

RELIGIOUS POEMS

BIBLE PLAYS

For Christian Youth

BY

Rev. Molnar Karoly

DEDICATED

Baptist Theological Seminary

Los Angeles, Calif.

859
K147r

3759

AUTHOR

Károly, Molnar

Religious Poems and Bible
Plays.

TITLE

DATE DUE

BORROWER'S NAME

859
K147r

3759

Ex Libris

⌂ This Book the Gift of ⌂

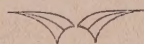
EFFATA

(MEGNYILATKOZÁS)

— MÁRK EV. 7, 34. —

VALLÁSOS KÖLTEMÉNYEK GYÜJTEMÉNYE

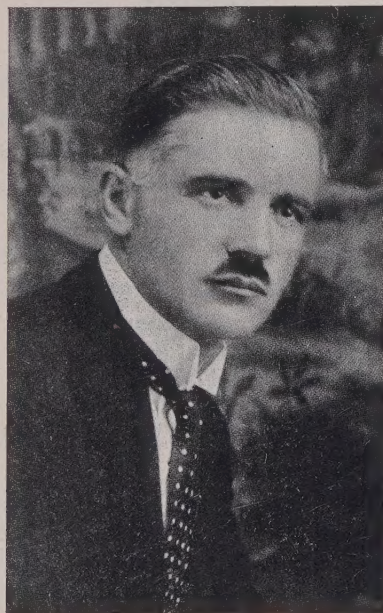
IRTA:
MOLNÁR KÁROLY

SZERZŐ TULAJDONA

1925.

Nyomatott a „MERCUR“ könyvnyomdai műintézetben.
Oradea-Mare—Nagyvárad.

Mahairain

Digitized by the Internet Archive
in 2024

Előszó.

Életem szerény munkáit — melyeket a hozzám illő egyszerűséggel irtam meg — soha sem szándékoztam a nagy nyilvánosság elé hozni. Barátaim, valamint a vallásos tartalmu költeményekben való hiány évek óta buzditottak erre, mig végre a girák példáját elbeszélő Jézus Krisztus lelkiismeretemben szólalt meg és „EFFATA“ (Nyilatkozzál meg!) parancsával elhatározásra birt.

Vártam azt is, hogy más — nálamnál határozottan tehetségesebb — írók pótolni fogják a fentemlitett hiányt, kik azonban, valószínűleg látva és ismerve a mai kor izlését: nem adtak ki idők óta vallásos szellemű verseskönyvet.

Átadom tehát lelkem eme megnyilatkozását a magyar olvasóközönségnek, — de főleg a keresztyén ifjúságnak, hogy ez némi anyagul szolgáljon vallásos ünnepeire s az áhitat óráihoz.

Ha az Ur megengedi érnem azt, hogy csekély munkám itt-ott lelkigyönyört, buzgóságot okoz: nagyon boldog leszek, hogy mint kis porszem a nagy mindenségben, én is dicsérhettem az Ő szent nevét.

Menj utadra, kis olajágam, röpd be a földet, ahol csak magyar él és egyszerű leveleid halk zizegése sugjon krisztusi békét a fülekbe, a szivekbe.

Kísérjen Isten áldása előttem ismeretlen utaidon.

És áldjon az Ég téged lelki jóbarátom: FANCHALI DÉNES és áldott lelkü nődet: JOBB MARISKÁ-t, — kik e mű kiadási költségeit oly nagy áldozatkészséggel vi-

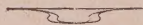
seltétek. Hitem az, hogy e könyv tartalmát az isteni Szent-szellem sugallta; én, mint csekély eszköz, kinyilatkoztattam, de hogy ily formában napvilágot lásson, ahhoz Isten titeket választott méltó eszközül.

Mióta Krisztus tanítványa vagyok, nagyon sok örömben van részem, de a ti segítségetek ismét nagy és sohasem remélt örömmel halmozott el. Nékem öröm, a vál-lásos hívő népnek legyen boldogsága, néktek pedig, test-véreim az a tudat, hogy ezreknek adtatok örömet — adja mindkettőt.

De szolgálja ezen munkánk a nagy Istennek dicső-ségét, kinek kegyelme, Fiának szeretete és Szentlelkének örök közössége legyen velünk. Ámen.

Arad, 1925. május hó.

SZERZŐ

Ajánlás.

E munkát ajánlom összes barátaim-nak és a legőszintébb tisztelettel nagy lelki nevelőmnek:

DARABONT GYULA

hitk. elnök urnak,

ki komoly és istenfélő életével, alkotó energiájával gyermekkorom óta eszményképem volt és hitem, világnéze-tem kialakulásában döntően befolyásolt.

Effata !

Mezőn vagyok. Itt velem az Isten,
Forradalmat él mostan át lelkem.
Itt, Selénden, kis falum határán,
Kigyópatak fűszőnyeges partján,
Fenn az égen szép báránfyellegek,
Légben, fákon csupa madárének.
De most vagy fel,
Felszáll tekintetem,
Vagy távolban
Templomtornyok fényét szemlélgetem.

Sohsem voltam fia e világnak,
Hívő szülők hinni tanítottak,
Tizenhat év ártatlanságával
Állok itt most. Lelkem új ígét hall:
Nyilatkozz meg! villan át keblemen,
Hallom, hallom s olvasom az égen.
Bibliámat
Remegve megnyitom,
Itt is, ott is
Krisztusnak e parancsát olvasom.

Ott lettem én költő künn a réten,
Írtam, ahogy sugallta a lelkem.
Nem művészek gyöngyfüzér szavával,
Előtörő hitem szótárával.
„Írjad — mondá —, mit éreztél, láttál,
S osztogassad másnak, amit írtál.”
S írni kezdtem
Hárfahangok mellett,
Írni kezdtem,
Nyilatkoztam s dicsértem az Istent.

Nyilatkoztam gyermekies hévvel,
Majd, mint ifju nagy, lángoló tüzzel,
Békeévek áldott óráiban
S pergőtüzek halálhangjaiban,
Nyilatkoztam, ahol s merre jártam,
Soha másra nem néztem vagy vártam,
Nyilatkoztam
Szószékek száziról
A hit hangján
A nagy Isten- s megváltó Fiáról.

Nyilatkozom most neked, olvasóm,
Figyelmedet Felé irányitom,
Ki éretted s értem fáradozott,
Számталanszor meg-megnyilatkozott.
Ismerd meg Őt, Ki élted adja itt,
Felé emeld a lelked vágyait.
Ez itt hitem
Hő imádkozása
És Effata
Szent parancsra megnyilatkozása..

Isten.

Hol a dal, mely csodás akkordokkal
Téged nagy Ur megzengedezne?
Hol az ajk, mely drága gyöngy szavakkal
Lényedről mindent elbeszélne?
Oly festő, akinek egész lelkét
Irja le a művészi ecset,
Leereszti olyan gyarló kezét,
Ha megkel'ne festeni Téged.

Pedig Rólad beszélget minden itt,
Tenger, mező, fű, fa és virág,
Feléd tárja ki váró karjait
Az egész teremtetten nagy világ.
De vajjon hová tudnék itt nézni,
Ahol ne látna Téged szemem?
S én oly boldogan gyönyörködöm
Benned, áldott és jó Istenem.

A Megváltó

Szövege a 7. oldalon

Sietve most közékük olvadok
A dicsérő szép sokaságnak,
Mint egy kicsiny és halovány színe
A mindenség szivárványának.
Felemelem oly gyenge hangomat,
Mert kényszerít erre a lelkem,
Hiszem azt, ha elzengem dalomat,
Önmagammal így kibékültem.

Az emberek, tudom, lenéznek majd,
A kritikusok megítélnék,
De csak azért, mert a lelkem mélyét
Nem tudják ők. Dehogy ismernek.
Bocsáss meg író- és költővilág,
Hogy én is irni merészkedtem.
A tudásom, tudom, gyarló, hibás,
De az Istent nagyon szeretem.

Jó Istenem! Te olyan soh'sem vagy,
Mint az irigykedő emberek,
Nem mosolygód el lenéző gunnyal,
Ha porok, fűszálak dicsérnek.
Türtél Te már el sok gyarló imát,
Szenvedj most el engem is itten
S amit csak dicsérni akartam,
Nagy nevedet szent s örök Isten.

Megváltó.

Ki áll amott? arcán sűrű gyönggyel,
Könnyek gyöngye ragyog két szemében,
Gyászruhában s a vérverejték,
Melyet izzad, megtöri testét.
Azt mondják ember, azt is, hogy Isten,
Azt is, hogy Illyés, megújult testben.
De ki lehet hát? igazán ki óh,
Lelkem sugja — ez Ő, a Megváltó.

Ruhája tépett és sápadt az arc,
Úde ifju volna még, de nem az.
Lába sebes, megtörte az ut,
Nyugalom Néki sohasem jut.
Éhes, szomjas, de titkolja ezt,
Másnak teremt bort és kenyeret.
Nincs sehol egy hajlék vagy fogadó,
Nincsen számodra drága Megváltó.

Kiséri Őt egy óriási tömeg,
Kiket semmiből elégite meg.
Meggyógyítja nyomorultjait
S feltámasztja a halottjait.
Mindenkit áld, mindenkit segít,
Letörli a szenvedő könnyeit.
S most nézd meg Őt a kinkertben óh,
Egyedül gyötrődik a Megváltó.

Ah én Uram, drága Mesterem,
Kinjaidat mélyen restellem,
Nem Te voltál oka mind ennek,
A nyomai hozzám vezetnek.
A vétkeim, az én sok vétkeim,
Ezek szerezték Tenéked a kint,
Ellened lázad álnok szívem óh,
Te kegyelmes, Te drága Megváltó.

De most, hogy látlak, Te nagy szenvedő,
A vonzalmam Hozzád mind egyre nő.
Szép vagy nekem, mert koronádon
Ragyogni a szerelmed látom.
Szebb vagy itt nékem édes Mesterem
A kereszten, mint amott a hegyen.
Nem a jászolban, nem fönt a trónon,
A keresztfán lettél a Megváltóm.

Átölelem véres keresztedet,
Óh ne üzd el megtért gyermekedet.
Érettem már nem hult hiába
Szent véred a földnek porába.
S most kezeimet Feléd kulcsolom,
Drága Uram, hívásodat várom.
Megtört szemem, ha majdan lezárom,
Emelj magadhoz édes Megváltóm.

Örök ábrándom.*

Ábrándok világa, nagyvilág,
Hol a mil'jó vágyak tűzében
A törekvés oly rém magasra hág,
„Állj“-t parancsolok a gondolatnak,
Bennem égi örömök mulatnak —
Örök ábrándom Jézus.

Körültem forrong tengernyi nép,
Benne vagyok, de a bensőmben
Nem érzem a küzdelem hevét.
Vágnak, sirnak, irtón harcolnak,
Engem angyalok parancsolnak, —
Örök ábrándom Jézus.

Jézus? Ki Ő? Kié? Tán enyém?
Azt, Ki így boldogít egy életen
Nem ismerik? Nem mindenkié?
Ah! Ki lehetne boldog Nélküle?
Az élet csak így élet, Vele. —
Örök ábrándom Jézus.

*

Kicsiny voltam, csepp, parányi lány,
A házunknál sok ima hangzott,
Elöttem mindmegannyi talány.
Ima, ének, egy nevet magasztalt,
Szent bibliák lepték az asztalt. —
Örök ábrándom Jézus.

Nöttem. Áldott, szerető kezek
(Soha erről nem feledkezek)
Vezetek az Urnak házába
S így neveltek Jézusnak,
Bevésték lelkem világába.

Szegénysorsban mégis mennyi kincs,
Csüggedésnek sehol nyoma sincs.
Vigaszforrást ismert a házunk,
S mikor háborgás lakott máshol, —
Édes béke lakott minálunk.

* Feleségem egy prózája rimbe szedve.

Ismerni kezdtem Őt, a legjobbat,
Áadtam Neki ifjan magamat.
Dicső Neve, áldó kegyelme,
Ugy éreztem, minden más fölött
A lelkenek örök öröme.

•

Ma szétekintek életkörömbe'
S boldog kis családomat látva,
Mennyországi öröm van szivembe'.
Hogyne? Mikor templom a házunk,
S a szent béke lakik minálunk. —
Örök ábrándom Jézus.

Félve, imádkozva őrzöm őket,
Kiket nekem a jó Isten adott:
Hű férjem s a drága kicsikéket.
De elválunk, — Isten így akarja —
Milyen jó, hogy szivem hiszi, tudja, —
Örök ábrándom Jézus.

Amit tanultam én is tanítom,
Százizü vágyát kicsikéimnek
Mind-mind menny felé irányítom.
S meleg csókkal ha tanítgatom
Idegen mosoly ül ki ajkamon. —
Örök ábrándom Jézus.

Asszony! Az élet pusztá sors neked?
Piros párás könnyekkel vonszolod?
Napsütéses oldalát nem ismered?
Ő emelt fel minket a porból,
A bűn okozta alázatból. —
Örök ábrándom Jézus.

Világ számomra nem létezik,
Rövid sóhajjal félretéve azt.
Gyöngyfüzérbe szedve élvezem az égit
S epszítve engem örök benső szomj,
Imádom mint boldog, hívó asszony
Örök ábrándomat: Jézust.

Igaz szeretet.

Galamb, galamb, szelid kis galamb,
Repülj felém édes madárka,
Nélkülöz már tégedet a lelkem,
Mint özönviz utáni bárka.
Lakjál nálam, légy mindig enyém,
Béke olajágát hozd nekem,
Sebzett szívem oly remegve kér,
Legszebb galamb: *ártatlan szeretet.*

Virág, virág, édes gyöngyvirág,
Vad cserjék közt ragyog szép szemed,
Bozótos kert az egész világ —
Ah, úgy vágylak, el sem képzeled.
Te kit se' bántasz s bárki tégedet
Leszakithat — némán viseled;
Gyökerezz meg lelkemben mélyen,
Legszebb virág: *tűrő szeretet.*

Bájos zene mennyen-földön át,
Kősziveket lágyító ének,
Úgy elbájol csodás áriád,
Oh, csak tudna a lelkem téged...
Gyógyulás ez a melódia,
Angyalok zengenek tégedet,
Csengj fülembe, mig megtanullak,
Legszebb muzsa: *áldó szeretet.*

Nemes fegyver, téged még soha
Le nem győzött semmi hatalom,
De te győztél vizen és hegyen,
A bölcsőnél, a sirhantokon.
Ki veled, az diadalra jut,
De pusztul az, ki mer ellened;
Nem kell tehát semmi más nekem,
Csak egy fegyver: *győző szeretet.*

Szeretet, te galamb, te virág,
Ki fent diszlesz s magasán repülsz,
Angyali ének, győzelmes fegyver,
Mely lelkesít s diadalra visz:
Töltsd be lényem s lángoló tüzed
Olvassza fel fagyos szívemet,
Édes Megváltóm, drága Jézusom,
Megtestesült örök szeretet.

S ha majd legyőztem elleneimet,
Veled, határtalan szeretet:
Galambszárnyaddal emeljél fel
Ahhoz, aki küldött tégedet.
Érted élek s ha kell meghalok —
Nélküled ugys halál az élet;
Örök időkre imádlak téged:
Ártatlan, tűrő, áldó, győzelmes, örök,
Igaz szeretet.

Ismered-é? . . .

Ismered-é ember az Alkotót,
Aki neked itt életet adott?
Vagy talán csak hallod említ'ni Őt,
De lenézve mosolygod a hívőt?
Tudod-e, hogy mily sokkal tartozol?
Hallod-e, ha igéje erről szól?
Vagy nem törödsz szent, örök szavával,
Ítélete s örök irgalmával?

Gondot viselsz halandó testedről,
Annak ruházata s ételéről,
De mostohán kezeled lelkedet,
Mert nem ismered Megmentődöt.
Óh ápoljad s viselj gondot róla,
Hallgasd az Ur szavát, ki így szóla:
„Keressetek engemet emberek,
Hogy örökké éljen a lelketek.“

Ne feledd el soha az Alkotót,
Aki néked is életet adott,
Légy gyermeke s hogy lelked élhessen:
Megtart, vezet áldón, kegyelmesen.
Ne feledd el, hogy az áldott napot
Ő hozta fel s esőt is Ő adott,
Ő menti meg kárhozattól lelked,
Ismerd meg Őt s igéjét kövessed.

Tudjad azt is, hogy ezért hála jár,
Az Ur igaz ragaszkodásra vár.
Imád hála, őszinte, hű legyen,
Égi Atyád feletted örvendjen.
Ismerd meg Őt, ismerd az Alkotót,
Aki néked ily életet adott,
Hogy már itt is öröm, áldás, minden
S majd üdvösség odafönt a mennyben.

Megtérés.

„Térjetelek meg!” — így kiált a szó,
Mely oly régen prédikáltatik.
Mindenkinek szól, ki e földön
Megtéretlenül találtatik.
Múlt az idő s a napok teltek,
Ez a szó hangzott folytonosan;
Emberek jöttek s el is mentek,
E szó zengett csendben s hangosan.
Bár sok süket fülekre talált,
Fel nem hagyott, még ma is kiált.

A megtérést nem érté a nép,
Azt hívén, tőle el van rejtve,
Homály borítá élte egét,
Veszélyt nem látva és nem sejtve.
Isten és ember kiáltá ezt,
Minden bűnösnek hirdettetett,
Hogy bűnéből felrázva, térjen
Ahhoz, ki által teremtetett.
Hol a megtért szív üdvöt leljen
S Megmentője ülén pihenjen.

Én nem tudtam erről semmit sem,
E világban ezt nem tanultam,
Eféle jót nem mondtak nekem.
Egyszer mégis reá találtam :
Egy hajlékba mentem egykor én,
Hol egyszerűen, de kedvesen
Ima s ének közt örvendezvén
Magasztalták ott, jó Istenem.
Itt hallottam : „Óh bűnös jövel,
Siess, térj meg, ha nem — elveszell“

Megtértem hát, Ővé a hála,
Boldog a szívem, Jézus enyém !
Irgalmasságot nyertem Nála,
Boldoggá tesz tudom s hiszem én.
Drága lélek jöjj s ne gondold azt,
Hogy majd ezért csufol e világ.
Jézus egykor életre virraszt
S megnyitja neked a mennyházát.
Itt a hívők kicsiny serege
Elfogad téged, csak jer ide !

Békesség.

Béke, égi béke, szent s igaz öröm,
Mily jó volna veled lenni örökön !
Ha nem zavarná fel gyakran szívemet
Ellenkezést szerző rossz igyekezet.
Isteni ajándék, nagy szerencse Te,
Boldog az, kinek vagy sürü vendége.
Ha béke uralja szived igazán
Diadalra juthatsz Jézus oldalán.

Indulatos szívem veszedelme nagy,
Háborgó lelkeket Ő magukra hagy.
Türelmes csendesség, isteni erény,
E komor életben tulvilági fény.
Békesség hangzott az első éjjelen,
Mikor Megváltónk e földön megjelent.
Békességre vágyik az áldott Atya,
És ki békére vágy', veszni nem hagyja.

Bocsásd meg, ha megbántlak Istenem,
Vedd el haragodat, békélj meg velem!
Hisz' nem vagy Te ember, ki bosszút liheg,
Ha bántják, vagy ha sértik a többiek.
Te mennyei Atyám, jobb vagy bárkinél
Kisérsz életem minden lépteinél.
Látsz Te Uram mindent, ha hibázok is,
De megbékélsz Uram, tudom velem is.

Ne haragudj egy ily gyenge virágra,
Sőt ha néha sujt az élet vihara,
Te légy oltalmam s én gyenge, szegény
Megpihenek Uram áldott kebelén.
E világ piacán nekem semmim sincs,
Nem ejt rabul semmi muló földi kincs.
Kiábrándultam már sok meséiből,
Örök élet vágya száll fel lelkemből.

Istenem, de jó ha békében vagyok
S mikor ebből másnak is adhatok.
Ez a sóhajtásom: békélj meg velem
S adj erőt, hogy én is ezt tegyem.
Ugy ismerjen engem kis környezetem,
Hogy én mindig csak a békét keresem.
Legyen a békeesség a természetem,
Ennél drágább kincs már nem kell nekem.

S midőn ama napon, édes Istenem,
Te elédbe kell majd állni én nekem,
Mikor ellenségid előtted állnak
S az ítéletedre remegve várnak:
Lelkem, mint a békeességnek leánya,
Engesztelő orcádat megtalálja.
Békeházamba, Uram ha bemegyek,
Örökkön-örökké Te veled legyek.

Akiket szeretek is ott legyenek,
Kikkel együtt most békében élhetek
S kik engem szeretnek, óh, fohászkodom,
Boldog úgy leszek, ha ott megláthatom!

Örök csodám.

Csodállak Téged Isten Fia,
Csodállak, ott a népek előtt,
Nyájas orcád csupán elborul,
Nem árulja, mi dul ott belül.
Csak türsz némán és imádkozol,
Óh Jézus! Jézus! én Megváltóm.

Csodállak ott, Pilátus előtt,
Ki gyáván véd s vallat Tégedet.
Te bátor vagy s ragyogó szemed
Szó nélkül ad mély feleletet.
Csak felnézel s néma a tömeg,
Óh Jézus! Jézus! vajh' ki ütne meg?

Csodállak, ott Heródes előtt,
A nagy gyilkos, amint megcsufol,
Veres palástod milyen ijesztő,
Annál fenségesb derék alakod.
Csak várod, mint egy dicső király,
Mit mér az ember szive Reád.

Csodállak, hogy azt a fát viszed,
Mit nem érdemelsz Te legjobb sziv,
Az önzetlen, a tiszta szeretet
Ilyen áldozatra kényszerít.
Csak emeled s hull a verejték,
Óh Jézusom! oka én valék.

Csodállak, ott a halálhegyen,
Hol szegezik ifju testedet.
Vonaglik a kintől, de csendesen,
A fájdalmat némán viseled.
Csak sóhajod száll a magasba,
„Mért hagytál el Atyám magamra?“!

Csodállak, aztán a másik hegyen,
De immár fényes dicső az orcád,
Nem fáj sebed, „elvégeztetett”.
Megtörted a halál hatalmát,
A megváltásunkért szenvedtél,
Hála Néked, hogy így szerettél.

Csodálom én egész életed,
Halálod úgy, mint születésed,
Nem olyan vagy Te, mint más ember,
Nyilvánvaló nagy Istenséged.
Nem mondhatom, ámde érzem,
Ki vagy nékem égi Mesterem.

Csodállak míg élek Jézusom,
Hogy még ma is törődsz velem
És e terhes vándor életet,
Széppé teszed drága Mesterem.
Csak egy kérésem, csak egy Jézusom,
Légy velem, ha szemem lezárom.

Honvágy.

Haza vágyom az öröklét honába,
Melyet Jézus ígért nekem ;
Hova — majd ha véget ér vándorlásom —
Hiszem, hogy hazaérkezem.
A hit ereje ösztönöz előre,
Hogy hazaérjek a kívánt időre,
Hol a lelkem egykor megnyugodjon.
Haza vágyom, haza vágyom !

Haza vágyom, meguntam már e földet,
A nyomornak e rut tanyáját,
Viseltem már oly sok és kínos terhet,
Hajóm annyi vihart kiállt.
Mérhetetlen kincse az örök hazának
És gyógyulása lelkem sok bajának,
Szüntelen hív édesen, bájolón ...
Haza vágyom, haza vágyom !

Haza vágyom, megtépett már az orkán,
A lelki harc nagy küzdelme;
S még mennyi ellen tátja rám a torkát
És reám tör, hogy elnyelne!
Sokszor talán magam is elárultam,
Hogy türni még eléggé nem tanultam,
De ez egyet érzem jól és tudom:
Haza vágyom, haza vágyom!

Haza vágyom, jártam sok szép tájakon,
E földi tér szépségein,
Láttam tengert és virányt a partokon
S gyopárt a havas tetején;
Gyönyörködtem az égbenyuló bérceken
S a völgyben csergő kis patak vizében,
De éreztem, hogy mindezt itt hagyom.
Haza vágyom, haza vágyom!

Haza vágyom, olvastam egy hazáról,
Milyet még szem sohasem látott,
Fáradt lelkek üdvösség-otthonáról
S rám is vár Valaki ott.
Örökélet lesz nekem osztályrészem
S mindannak, ki előre tör merészen,
Megállás nélkül megyek utamon.
Haza vágyom, haza vágyom!

Haza vágyom, ott tul a felhők szélén
Van a lelkem örök hona,
Jézus mondá és Néki elhittem én,
Ki Övé, az juthat oda,
Libánus cédrusa azt mutatja
És golgotáról oda vitte utja
Én tanítványa Őt el nem hagyom,
Haza vágyom, haza vágyom!

Haza vágyom, óh meddig kell még vágyni?
Ki tudja mily hosszú az út?
De e célért mindent akarok hagyni,
Csak tudjam: lelkem Hozzá jut?
Reménységem átvisz a halál éjen,
Jézus mondá: „ki bennem hisz ne féljen!”
Nem félek én, sőt örvendek nagyon!
Haza vágyom, haza vágyom!

Haza vágyom, ez az ének az enyém,
Ezt éneklek, nem hallgatok,
Nem, ha vándor utam bármilyen kemény
S ha e világ rám támadott.
Vagy ha recseg-ropog a máglya tüze,
Melyen a testemnek kell elégnie,
A lelkem él! s Hozzá száll sóhajom...
Haza vágyom, haza vágyom!

Hivő-félelem.

Hogy állok én meg majd ama napon?
Ha jön Uram, kire oly rég vágyom,
Kit rajongok ma ezer örömmel,
Igy fogadom-e vagy félelemmel?

Vajjon Őtet akkor hogy imádom?
Ha fényével szemtől-szembe látom.
Ma dicsérem Őt hangos imával,
Akkor csupán lelkem sóhajával.

Milyen ének jön majd ajakamra,
Ha ott lesz az angyalok nagy kara?
Ki ma Őtet ezer dallal áldom,
Vajjon könnybe fullad akkor hangom?

Ki ma nevét sokszor prédikálom,
Lesz-e erőm szólni — ha próbálom?
Ha szól hozzám tudok-e felelni?
Vagy meg fogok előtte némulni?

Tudok, igen, mert Ő segít nekem,
Karját nyújtja „légy bátor gyermekem!”
Kelj fel s jere a jobbomra mellém,
Enyém vagy te, megváltottalak én.

Igy leszek én bátor ama napon,
Ha jön Uram, kire oly rég vágyom.
Ha nem félek itt az idegenben,
Hogy félnék ott, enyéim körében?

Arany ÁBC.

Aron vétettünk meg, még pedig nagy áron,
Ártatlan véren és nem mulandóságon.
Átkozott keresztfán volt Jézusunk teste
Átszegezve s azzal üdvünk megszerezte.

Bűnünk bocsánatát Neki köszönhetjük,
Békét ad Ő nekünk, ha hűen követjük.
Boldogok úgy leszünk, ha utait járjuk,
Bátran előre hát, soha meg ne álljunk.

Csalni akar minket mindenkor a sátán,
Csekélynyi hitünkben megzavarni kíván.
Csak egy az orvosság: Jézust emlegetni;
Csufosan menekül úgy lehet kergetni . . .

Dicsőséget zengett egykoron az angyal,
Drága hírről beszélt a sok pásztorokkal.
Dávid városában Megtartó született,
De boldog ki érti, tudja s hiszi eztet.

Énekeljünk tehát és el ne csüggedjünk,
Égi hazánk felé folyton törekedjünk.
Éjjel, nappal legyünk kész a távozásra,
Es így könnyen megyünk a nagy számadásra.

„Fáradtam értetek“ mondja Jézus nekünk,
Földre jött — mint tudjuk — és lett örök üdvünk.
Feledd multunkat, jöjjünk hát Hozzája,
Fel visz oda minket, hol örök hazája.

Golgotán zajlott le a megváltás műve,
Gonosz kezek által a szent test megtörve,
Gondolj arra lélek, mit tett Jézus érted,
Gorombán meg ne vesd, kezében az élted.

Hamar térj meg Hozzá, az áldott Bárányhoz,
Haláltól Ő ment meg és örök éltet hoz,
Ha vágyja Őt lelked, az életet vágyja,
Ha pedig mellőzi, örökre megbánja.

Itten bár a napod sokszor csupa felleg,
Isten szeret téged, vigasztaljon ez meg.
Igy él próbák között az, kit Isten szeret,
Igéjében olvasd, mi'többször ezeket.

Jézusunkról szólok ismét, J-hez érve,
Jólesik gondolnom mindig a nevére.
„Jöjjetek énhozzám“, így hívja a bűnöst,
Jaj vár ellenünk a kinok lángjai közt.

Korom sötét a sziv, ha nem Jézus lakja,
Kegyelme fényével míg azt át nem hatja.
Ki már birja Őtet, napfény az élete,
Koronát ad annak, ez az ígérete.

Levetni gyorsan hát a bűnök hálóját,
Lengessük magasan az üdvnek zászlóját.
Lelkünk boldogságát legtöbbre becsüljük,
Lefelé mi soha, csak felfelé megyünk.

Mondjátok meg nékem ti kicsinyhitűek,
Mi az oka, hogy ily soká kételkedtek?
Mit nyújt ez a világ, boldogságot nektek?
Melyet ti az üdvért el nem cserélnétek.

Nem gondoljátok, hogy Istennek türelme
Nagyon hosszú bár, de mégis eljön vége?
Nála kegyelem van, azután meg átok,
Néktek árt, ha Őt megszomorítjátok.

Olajfák hegyén a Getsemáné kertben,
Ott szenvedett Jézus véres verejtékben.
Oh, mily nagy áldozat, ártatlan szenvedni,
Oly nagy kinok között is némán szenvedni.

Pilátus előtt is szenvednie kellett,
Pedig az jól tudta, hogy semmit sem vétett.
Pénzért adta oda Judás, az áruló
Pásztora jóságát így volt megháláló.

Rossz, hitvány gyümölcsöt ne szeressünk többé,
Romlandó kincs ez csak, mely nem tart örökké.
Rólunk gondoskodott Jézus még kezdetben,
Reménységünk legyen a mennyieikben.

Sokan megcsalódnak majdan ama napon,
Semmi önjóságuk nem segít sorsukon.
Sirhat akkor az, ki itt vigan nevetett,
Saját üdvéért ki csak egy lépést sem tett.

Szeretet, Reménység és a megtartó Hit
Szüntelen képezzék lelkünknek kincseit.
Szívünk békességét s örömét ez adja,
Szomorúság, bánat így soha sem lakja.

Tenni amit Ő mond, — más mi lehetne jó?
Tőle tanulni azt, mi követni való.
Távol Mesterünktől ne tartson semmi se,
Tengermélység, avagy felhő üldözése.

Ugy van ez, úgy legyen s végig úgy maradjon:
Utainkon nekünk erőt Jézus adjon.
Ugyis Ő mondotta: „El ne csüggedjetek,
Uttörő vagyok én, utánam jöjjetek“.

Ünnep lesz minden nap, ha Ő nálunk lakik,
Öröme éltünknek örömmé változik.
Üzve lesz a gonosz, ki nagy ellenségünk,
Üdv és béke pedig állandón lesz nekünk.

Vizözön az már volt, most tűzözön leszen.
Vár a gonoszra, ki Isten ellen téssen.
Velem pedig Jézus s az Ő nagy kegyelme,
Vezérem Ő nékem most és mindenkoron.

Zengjétek Jézusnak nagyvoltát mindenütt,
Zengjék az angyalok és emberek együtt.
Zengje a természet, az egész mindenség,
Zengjem! Zengjed! Zengjük! — Övé a dicsőség.

Golgota.

Té rémes hely, elkerült halom,
Pusztá neved is halál-borzalom,
Elítéltek utolsó állomása,
Mennyi bűnösnek voltál már pusztulása.
Ha a bírák
Rólad tanácskoznak :
Valakinek kinhalált osztogatnak.

Ott terülsz el a szép város mellett
Hullák s ragadozók lepnek tégedet.
Nem magas, csak kicsiny halom
S rá feljutni, ah, mily borzalom
Még sohasem
Zengett rajtad ének
Csak jajgatások, csak halálhörgések.

És Golgota — mi oka lehet ?
Nekünk olyan érdekes a neved.
Nem rémes, szép — s mi több, gyönyörű,
Rád gondolva, a lelkünk úgy örül.
Énekünk van
Nem egy, nagyon sok
Melyekben téged dicsérnek a sorok.

Mióta ott vitte keresztjét
Jézus és rajtad kiadta Lelkét,
Azóta a neved nem rettegés,
Nem halál, hanem felébredés.
Isten volt Ő
S ahol megjelent :
A Golgotából is boldog Éden lett.

Fent voltam ott, a keresztjénél,
A golgotai nagy szenvedőnél,
Sirjához is lejöttem azután
S üresnek találtam husvét hajnalán.
És megtalálván
Ott Bethániába :
Láttam, hogy ment fel örök országába.

Itt állok most, a Sion hegyen,
Golgota felé tekint hitszemem,
Nem félelem, nem a kinok tere —
Megváltóm és örömöm helye.
Gyönyörködöm
Még vágyom is oda:
Mennysországot megnyitó, dicső Golgota!

Jézus.

Gyönyörködöm drága szép nevedben,
Érttem égő nagy szeretettedben,
Elbájol itt oly sokszor szép szavad,
Mintha itt állnál előttem magad.
Oly boldogan tekintek fel Reád
S napról-napra jobban vágyom Hozzád.

Ifjuságom ez a világ csalja,
Ez szívemet gyakran megzavarja,
Amde újra-újra visszavágyom,
Karjaidba én édes Megváltóm.
Látom nincs több oly barátom, mint Te,
Ki a sok kint érettem viselte.

Ha kisértő fárasztja a lelkem
Vagy örből ha kevés jut nekem,
Ha elfog a félelem és kétség
S borul reám ijesztő sötétség:
Óh mily öröm! felém ragyog arcod,
S beteg szívem Uram Te gyógyítod.

Ha fáradság vesz én rajtam erőt,
Buzgóságom nincsen mint ezelőtt,
Ha rossz nyelvek támadnak én reám
Kigunyolják életem' és munkám',
Ajakadról e szavak hangoznak!
„Csak legyél hü, én megjutalmazlak“.

Ha magányban Rólad elmélkedem,
S ha kerüli álom — éjjel — szemem,
Messze elszáll lelkem a hit szárnyán,
S követ Téged áldott lábad nyomán.
Mintha ekkor nem is e világban,
Nálad volnék, a szép mennyországban.

Segits Jézus, hogy végig hű legyek,
Mindent a Te kedved szerint tegyek,
Minden jószág, minden szépség Te vagy,
Édes Jézus óh soha el ne hagyj.
S gyönyörködöm drága szép nevedben,
Értem égő nagy szeretettedben.

Odafent.

Fent van a hazám,
Oda vágyom én,
Mióta ezt tudom,
Nem vagyok szegény.

Fent vár engemet
Az én Pásztorom,
Tudom odafent
Jobban lesz dolgom.

Ha ti itt szerettek :
Itt maradjatok,
Én nem szeretek,
Nem is maradok.

Kérek mindenkit
Legyen a társam,
Mikor fent leszek
Őt is meglássam.

Talpra hívő !

Talpra hívő ! Nézd, a világ
Bántja Jézust, Isten Fiát.
Ő szenvedjen ? Vagy te pihenj ?
Határozzál és cselekedj.
Azt ajánlom, hogy tedd meg, mit fogadtál :
Jézus pártjára álljál.

Sokszor hanyag voltál eddig,
Pedig az Ur áldott mindig.
Szomoruan nézett téged,
Látta, hogy nevét szégyenled.
Talpra! ezt a mulasztásod pótolni,
Siess Néki szolgálni.

Hitetlenek nagy tábora,
A hívő népet gunyolja.
Törődsz-e te, ezzel testvér?
Nem tűrnéd el a Mesterér' ?
Ő szenvedett te értedet keresztet
Viseld te is el eztet.

Nem tart mindig a harc, ne félj,
Csak bátran küzdj és remélj,
A harc után jön győzelem,
Korona lesz hős fejedén,
Az üdvösség szép, égi koronája,
Ez a vitézek dija.

Talpra hívő! hogyha mondom,
Ne vesztegelj ott a parton.
Habokkal küzd a kis hajó,
Jézus benne a kormányzó.
Ő érte s országáért megteesszük,
Gyávák soha sem leszünk!

Leányokhoz.

Leányok, leányok, kis és nagy leányok !
Mégváltónk kertjébe kellene virágok.
Ki hozzon virágot, hogyha mi nem hozunk ?
Ki disz tse kertjét, ha mi nem dolgozunk ?
Van a kerben sok gaz, gyomlálni kellene,
Mert oly sok a hitvány s kevés a jó benne.
Hozzá kell fogni a komoly gyomláláshoz,
Jöjjetek leányok, lássunk a munkához !

Szédumok közt virít a nagy undok bürök,
Futó-gazzal lepvék az utak és közök,
Liliom szépségét rejti mérges növény,
Napsugárt nem élvez gyöngyvirág a tövén.
Kis gyenge árvácska a viz után eped,
Nefelejts is folyton megállít tégedet,
Érző szívvvel a kéz gyors segítségét hoz,
Jöjjetek leányok, lássunk a munkához!

Hát a konyhakertben milyen nagy a hiány?
Oda is kellene sok szorgalmas leány.
Megterem a kertben sok jó ennivaló,
De csak elkészítve és fűszerezve jó.
Asztalt teríteni, elosztani szépen,
Ez a munka is a lányokra vár éppen.
Milyen sok éhező jutna táplálékhoz.
Jöjjetek leányok, lássunk a munkához!

Tudjátok milyen kert, amiről beszélek?
Csodás kertje ez az emberi léleknek.
Szellemi virágok, szellemi növények
És szellemi gazzal borított ösvények.
Munkás is szellemi kellene a kertbe,
Akinek jutalma égi, dicső lenne.
Ezen szép szolgálat örökös áldást hoz,
Jöjjetek leányok, lássunk a munkához.

Az előbb említett sok drága virágok,
Melyeket gaz takar: lelkek, bűnben járók,
A bűnnek példája futó-gaz az uton,
Amely gyorsan terjed szerte lépten-nyomon.
Testi szenvedélyek, csiklandozó bűnök,
Akárcsak szédumban a hatalmas bürök.
Sziv, liliom diszét rutítja a csalán,
Ezért kellene a sok szorgalmas leány.

Megtisztult lelkeknek fehér gyöngyvirága
Napért sóvárg, segits, érje napvilága
Az áldott, az égi evangéliumnak,
Legyen vigasza a mi árvácskáinknak.
Lelkek nefelejtse figyelmeztet arra,
Ki értünk életét egykor feláldozta.
Legyünk hivek mi is lelkünk pásztorához,
Jöjjetek leányok, lássunk a munkához!

Éhesek a lelkek, az asztalon semmi,
Sok termés a kertben, mégis nincs mit enni.
Szakácsok kellene, ízlelő ajkakkal,
Kik tudjanak bánni fűszer-olajakkal.
Asztalkendőjét a tiszta szeretetnek,
Aranyedényeit ujjászült szíveknek.
Ki járul hozzá a lelki vacsorához?
Jöjjetek leányok, lássunk a munkához!

Oly szép az életünk, hisz virágok vagyunk,
De csak ha a kertnek diszére dolgozunk.
Aki nekünk mindezt ingyen ide adta,
Kegyelme esőjét sohasem sajnálta.
Hívó ifjúságnak lelki szövetsége,
Ne legyünk mi lányok ennek csak vendége,
Mi is csatlakozzunk a Táborukhoz,
Jöjjetek leányok, lássunk a munkához!

Világról lemondunk, nem kell a jósága,
Tudjuk, Jézusnál van szívünk boldogsága.
Ezért, mint az ifjak, mi is szövetkezünk,
Istenünk ügyéért harcot is felveszünk.
Én nem állok hátra, nyiltan kijelentem,
Ha millió nyilak sebeznek is engem.
Ide ültetem most a szívem virágát
Szentelje meg Jézus a lelkem világát.

Keresztyén lány vagyok, ti is azok vagytok,
Ezután én tőlem el ne maradjatok.
A hitnek gyökerét plántáljuk el szívbe,
Igy a kettőt aztán Megváltónk kertjébe.
És most sirva kérlek, ha én gyenge vagyok
S ti előre mentek, engem ne hagyjatok.
Ha ellep a gaz és bánatos a lelkem:
Jézus, Te napsugár, ragyogj, ragyogj nekem.

Halál.

Félnek tetőled az emberek,
Sohasem várnak
Téged Halál.
Fekete gyász a te szined,
A könnyelműeket megfélemlited,
Te rémes Halál.

Te is csak születnél egykoron,
Nem voltál mindig,
Kinzó Halál.
Olvasom a bibliából,
Hogy Isten rendelt téged csapásul,
Te átok Halál.

Te elrontod az életünket
S amit alkotunk,
Rontó Halál.
Rommá válik munkánk, házunk,
Mikor téged látunk,
Pusztító Halál.

Apát, anyát bus özvegységre
S árvákká te téssz,
Gyilkos Halál.
Te apasztod az élőket
És neveled a temetőket,
Kegyetlen Halál.

Csak egy előtt hullsz a porba,
Aki legyőzött
Téged, Halál.
Jézus ez! Őt soh'sem bántod,
Néki nem árthat a fullánkod,
Levert Halál.

Én sem félek már tőled soha
S mindenkor várlak,
Várlak Halál.
Hiszem, célom éréséhez
Egykor engem majd te segítesz,
Vágyott Halál.

Üdvöt nyerek majd a siron tul,
Örök életet,
Jöjj hát Halál.
Hivj mihamar haza innen,
Hogy megszűnjön sok szenvedésem,
Áldott Halál.

Igy nem lesz árva, özvegy senkisé,
Mert hívők vagyunk,
Tudod ezt, Halál?
Örökké Krisztusé vagyunk,
Ha itt élünk vagy ha meghalunk,
Nem ártasz Halál.

Én úgy várlak és úgy szeretlek,
Uram postája,
Te jó Halál,
De lehet, hogy én érettem
Angyalt küld el az én Mesterem
S nem kellesz Halál.

Földi és mennyei ház.

Szomorú szerszámok :
A kapu és ásó,
Ha kezébe veszi
Őket a sirásó.
Épít vele egy kis
Rövid házat neked,
Akár akarod, vagy
Akár nem szeretted.

Ha nem fértél mástól,
Sok hely kellett neked,
Eltérsz, bármily kicsiny
Lesz siri helyzeted.
A halál angyala
Elnémitja ajkad,
Lehull ékességed,
Ami itt van rajtad.

Igen, kezeiben
Vagyunk mi az Urnak,
Megáll a szívverés,
Enged a szavának.
Milyen jó annak, ki
Ezt hiszi és tudja,
A halálon át is
Bátorságos utja.

Kedves embertársam!
Készülj ez utadra,
Mert el nem kerülöd, —
Az Ur így akarta.
Ha házad készen van,
Megépítve ott fenn,
Nem árt a sirásó
Tenéked idelenn.

Lelki vágy.

Közelb Hozzád Uram, jó Istenem,
Szemem, kezem, Hozzád felemelem.
Vágyom a trónodnál leborulva
Hódolni Te néked ég s föld Ura.
Szívem, lelkem gyakran úgy érezé.
Hogy Szellemed vonja a menny felé.
Ezért vágyom mindig ez életben :
Közelb Hozzád Uram, jó Istenem.

Nincs kívüled semmi jobb, kedvesebb,
Érted lelkem vágya mind hevesebb,
S úgy érzem, ha keresztem súlyosabb :
Az orcád fényesebb, világosabb.
Csörgeti a világ rabláncait,
Lekötne engem, hogy maradjak itt,
Ne hagyj soha, folyton segíts engem :
Közelb Hozzád Uram, jó Istenem.

Nem egyszer voltam már közel Hozzád,
Ugy véltem, ragyogni látom orcád.
Éltetett engem úgy e pillanat,
Mint semmi más sehol a nap alatt.
De felhő jött megint fejem fölé,
Homályos lepel a szemem elé.
Nagy szenvedésim közt is éneklek :
Közelb Hozzád Uram, jó Istenem.

Tied vagyok régen, édes Atyám,
A lelkem, e szívem indulatán.
Részem e világból ki nem veszem,
Mi kedves Előtted, szívvel teszem.
S mily sokszor mégis oly szomorú vagy,
Botlásimat látva — Uram ne hagyj!
Nem elég szilárd és erős hitem:
Közelb Hozzád Uram, jó Istenem.

Megváltóm! Értem földre szállottál
És engem a bűntől megváltottál.
Te avattad fel a kinkeresztet,
Melyen át az út Tehozzád vezet.
Én követlek ez úton Mesterem,
Ki egy vagy az Atyával odafenn.
Vándorutaimon énekelem:
Közelb Hozzád Uram, jó Istenem.

S ha itt, a sok ellen visszahuzna,
A szívem szavadat visszhangozza:
„Óh ne félj gyermekem, veled vagyok,
Megtérőt elveszni soh'sem hagyok“.
Legyél hát áldva, szent Irgalmasság,
Enyém vagy ragyogó szép menyország
Majd, ha szívverésem elcsendesül:
Közel leszek Hozzád szüntelenül.

Szövetség.

(Róm. 11, 17.)

Megjelentél nekem Istenem
S szövetséget kötöttél velem.
Milyen jó, hogy megmentőm lettél,
Drága áron fiaddá tettél.
Mennyit jártam sötét utakon,
A lelkem már kimerült nagyon
S egyszer bennem új élet fakadt,
Mert megjelentéd Uram magad.

Láttam, hogy gyermekid érezik
A jóságod, gyakran élvezik,
Láttam köztük igaz örömet,
Melyet — tudom — nem adhat e föld.
De én, szegény üldözött madár,
Mint, ki végső pusztulásra vár,
Csak sirtam és gyászolt a lelkem,
A vétkeim súlyát viseltem.

S reménytelen uton haladva,
Boldogságra oly nagyon vágyva,
Hozzám jutott egyszer csak szavad
És az üdv, mit Te szerzel magad.
Megbocsátottad a bűnömet,
Felemeltél kegyel engemet,
Megnyugtattad remegő szívem
S szövetséget kötöttél velem.

Légy hát velem, ha így szeretnél,
Atyám vagy, mert fiaddá tettél,
Segíts meg a nagy küzdelemben,
Győztes bennem a Lelked legyen.
Ha már engem szent keresztséggel
Eljegyeztél annak jegyével,
A lelkemet lelked segítse
És e frigyet megszenteltesse.

Ifju vagyok, drága az élet,
Amde csak így, csak így Te véled.
E világ bármint diszitette
Éltem, széppé soha nem tette.
Te diszitsd fel édes Jézusom,
Hogy szabad legyen Hozzád jutnom.
Hitben máris látom arcodat,
Segíts tennem akaratodat.

A kegyelmed, amelyet adtál,
Mikor engemet elfogadtál,
Megfizetni sohasem tudom,
De hálálni Uram, akarom.
Te megnyitád sötét szememet,
Ujjászülted árva szívemet
S most, boldogan, édes Istenem,
Szent nevedet áldom, tiszteltem.

Ha életem vágyai letelnek,
Ha végperceim közelednek :
Fogadj engem, fogadj Jézusom
Oda, hol vár örök nyugalom.
És ha ott, az ítélet napján
Félve állok előtted, némán,
Ha nem látna félelmes szemem :
Jelenj meg ott édes Istenem.

Jézus és a gyermekek.

„Engedjétek őket hozzám,
A drága kis gyermekeket“.
Igy szólott az Üdvözítő,
Mert nagyon szerette őket.
„Ne tiltsátok, segítsétek,
Hogy énhozzám eljussanak,
Mert mennyekben angyalaik
Az én Atyám előtt vannak“.

Igy hívta a gyermekeket
S a jó anyák Hozzá vitték,
Mert a Mester szeretetét
Legőszintébb szívvél hitték.
Az ölébe vette, aztán
Szent kezével simogatta
A kedves kis báránykákat
S imádkozva megáldotta.

Megáldotta őket sorba,
Hogy életük boldog legyen
És mindegyik csak üdvöset,
De károsat soh'se tegyen.
Hiszen ők még ártatlanok,
A bűnöket nem ismerik,
Amit látnak azt tanulják
S amit más tesz, ők is teszik.

Jézus és a gyermekek

Szövege a 34. oldalon

Jöjjetek Hozzá gyermekek!
Ő örökre boldoggá tesz.
Ki Benne hisz s Őt szolgálja,
Tőle gazdag jutalmat vesz.
S aki nem tud Hozzá jönni,
Édes anyák, ti hozzátok,
Ártatlan kis életüket
Megváltónknak áldozzátok.

Harci zaj.

Fel hát ifju harcostársak,
Előre törekedjünk.
A bűn ellen harcoljunk most,
Magunk ügyét feledjük.
Tétlen ülni nyomoruság,
Henyélni — elmaradás,
De milyen szép a munkásság
S gyümölcse, a haladás.

Tudnánk-e mi tétlen ülni?
Mikor mennyi a munka!
Ellenségünket kihívni
Szándékosan magunkra.
Tudnánk-e mi tétlen nézni?
Hogy a Sátán dolgozik
S az egész világ követi,
Istent pedig nem hiszik.

Van-e fülünk elhallgatni,
Hogy Jézust káromolják?
S az Ő szerény követőit
Országszerte csufolják.
Nem! nem! és harmadszor is nem,
Én azt el nem tűrhetem,
Hogy az Ur Jézust csufolják,
Te se engedd testvérem!

Fegyverünk a szent biblia,
Áldott evangéliom.
Jöhet Sátán egész hada,
Ezt keblemre szorítom.
Bizom Benned Ur Jézusom,
Teljes szivemből bizom.
S hogy Te engem megváltottál,
Eltitkolni nem bírom.

Oh segíts meg hű Pásztorom,
Könyörögve kérlek most,
Hogy hű tanítványod legyek,
Kövessetek folytonost.
Egy életem van e földön
S azt Te neked szentelem,
Feláldozok mindent Érted,
Mindenható Istenem.

Harcostársim ! Ti is mostan
Testvérkezet adjatok,
Ti is, mint én, a Vezérnek
Hüségét fogadjatok.
Hívó ifjak s ti jó lányok
Zászlónk alá jöjjetek,
Mint szeretett harcostársak,
Jézusunknak éljetek !

Szégyelje az, aki Judást,
Az árulót követi,
Mesterét, az Örök Áldást
Szívtelenül megveti.
Üdv annak, aki hű végig,
Támadásra mit sem ád,
Jézus nyitja meg előtte
A mennyeknek kapuját.

Buzdítás.

Előre ! Isten nevében, előre szüntelen,
Hogyha vitézül harcolunk, miénk a győzelem..
Tépjük el a bűn láncait, ne járjunk már vele.
Hadd virradjon fel reánk a szabadság reggele.

Hasadjon fel a szép hajnal, a sötétség muljon,
Ki a hitnek ellensége, az mind porba hulljon.
Az Ur Jézus szent ügyéért csatát vivjünk mi itt,
Szívünkben élő igéje hadd üzze ellenét.

Országot kell építenünk, az „Istenországá“-t,
Legyen meg itt akarata épp úgy, mint odaát.
Ne riasszon vissza minket, ha ellen fenyeget,
Majd küld az Ur segítséget a mennyből eleget.

Hideg közöny vagy guny, kacaj illet és bántalom,
Ártatlanul is érhet majd oly gyakran rágalom.
De e sok vád ama napon semmivé fog válni,
Mondóival, az ártókkal kárhozatba szállni.

Az ellenség gunyja, csábja, gonosz támadása
Szüljön bennünk elszántságot újabb támadásra.
Nem hitványság a mi célunk, fegyverünk sem muló,
A hazánk is dicső ország, örökké viruló.

Ne félj, ne sirj kicsiny sereg, ha rád felleg borul,
Mint győztes hős kerülsz ki majd a hit harcaiból.
Jézus ajkán hangzott e szó, országot ad nekünk,
Hogyha mi a harc idején hűen viselkedünk.

Jézus, a mi nagy Mesterünk előttünk van s velünk,
Tanítványit nem hagyja Ő, nem marad el tőlünk.
Ki nevében viseli itt, mint Ő a keresztfát,
Az megnyeri egykor, mint Ő az életkoronát.

Előre hát! ki ne jönne? mienk a győzelem.
Sorakozzunk zászlajához, muljon a félelem.
Gyáva népnek nincs hazája, hősöké a babér,
Jézus előtt! mi harcoljunk ügye győzelméért.

Az alkoholista éneke.

— Óh alkohol, éltem boldogsága,
Milyen vágygal iszlak a korcsmába,
Száraz torkom fájdalmát szünteted,
Felviditod levert életemet.
Ha remegek, gyengeség környékez:
Uj erőért nyulok az üveghez,
Hogyha fázok, óh mint hevít engem
A pálinka, vagy rum az üvegben . . .

Édes apám szintén szerette őt —
Nem is busult szegény sorsunk fölött,
Nem hallgatta anyánk siró szavát,
— Ő csak járta szüntelen a korcsmát.
Kenyér sem volt rendesen a háznál,
Mindig többet nélkülöztünk másnál.
Szegény apánk mennyit busult volna,
Ha pálinka s korcsma nem lett volna . . .

Édes anyánk meghalt bánatában,
Kikerültünk mi meg az utcára . . .
Nagy gyász borult egész családunkra,
Csak apánknak nem volt ez bánata . . .
Ha ránk nézett, sirni kezdett, igaz —
S aztán nézte, merre van a vigasz . . .
Üveg után nyujtá sovány kezét,
S elkábitá szánakozó szívét . . .

Idégenek minket összeszedtek —
És úgy, ahogy, lassan felneveltek . . .
Sokat sirtam, sokat keseregtem,
Mert szenvedés volt egész életem,
Alig vártam, annyira nagy legyenek,
Hogy dolgozzam és pénzre szert tegyek,
S néhány deci gondüző italra
Oda dobjam a korcsma asztalra.

Nem felejttem soha boldogságom,
Milyen szép volt az első alkalom —
Hogy rá tettem kezem a pohárra,
S kiürítém, végre valahára . . .
Állandóan teszem ezt azóta,
Boldogságom, mindenem a korcsma.
Nem is hagynám, senkiért, semmiért —
Nem, kincsekért s bármilyen életért . . .

Később hallottam, hogy meghalt apám,
A pálinka meggyuladt a torkán . . .
Tudom, sorsom nekem is csak az lesz,
Más reményem nincsen az élethez.
Vigasztalást nem találok máshol,
Azért olyan édes az alkohol . . .
Csak egyedül, csak a szeszes ital
Enyhít engem, s legjobban vigasztal . . .

Tudom jól, hogy halál a korcsmáros,
S mérges kigyó itala mily káros . . .
Hogy csak rövid annak jóhatása —
De halálos végső szorítása . . .
Mégis vágyom, reszketek érette,
Ha megöl is adjatok belőle . . .
Ha alkohol volt életvilágom.
Öljön hát meg, legyen a halálom . . . !

A szent Pohár.

Megállok az Ur szent asztalánál,
Ah, mily sokat mond nekem e pohár.
Sokat mond, ha Jézusra gondolok —
Kinek vére által mentve vagyok . . .
Régenten is volt nekem pohárom,
Az ital volt minden boldogságom . . .
De mióta Jézusomé lettem —
A kehely lett szent poharam nekem.

Borzadok a korcsma poharától
Az alkohol halálos szagától.
Csak a kehely gyönyörteljes nékem,
Az vigaszom, örök reménységem . . .
Ez a pohár nem halál pohara,
Uj élet ez és intő szó arra,
Hogy mi történt érettem Golgotán —
S a nevezetes utolsó vacsorán.

Szent áhitat száll meg, hogyha látom,
S a Megváltót érette imádom . . .
Hogy ezeket népének szerezte
S kegyét rám is így kiterjesztette.
Ott állottam már az örvény szélén,
De szavára visszafordultam én . . .
Megtért szívem boldog asztalánál:
A tányérnál s az áldott pohárnál.

Hü Jézusom, óh Te nagy Megmentő,
Ki halálból hívtál engem elő.
Olyan sokan vannak még odakint
Viselik a gyászos, keserves kint . . .
Küldj érettük, ahogy értem küldtél —
Mentsd meg őket, ahogy megmentettél,
Rabjait az átkozott italnak —
Segítsd Uram, megszabaduljanak!

Én boldogan ülök asztalodnál —
Élek veled, szent kenyér és pohár . . .
S megújuló lelkem dicsérete
Felszáll Hozzád Uram a mennyekbe.
Hirdetem én a Te halálodat,
Hirdetem a feltámadásodat!
Hirdetem, hogy felmentél a mennybe,
Hirdetem, hogy eljössz ítéletre! . . .

Valódi és hamis szépség.

Saját képére teremte az Ur
Egykoron az embert,
Hogy e szépség változhatatlanul
Dicsőítse Őtet.
Mindaddig meg is maradt e szépség,
Amíg nem vétkezett:
De a bűn és az engedetlenség
Elrutitá őtet.

Az Ur, aki tiszta, szent és örök,
Az embert alkotá,
Ki vétkezik s megtagadja Őt,
Az nem hasonló Hozzá.
Ugy járt az első ember is régen:
Vétek szennyébe ült
S arcára a báj és szépség helyett
Csunya modor került.

Hiuságát sérté az embernek,
Röstellé, hogy csunya:
Bár ő maga volt az oka ennek,
Leplezni akarja.
Gondozni kezdé hát rut orcáját
Sátán tanácsára,
S hogy szépítse Isten alkotását,
Krémeket ken arra.

Minél csunyábbszegényszerencsétlen,
Annál jobban keni,
Minden reggel, tán imádság helyett,
Rendesen ezt teszi.
Bibliája soknak nincs a házbán,
Mely szépít igazán,
De van rizspor s kenőcs a fiókban
S tükör minden szobán.

Különösen a nők nagy tábora
Ebben sokat vétett,
A hiuság korlátlan hatalma
Rabul ejté őket.
Isten művét javítani akarván,
Szépitik magukat,
Ezzel is még tovább szomorilván.
Nagy Alkotójukat.

Nők leányok gondoljátok-e azt,
Milyen nagy bünt tesztek
Azzal, hogy a ti szép arcotokra,
Pomádékat kentek?
S tudjátok-e milyen undorító,
Arcon rizspor, festék?
Ha az ajk nem természetes, hanem
Ahogy kifestették.

Izléstelenség ez, s erkölcsi árny,
Mely lealacsonyít,
Nem teszi ezt hívő asszony s leány,
Kinél élő a hit.
Teszik azok, akik még testiek,
Hiuság lányai,
Igazi szépséget nem ismernek,
Olyat, mely isteni.

Kedves lelkek! hagyjatok fel ezzel,
Ez rut pogány szokás,
Szépítsétek arcotok más szerrel,
Mit nyújt a szentírás.
Szelidség, nyájasság és kedvesség
Többet használ nektek,
Mintha zord és durcás acotokra
Festékeket kentek.

Nagyon balga s elitélendő lány,
Aki festi magát
S hol eltürik, szentírás ellen vét
Az egész társaság.
De még milyen balga ifju ember,
Aki mikor nőül,
Még csak rá is nézne egy ilyenre,
Ki színes festékektől.

Azok szépek igazán e földön,
Kik Jézus népei.
Kik mindenben hűen követik Őt,
S bizonyságképei,
Ki a szépitőszert Tőle kapja:
Az örökké szép lesz,
Ki a pudert s kenőcsöt használja:
Most nem szép, s csunya lesz.

A legszebb anya.

Lángokban égett az egész falu,
Egy leánykára volt minden gyanu.
Kétségbeesve hordják a vizet,
Lehetetlen oltani a tüzet.
Átkot kiáltanak a kis kezekre,
Mely kézpár e nagy veszélyt szerezte.
De egy szivben egész más tűz égett:
A gyermeket megmentő szeretet.

Az a ház is teljesen lángba volt,
Melyben a kis gyujtogató játszott.
Hadd égjen el: kiáltották százan,
De egy sikoly: „én bemegyek magam!”
Áttörte az anya a tömeget
S nem látva az irtózatot tüzet,
Ott termett a lángok tengerében
S elrejtette gyermekét ölében.

Megmentette kicsiny leánykáját,
Összesütve a maga orcáját.
A tűz, amit a gyermek okozott,
Édesanyát égetett, kinezott.
Megdermedve bámulja ezt a nép,
De érteni nem tudja semmiképp,
Nem ismerte azt a másik tüzet:
Az anyai forró szeretetet.

Ez a kisleány később nagy leány lett
S anyja sebén oly sokat kesergett,
Szégyelte, hogy anyja olyan csunya,
Hogy rajta van ezért mások gunyja.
Meg is mondja anyja kérésére,
Mjért borult oly bánat szívére :
„Édes anyám szégyenlek tégedet,
A te sebes, forrásos képedet.

Más leányok csufolnak engemet,
Bár dicsérik az én szépségemet,
De, mert anyám te olyan csunya vagy,
Temiattad barátnőm mind elhagy.
Oh mondd anyám, tőlem el ne titkold,
Mért oly csunya, oly sebes az arcod ?
Szépségeddel monddjad mit csináltál ?
Vagy tán mindég ilyen csunya voltál ?“

„Jöjj ide csak ölembe gyermekem,
Ne okozz több ily bánatot nekem,
Sebeimet magam nem szégyenlem,
Mert, gyermekem, teérted viselem.
Mikor drágám te még kicsi voltál,
Községünkben nagy tüzet okoztál,
Felgyújtottad a házunkat s benne
Játszadoztál, mintha mi sem lenne.

A mezőről rohantam én haza,
Egyenesen be, érted, a házba.
Kihoztalak a halálból gyorsan
S összeégtem akkor borzalmasan.
A legszebb nő voltam én azelőtt,
E sok nagy seb arcomra akkor jött.
Csak azóta utálnak így engem
S ami fáj, hogy még te is, gyermekem.“

Kitör erre a lány fájdalmasan :
„Édes anyám ! — sikoltja hangosan, —
Nincs olyan szép asszony ez életben,
Mint te anyám, ki megmentél engem.
Kinek szeretete oly végtelen,
Hogy átrohant értem a tüzeken.
Néked köszönhetem szépségemet,
Néked anyám az én életemet.

És hogy eddig titkoltad ezt tőlem,
 Ezáltal még sokkal szebb vagy nekem,
 Magad vitted az én keresztemet
 S én viseltem a te szépségedet.
 Ama ölj halál tüztengerben
 Győzött a tűz, mely lángolt szivedben.
 Most már szép vagy, mert a lányod tudja:
 Legszebb asszony egy szerető anyja.

Így ment egykor Jézus is a tűzbe,
 Te utánad bűnös, a veszélybe.
 Pokol lángja rajta sebet ejtett,
 Ő kimentett belőle tégedet.
 Szép-e néked ezért a Megváltó?
 Kárhozattól mentő, szabadító.
 Ha szerelmét, jáságát megérted,
 Ő lesz akkor a legszebb tenéked.

Nain kapujánál.

Nain mellett
 Temető sereg megy,
 Elhunyt fiát
 Siratja egy özvegy.
 Vigasztalást
 Semmiben sem talál,
 Mert mindenét
 Vitte el a halál.

Épp elhagyta
 A bus menet Naint,
 Egy idegen
 A népnek odaint:
 „Álljatok meg
 S felvenni a fedélt.”
 Felnéz a nő —
 Anya szive remélt.

S hogy reménye
 Még erősebb legyen,
 Szól hozzá is
 A vendég — kedvesen:

„Ne sirj asszony,
 Mert nem maradsz magad,
 Feltámasztom,
 Visszanyered fiad.”

„Ifju! Kelj fel!”
 Kiált az Ur hozzá,
 A nép pedig
 Gyorsan feloldozá;
 Mert a vendég
 Maga Jézusunk volt,
 Szent szavára
 Feltámadt a halott.

A bus özvegy
 Könnye felszáradott,
 Isten kegye
 Reá kiáradott.
 Nagy bánatát
 Nagy öröm váltja fel.
 S Jézus nevét
 Áldja a tömeggel.

Hol megjelen
Ma is a Megváltó,
Mulik a baj
Isteni szavától.
Lelki holtak
Sok-sok milliója,
Erejének
Halhatlan tanuja.

Te bus özvegy
S elhagyatott árva,
Kinek nincsen
Jóltevő barátja

És ti mil'jó
Összekötött rabok,
A Jézusban
Mentőre találtok.

Én is halott
Voltam oly sokáig,
Vittek engem
Egész a kapuig.
Ő szembe jött,
Minket megállított
S áldva legyen,
Engem feltámasztott !

Az én anyám.

Láttatok-e már némán tűrő bárányt?
Ki sohasem vét, de kit mindenki bánt,
Vagy olyan zászlót, melyet ha letépnek,
Százannyi tüze s vágya lesz a népnek.
Vagy olyan forrást, mely sohasem apad,
Melybe nem adnak, de ő örökké ad?
Vétkeznék, ha most itt el nem mondanám,
Ilyen bárány s jószág forrása volt anyám.

Mily kevés öröm, mily kevés nyugalom
Jutott öneki e küzdő világon.
Mennyi zaklatás, nélkülözés érte;
Nem zugalódott, az Urat dicsérte.
Hajnal volt neki mindennap a reggel,
Későn is fennt volt, így kiállott testtel,
Akkor is csókért ágyamhoz jött hozzám,
Ilyen drága volt az én édes anyám.

Sokan voltunk mi aprók körülötte
S láttuk, hogy szemét gyakran törülgette.
Kenyerünk száraz s barna volt oly sokszor,
De ha ölébe vett, édes volt mindenkor.
Arca mindennap borultabb lett néki,
De cskát annak soh'se tudta senki.
Szíve mélyén fájt az élet ostora tán,
Titkolta ezt tőlünk az én édes anyám.

Szolgánk volt, neki mindenki parancsolt,
De ő mihozzánk szeretve, kérve szólt.
Angyal volt, aki magát soh'se védi,
Csak övéinek javát teszi, félti.
S ezen sok jóért, néki ki fizetett?
De hol annyi kincs, amit ő érdemelt?
Az az egyszerű — mintha most is látnám
Az a jóságos — asszony édes anyám.

Ő tanított meg minket imádkozni,
Isten ügyéért mindent feláldozni.
Csendes szavai lelkünk mélyén vannak,
S érezzük, végig nálunk is maradnak.
Ő vezetett el Ur Jézushoz minket,
Kérte mentse meg a mi életünket.
S mikor megtértem óh, hogy néze reám
Örömkönnyet sirt az én édes anyám.

Megpihent már ő, a jó áldott asszony,
Oh, csak mégegyszer lehetne őt látnom,
Csak jelenne meg bár egy félórára,
Hogy borulnék reá egyszer utoljára.
Elmondanám azt, mit elmulasztottam,
Hogy megbántani őt sohasem akartam
S hogy milyen csapás, átok volt az reám,
Mikor itt hagyott az én édes anyám.

Pihenj nyugodtan én édes jó anyám,
Vezérül én is vezéred választám.
Jóságod soha feledni nem fogom,
Rólad beszélve könnybe fullad hangom,
Kegyelmes Uram! anyámra gondolva
Hozzád kiáltok, imára borulva :
Adj sok oly anyát — hallgasd meg imám, —
Amilyen jó volt az én édes anyám.

Megnyitó szavak.

Szibből üdvözljük azokat,
Kik figyelve kísérik ügyünk,
Számukra áldást igen sokat
S örömet szerezni törekszünk.

Az ifjuság e kicsiny egylete
Nem nagyra, nem dicséretre vágy,
Közénk nem jön, kinek élete
Romlott és a bűnnel fel nem hágy.

Csekély tudással, de őszinteséggel,
Egyszerűen, ámde igazán
Vallást teszünk Arról készséggel,
Arról, ki meghalt a keresztfán.

Magunkat mi nem találjuk fel
Ott, hol hiúság és a gőg tanyáz,
S a tévelygés rut eszméivel
Van tele a sziv, kebel s a ház.

Nekünk nem szép, amit dicsérnek,
Jósága muló, hamis és csalfa,
E világnak, mit ők úgy szeretnek,
Bucsut intünk, hátat fordítva.

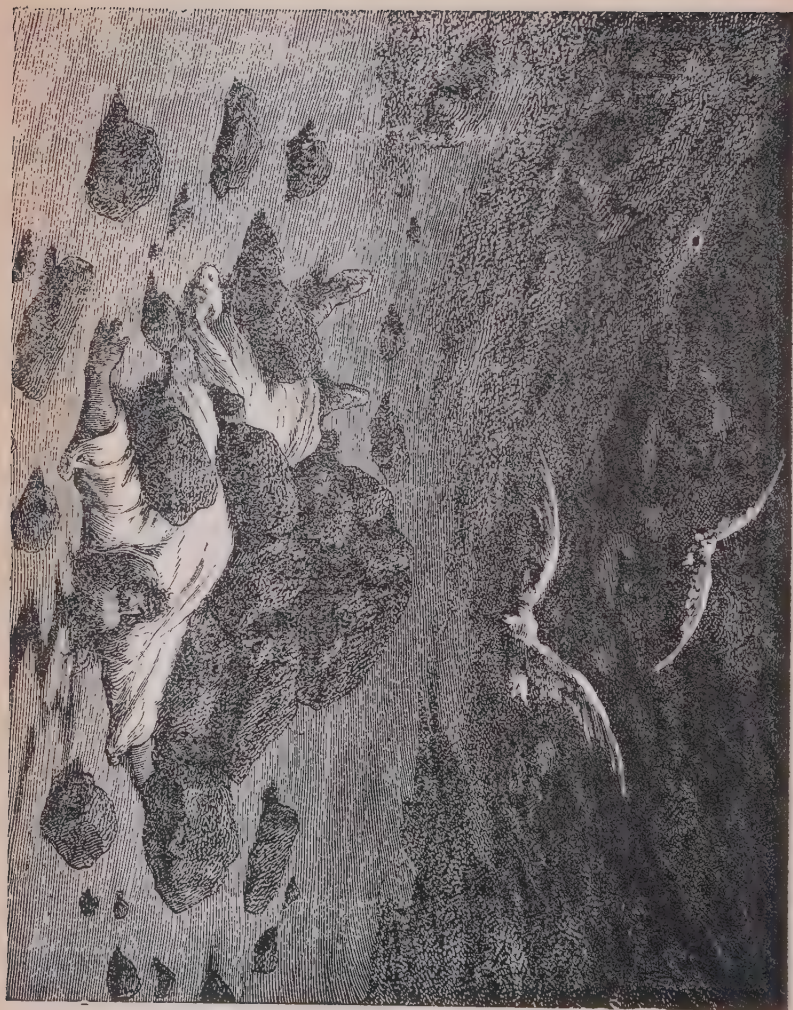
Jót tenni vágyunk, rosszat kerülni,
Jézust követve menni menny felé.
Segitsetek is ezt megtenni,
Szivünk a bűnt megeléglé.

Ez az óra mostan a miénk,
Tűrelmet és figyelmet kérünk.
Bátoritva nézzetek felénk,
Kezdők vagyunk, segély kell nekünk.

Erőtlenségünk, ha érzitek,
Buzditson ez értünk imára,
Minket azért meg ne vessetek,
Áldást kérjetek ez órára.

S ha ezt érezzük, jó lesz nekünk,
Bátrak leszünk, hiszem és tudom.
Fogadjátok hát üdvözetünk
És az órát ezzel megnyitom.

Az apostol
Szövege a 49. oldalon

Az apostol.

Hazája nincs.

Ha van, az olyan ismeretlen,
Mint ő maga, lénye s eredete.
Csak megjelent egyszerű ruhában,
Nyugtalan szive nagy izgalmában
S úgy hallgatták őtet az emberek,
Mint új napot a borult fellegek.

És ő beszélt.

Zavaros két nagy szemén át
A lelke lövelt ki ezer szikrát.
Új tan volt az, de amint elhozta,
A nép lelke úgy visszhangozta,
Úgy vélte, hogy már hallá valahol,
Amit hirdet a jámbor apostol.

Arról beszélt,

Hogy megbocsátott az Isten,
S ez új reményt szült az emberben.
Oly édes volt tana ez ígének,
Hogy előtte földig térdelének.
Úgy akarták imádni, mint Istent. —
Ő menekül s hullat gyászos könnyet.

S újra beszél.

Hogy nincs több, csak egy az Isten,
Nem szabad mást imádni itten.
Csakugy cseng a város a szavától:
„Ti emberek! — sikolt fájdalmasan, —
Térjete meg! Ő vár irgalmasan.”

Nem értették.

Őrültnék gondolták őtet
És már szedik is a köveket.
Halált reá! Nekünk van istenünk,
Kit ez hirdet, olyat nem ismerünk.
S a nagy tömeg kegyetlenül gyilkol
És nem fut el a hithű apostol.

Agyonverték.
Kő borította el testét,
Ott érte el a korom estét.
De eljöttek hozzá barátai
S hogy leszedték a harag köveit,
Megmentették ismét az apostolt,
Lábra állt a megkínzott tetszhalott.

Még sokáig
Járta ezt a kálváriát,
Mely a jóknak annyi fájdalmat ad.
Útja végén futását elvégezve
Ott vonaglik keresztre szegezve.
A jó Isten, akihez oly hű volt,
Magához felvette az apostolt.

Apostola
Vagy-é te az igazságnak?
Nem léssz soká túrtje e világnak.
Ha jellemed szilárd és megvallod
Krisztusodat — ez lesz itt a sorsod.
Ne bándd! Mindezt a Teremtő látja.
Apostol légy!
Ő Megmentőd s a lelked Barátja.

Lelki pásztorság.

Hogyan legeltessem Mesteremnek nyáját,
A nyájnak juhait és minden bárányát?
Milyen legelőkön s merre legeltessem?
Mint viseljem gondját, hogy jól fejlődhessen?

Mit tehetek értük, ha rám nem hallgatnak?
Hogy fognak engedni pásztori szavamnak?
Ha vész fenyegetné, hogyan védelmezzem?
A bajtól, romlástól miképen őrizzem?

Mert ám vannak köztük fáradtak, öregek,
Gyenge báránykák is és vannak betegek.
Az erősebb heves és türelmetlenebb,
Némely szófogadóbb, más engedetlenebb.

Csak félig bárány még jó része a nyájnak,
Igen sokszor kecske módjára ugrálnak.
S olyankor mit tegyek? Csendre intsem őket?
Vagy megdorgáljam a rendetlenkedőket?

Mit tegyek velük, ha sértegetik egymást?
Kibékítsem őket? Tennem azt kell, nem mást.
Vagy ha külső ellen támadna rájuk,
Forgassam botomat s úgy vigyázzak rájuk?

*

Az Ur így felel az evangéliummal:
Ajkadról minden szót az én fülem jól hall.
Minden kérdésedre nálam kész a válasz,
Figyelj! Jó tanácsot csupán itt találhatsz!

*

Hogy merre terelgesd? A lelki mezőkön!
Szent ige pázsitján, mely zöldel örökkön.
Ott van az életviz üdítő forrása,
Melytől szünik a nyájnak éhe, szomjusága.

Ha szereted őket s nem látják haragod,
Hanem, hogy mindenben javukat akarod,
Hallgatni fognak rád és szeretnek téged,
Nyájadra szüntelen gondod legyen néked.

Vigyázz a gyengékre és a betegekre,
Elfáradottakra és az öregekre.
Tűrő légy hozzájuk! Elviselvén őket
És ahol csak lehet, könnyítsd a terhüket.

A zugolódókat ha figyelmezteted
Példa legyen Jézus, meg a te életed.
Győzd meg őket szelíd szavakkal és tettel,
Csendes és türelmes krisztusi élettel.

A vidám bárányok és az ujszülöttek
Otthonra leljenek mind, kik hozzád jöttek.
Szemeid őrizték éjjel, nappal őket,
Nevedjen a nyáj, ha ér több időket.

A vigyázatlanok vigyázókká válnak,
Ha téged szüntelen vigyázatban látnak.
Az ige mezején járj velük minden nap,
Hol a gyenge erőt, lankadt életet kap.

Hogyha civakodnak, nehogy te is úgy tégy.
Példát csak Jézustól, a jó pásztortól végy.
Csendre intvén őket, köztük békét szerezz,
Ha néha egyik a másikkal összevesz.

Ha nem tudnak türni, tőled tanulják meg,
A béketürésben te légy mintaképek.
Bárhogyan, bármiben, ha tévelyegnének,
Soha tévelygésbe ne lássanak téged.

Ha ellen akarna törni az akolba,
Te állj elől mindég ott az ajtóban.
A nyíl téged érjen, ne a bárányokat,
A jó pásztor így tesz, megvédi azokat.

Hü lelki pásztor légy! A nyájadat szeresd,
A főpásztort pedig mindenekben kövesd!
Vedd fel a szenvedést, amely legterhesebb,
S fent a te koronád lesz a legfényesebb!

A gondolat.

A gondolat visz el oda,
Hova lábam nem jutna el,
Ezt senki sem kormányozza
S nem tárgyalom meg senkivel.

Megyek külső országokba,
Nem kell utlevél vagy vizum
S ha időkbe röpköd szárnyam,
Semmi a kalendárium.

Kicsi számomra e világ
Rémes hosszú nagy határa,
Tenger fenekéről szállok
Az Alpok magas csucsára.

Vagy mi nekem Szibéria,
Makó, Jeruzsálem, London,
Bármikor, ha vágyam támad,
Ott terem a gondolatom.

Gondolatom tért nem ismer,
Csak itt van a felhők árnya
Föltekintek s egy pillanat,
Odaröpit sebes szárnya.

Magas kárpitján az égnek,
Hol csak a csillag lába jár
Hiába van olyan messze,
Megfordulok mindjár' mindjár'

Bejárom így gondolatban
A mindenség zegét-zugát
Királylak mint koldussátor
Nyitja előttem ajtaját.

Mint hívő, elmegyek mennybe
S egész otthon érzem magam,
Visszajövök aztán ide,
Bárha ezt mindig megbántam.

Mikor énekel az ajkam
Vagy imában fohászkodom,
Jézust látom, mert ilyenkor
Óhozzá száll gondolatom.

Gondolnia mindent szabad
Civilnek és katonának,
Bár, ha lehetne sok szegényt
Ettől is megfosztanának.

De a gondolat szabadság,
Nemcsak áldás ránk és rátok,
Hol szívet rossz gondok lakják,
Ott ez valóságos átok.

Nem volna ez se jó, se rossz,
Ha csak gondolat maradna,
De tetté lesz és ha rossz volt:
Bánatot hoz a bánatra.

Minden mű és nagy alkotás
Először egy gondolat volt,
Isten s ember amit végzett,
Mindent először elgondolt.

Kinek jó gondolatai
Vannak, mindég jót alkot az,
Rossz gondolat emésztő tűz,
A gyümölcse átokhalmaz.

Isten belát a szivünkbe
Vigyázzunk a gondolatra,
Ha rossz — születése helyén
Kerüljön a ravatalra.

A „jó“ keresztyén*.

Őseimnek jó vallása
Papiron van, a moly ássa,
Abból mit sem hordozok,
Én jó keresztyén vagyok.

Könnyelműség ez az élet,
A jövőtől meg nem félek,
Addig élek, míg birok,
Én jó keresztyén vagyok.

Jól készítsd pap azt az utat,
Melyen lelkem mennybe juthat.
Azzal nem gondolhatok,
Én jó keresztyén vagyok.

Tán' a hitéletnek éljek?
Hisz' a hívők mind szegények.
Nem hiszek s nem áldozok,
Én jó keresztyén vagyok.

Van igaz, egy tudományom,
Hogy jót tenni soh'se vágyom,
Magamnak harácsolok,
Én jó keresztyén vagyok.

*Petőfi kaptafára.

A drótos és az ablakos

Szövege az 55-ik oldalon

Milyen jó, hogy fősvény vagyok,
Adományom van, de nem sok,
Szennyes bűnöm van — de sok,
Én jó keresztyén vagyok.

Törődjem Isten házával?
Annak ügye és bajával.
Azért vannak a papok.
Én jó keresztyén vagyok.

Ősi névvel, ős templomban
Életem ha ledaráltam:
Valahová eljutok,
Én jó keresztyén vagyok.

A drótos és az ablakos.

Kiabálva jár a drótos
Alá s fel a faluba':
„Törött fazék, tányér, lábost
Drótoztatni lehet ma“.

„Jöjjön bácsi, jöjjön hozzánk“,
Hivja is már egy kis lány.
„Van mi nálunk törött edény,
Anyukám se tudja hány.

Tegnap éjjel nagyrészezen
Jött haza megint apánk,
Összetörte a sok edényt,
S káromkodva dobta ránk.

Vacsorával, vetett ággyal
Vártuk ötet hajnalig,
Ő gorombán kiveret minket,
Anyukát s kis gyermekit.

Jöjjön bácsi, csinálja meg
Az összetört cserepet,
Csendesen, fel ne ébredjen,
Félek, megver engemet.

Behivom az ablakost is,
Amint hallom, itt megyen,
Ablakunkat is betörte
Szegény apánk részegen.“

✱

Dolgozgatnak künn a színben
Drótostót s az ablakos
S beszélgetve munka közben
Sirva mondja a drótos:

„Óh alkohol! átkos ördög,
Vajh' még meddig létezel?
Mennyi gyermeket árvává
S asszonyt özvegyé teszel.

Meddig rabolod te még el
Családtól a jó apát?
Ki aztán csak gyötri őket
S pusztítja kis otthonát.

Bárcsak Isten tiltó keze
Eltörölne tégedet,
Mennyi áldás, mennyi béke
Váltaná fel helyedet.“

Meghatva hallgatja mindezt
Barátja, az ablakos,
Ajka beszél és megremeg,
Arca igen bánatos.

„Jó barátom! a szavaid
Oly mélyen érintenek,
Te sirsz a mások bajain,
Én bajaim is ezek.

Én is szerencsétlen rabja
Vagyok az alkoholnak,
Családomat széjjel szórtam,
Azt sem tudom, hol vannak.

Vádol lelkem s úgy érzem
Bűnös szívem megszakad.
Óh mondd, van-e menedékem?
S remélnem vajjon szabad?“

Zsebéből a drótos barát
Kis bibliát vesz elő,
„Itt a gyógyszer, Isten szava,
Ebben rejlik az erő.

Jézus vére — úgy van írva —
Elmossa a bűnöket,
Ha óhajtod, leborulva
Kérjük — s megment tégedet.“

Egymás mellé térdel a két
Világjáró idegen,
Ég Urához segítségért
Esedeznek könnyesen.

„Áldott Jézus, kérünk Téged,
Légy kegyelmes, mentsd meg őt,
Gyógyítsd meg a beteg szívet,
Emeld fel a szenvedőt.

Ragadd ki a rut veszélyből
E szegény családapát,
Tanítványoddá tegyed őt
S templommá az otthonát“.

„Ámen“-t mondott imájára
A már megtért ablakos,
Fogadásra nyílik szája:
„Uj életet kezdek most.

Hazamegyek, összeszedem
Széjjelszórt családomat
S kiket Isten adott nekem,
Boldogítom azokat.

Áldott legyen jó Istenem,
Ki vezérelt tégedet,
Hogy rám találj és megtaníts,
Megmentsed a lelkemet.“

*

Elhallgatnak, hozzá fognak
Dolgoztatni csendesen.
De — mi hallszik a padlásról?
Felnéznek figyelmesen.

Felmegy, széjjelnéz a drótos
S mi tárul szeme elé?
A részeges családapa
Közeleg sirva felé.

„Végighallgattam itt mindent,
En is megtértem bele
S ha van részemre kegyelem,
En is felhagyok vele.

Mért legyek oly szerencsétlen,
Kinek sir a gyermeke?
Beismerem: gonoszt tettem,
De elhagyom örökre.

Jó barátim, ti a háznak
Angyalivá lettetek,
Isten küldött e családnak
Megmentőül titeket.“

*

Másik évben a két vándor
Ujra itt találkozik,
A volt részeges házában
Látja, uj lét lakozik.

Nincsen itt most mit ellátni,
Amde mégis betérnek
Üdvözölni, vigaszt vinni
A hű lelki testvérnek.

Sürgés-forgás. Óh mily öröm,
Nagy vendégek érkeztek:
A jó Isten angyalai
Ez egyszerű emberek . . .

*

A haldokló gyermek.

A külváros szegénynegyedében
Sétálgattam estefelé éppen.
Nagy jajgatás ütötte meg fülem;
Mi baj lehet? csendben figyelem.

A haldokló gyermek

Szövege az 58. oldalon

S hogy megtudjam okát a bajnak,
Beléptem házukba a jajgatóknak.
Egy haldokló gyermeket siratnak,
Akit mindnyájan sajnálnak.

Imára borulok, amint bemegyek,
Hogy bus szivükre balzsamot tegyek.
Reám tekintett a lázas gyermek
És kért, hogy valamit beszéljek.

Beszéltem is az Ur Jézusról,
A hazatérő lélek otthonáról,
Bűnbocsánatról, a Golgotáról,
Az Istennek szép országáról.

A gyermek sir: „Óh én Istenem,
— Suttogva mondja keservét nekem, —
Ilyen jókról nem tud a szivem,
Oh, jaj nekem, mi lesz így velem?

Tizenkét éves gyermek vagyok már,
Most meghalok s nem tudom, mi vár,
Magával ragad a pusztító ár,
Mily borzasztó: nincs reményem már.“

„Jézus segít bárkin bármikor,
Bizonyosság a megtérő lator.
Add át magad s megnyered akkor
Üdvödet, ha eltakar a por.

Az üdvüzenet idejében jött
S ha nem tudtál róla azelőtt,
Restséget jelent a szolgák között,
Még nem késő; de most fogadd el Őt.“

S a gyermek hisz és imádkozik,
Lelke Urához kívánczik.
„Nem mondták Uram—így sóhajtozik,
Égi Atyám, bocsáss meg nekik.“

S imádsága folyton erősebb,
De félelme annál kevesebb,
A honvágya mindig hevesebb,
Szívverése mindig csendesebb.

S bár fáj, hogy nem tudta azelőtt,
Mégis békével elköltözött,
Lelke szép fehérbe öltözött
Odafent, a mennyekiek között.

Aztán távoztam, hogy hazamenjek,
S elboriták arcomat a könnyek.
Edes Atyám! de sokan lehetnek
A szenvedők, a lelki szegények.

Adj készséget, Istenem Uram,
Nekem s testvéreimnek untalan,
Hirdessünk Téged s ne mondják sokan:
„En ezt még sohasem hallottam.“

Az óra üt, az éj reánk borul,
A vád ellenünk égig tornyosul,
Oh ne menjünk ülni hanyagul,
Mig a bűnben sok lélek pusztul.

Mondd még egyszer, drága testvérem:
Jézus vére folyt érted s értem,
Egy se szóljon így keservesen:
„Ezt nekem nem mondták sohasem.“

Égi üzenet . . .

„Örömhír, te vagy az Evangélium,
Te Krisztus! Tövis közt fehér lilium!“
Üdítő forrás e nagy sivatagon,
Ragyogó napsugár bus láthatáron.
Harsogjon szavad e nagy világon át,
Hozzad hirül lelkünk szabadságát.

Keresztviselésben töltjük életünk,
Az örömből oly kevés jut nekünk.
Mi emberek — óh szegény emberek,
Csak árnyékát ismerjük az életnek.
Hirt hozzatok ti jobbak, boldogabbak,
Bánatos sziveink hadd viduljanak.

Isten! Kitől jöhetne jó hír — üzenet?
 Mint örök jószág, mennyből, Tetőled?
 Rólad vágyik a lelkünk hallani,
 Hozzád emelik ősrégi vágyai.
 Üzenj e földre égi nagy Hatalom,
 Bűnért bűnhődőknek van-e még irgalom?

Kétezer év óta cseng itt a szavam,
 Örömről szóló hír vagyok én magam.
 Virág vagyok én tövises utakon,
 Lelkeket vidító Evangélium.
 Olvass ember! Olvasd beszédemet,
 Életedért áldoztam életemet.

Az üdv szava.

Még hangzik a szó,
 Az üdvnek szent szava
 És terjed a fénye
 Hála, mindenhova.
 Az életet hinti,
 A haldoklót inti,
 Az olvasókat költi.
 Hallelujah, még erős.

Még a názáreti
 Jámbor Istenfiu
 Szeretettel kiált:
 „Hol vagy eltévedt juh?”
 Övéire vigyáz,
 Táplál, véd és ruház.
 Fogadd hívó szavát.
 Hallelujah, még erős.

Még a Golgotáról
 Folyik a kegyelem,
 A kereszt szent tana
 Hangzik szüntelen.
 A szeretetről szól
 És Arról, ki egykor
 Miértünk meghalt.
 Hallelujah, még erős.

Még nincs oly betegség,
 Amit e nagy Orvos
 Meg ne gyógyíthatna,
 Amint régen, úgy most.
 Siess Hozzá jönni,
 Bajod orvosolni,
 Biztosan megteszi.
 Hallelujah, még erős.

Ugy is jöhetsz Hozzá,
 Ha bűneid sokak,
 Elfolyt szent vérével
 Lemossa azokat.
 Nem mint az emberek,
 Kik gyakran megvetnek.
 Szavai megmentnek.
 Hallelujah, Ő erős.

Még a menny kapuja
 Nyitva van számodra,
 A nagy veszély helyett
 Siess, siess oda.
 Ha tudod óh lélek,
 Mi van ott fent néked:
 Átkarolod Őtet,
 Kinek kegye oly erős.

Még rövid ideig
A golgotai vér
Istennél esedez
A te életedért.
Még kegyelemről szól,
De ha tovább alszol:
Sorsod lesz a pokol,
Mert ítélete erős.

Már nem olyan soká
Hirdetik a kegyet
S lezárja majd az Ur
A még nyitott eget.
Térj meg hát mielőbb
S ha megtaláltad Őt,
Hirdesd! Zengjen e föld,
Hallelujah, Ő erős.

Nők Jézus körül.

Mindenkit elhívott az Ur,
Hogy kövesse, szolgálja Őt.
Külömbiséget nem ismerve,
Férfit úgy, mint a gyenge nőt.

Szavát örömmel hallgatták
A fáradott, szegény lelkek,
Siettek Hozzá boldogan,
Hol életet s üdvöt leltek.

Találunk a szentírásban
Istenfélő, jámbor nőket,
Kik sirva Jézushoz jöttek
S Ő megvigasztalta őket.

Ha bűnös volt, feloldotta,
Egészséget nyert a beteg.
A megtérő kegyet talált
S bátorságot a csüggeteg.

Jöttek hozzá gyermekükkel
Áldásra vágyódó anyák,
Örömmel fogadta őket,
Meghallgatva a hő imát.

Soh'sem utasította el
A nők szíves szolgálatát,
Tudjuk, hogy meg is dicsérte,
A szorgalmaskodó Márhát.

Ha szomjazott a jó Mester,
Vizet neki nő meritett,
Pihenőt fáradt testének
A nő szorgalma készített.

Vele voltak, követték Őt,
Istenfélő, jámbor szívvél.
Sebes, fáradt, poros lábát
Ők mosogatták meg könnyél.

Golgotán, a kereszt mellett
Nők voltak ott, ők siratták
S feltámadása hajnalán
Az örömhirt is ők hozták.

Megváltotta s feloldozta
A női nem nagy seregét
S mindnyájunk közös kincséül
Szerezte az áldott ígét.

Asszonyok, lányok jöjjetek,
Jézus szeretettel fogad,
Tanítványnői legyetek,
Hirdessétek, hogy üdvöt ad.

A tizenkét óra.

Az óra épp olyan, mint az intő szó,
Amely figyelmeztetni szokott.
S ember, az te néked oly hasznos és jó,
Ha az óraütést hallgatod.
Mindig tanít, ámde te nem szereted,
Mert azt tanítja veled, olvasó,
Hogy életed lejár s már készül neked
A sir, a fejfa és a koporsó.

Nem állithatod meg. Az óra halad,
Folyton jár és méri az időt,
Ha megállítod is, mitsem ér,
Nem lesz többé, mi volt azelőtt.
Hadd menjen hát, Isten intézte így
A hónapot s az esztendőket,
Te csak figyeld a tanácsait,
Fogadd és tegyed okosan őket.

Ha egyet üt, mintha mondaná:
Ember! Neked van egy Istened,
Egy Megváltód, ki üdvöd hozá,
Övé vagy-e? Vagy nem ismered?

Két órákor jusson eszedbe
A két lefőbb, nagy parancsolat:
Szeresd Urad egész életedbe'
És szeresd felebarátodat.

Háromkor e három szép erény
Hassa által a te kebledet:
Hit, Szeretet és örök Remény.
Ez nyitja meg neked az eget.

Ha négyet üt, úgy elmélkedjél
Megváltónk ama példájáról,
Mikor a magvetőről beszél,
Négy föld közül melyikhez tartozol?

Öt ütésre idézze Golgotát
Emlékedbe s az öt nagy sebet,
Hogy kínozták az Istenfiát,
Éretted Ő mennyit szenvedett.

Hat nap alatt dolgozz, azt mondja az Ur,
Kenyeredért fáradj szorgosan,
De ünnepelj a hetediken
S imádd, dicsérd buzgón, hangosan.

Hét óra a hét bünről beszél,
Amelyet néked kerülnöd kell.
Őrizkedj, mert az örökké él,
Ki tisztán él, tiszta lélekkel.

A nyolc óra megint mást jelent,
Hegyi beszéd nyolc boldogságát.
Törekedj, hogy a tied legyen
S már itt érzéd Isten országát.

Kilenc hűtlen bélpoklos vala,
Kiket a Mester meggyógyított.
S a nagy Orvos fájlalva kérdi:
„Hol a kilenc?” Hálát egy adott.

Tizen voltak azok a szüzek,
Kik várták a lelki Vőlegényt.
Őt bolond volt, azok elvesztek,
Csak öt gyújtott Neki lámpafényt.

Tizenegy óra figyelmeztet:
Közelg a vég, eltelt az idő.
Végére jut rövid életed,
De megtérni még most sem késő.

Tizenkettőkor vedd fontolóra:
Életed percre meg van számlálva.
Ha mind lejár, ítélet leszén,
Vigyázz! és légy ezen napra készen.

Mindenkinek napja leáldozik,
Készen az vár, aki imádkozik.
Jön a vég és vele eljön az Ur,
Nem szerényen, hanem hatalmasul.
Ha megtértél, jól vigyázz hitedre,
Szemed függeszd áldott Vezéredre.
Fordulj el a világtól teljesen,
Törj előre hűn és egyenesen.
Jövetelét várjad minden napon,
Az órád is int erre a falon.
Figyeld szavát s figyeld bibliádat
S kárhozattól mented meg magadat.

Jézusom.

Sokszor gondolok Rád Jézusom,
Amióta kegyed tapasztalom.
Segítséged oly drága nekem,
Hogy pillanatig sem mellőzhetem.
Szegény lelkem gazdaggá tette,
A bűn terhét én rólam levette,
Büntetés járt, de visszatartott
Nagy irgalmad és jóakaratom.

Sokszor úgy szeretném, Jézusom,
Jobban tudni igédet, mint tudom.
Többet imádkozni és hitből,
Hogy emelj fel engem ezen földről.
De a lelki restség, lanyhaság,
Egyszer kishit, máskor a hiuság
Törekvésben visszatartanak,
Oh segíts Uram, gyenge szolgáltnak.

Sokszor úgy kívánom Jézusom,
Hogy itt volnál közel, a jobbomon.
Mégis sokszor én jó Mesterem,
Szent lényedet oly messze érezem.
Tudom jól, hogy nem Te távozol,
Megmaradsz Te mindörökké — ahol
Mint jó vendéget marasztanak,
Szívvel, hittel Hozzád ragaszkodnak.

Sokszor fáj, hogy bátnak, Jézusom,
Téged, aki csak áldasz, jól tudom.
Káromolják azt a szent nevet,
Ki egyedül ád örök életet.
Miért töröd drága Mesterem?
Vagy e titkot nem feded fel nekem?
Nem kutatom mélységes tervedet,
Én ismerlek s imádom nevedet.

Sokszor úgy örülök, Jézusom,
Hogy ott leszek nemsoká jobbodon.
Megtörténik úgy, ahogy hittem,
És enyém lesz mit igértél, minden.
Vajon milyen lesz hívásod?
Halál-e, vagy angyal hozzáparancsod?
Mindegy, hogy melyik, édes Jézusom,
Egyetlen jel s ott leszek jobbodon.

Jézus könnyei.

Miért sirsz, én édes Jézusom?
Tenéked is lehet bánatod?
Ki örömeink kutforrása vagy
S kinek a bűni sohasem ártott.

Miért szomorú jóságos lelked?
Ki tudna Tégedet bántani?
Sirni látlak s ez úgy fáj nekem,
Mért hullhatnak sűrű könnyeid?

Azok a könnyek, melyeket hullatsz,
Égetik, Uram, az én lelkemet.
Ugy érzem, mintha bűneimmel
Én okoztam vón' e könnyeket.

Orcád bánatát remegve nézem,
Meddig busulsz drága Jézusom?
Isteni lényed oly kedves nekem,
Épp ezért fáj komoly bánatod.

Nyájas képed nyert meg engemet,
A kiengesztelt szelid modorod.
Nem vagy mindig vidám, Mesterem?
Óh mondd, mi okozza bánatod?

Sirok én, de nem saját bajom,
Amely miatt bánatos lelkem.
Én mindég más sorsát fájlalom,
És az szerez könnyeket nekem.

Sirok, mert im, itt az üzenet,
„Kit szeretek“ beteg az nagyon.
Én barátom, a gyülekezet,
Ragályos beteg, őtet siratom.

Sirok, mert én, a zöldelő fa
Kivágattam könyörtelenül.
Mi leend majd a száraz fával?
Ha így marad, gyümölcstelenül.

De gyógycseppekül hullnak könnyeim,
Egyházam jöjj, vedd e balzsamot.
Életre kelsz általa megint
S újra feljő a te szép napod.

Üdv néked lélek, ki szánsz engemet
És fájlalod hulló könnyeim.
Majd ha meggyógyul ez a nagybeteg:
Nem sirok többé, hü gyermekem.

Názáreti Jézus.

Názáreti Jézus, Istennek szent Fia,
Mily jó a lelkemnek Reád gondolnia.
Ha megpihen szívem egy-egy kis időre,
Rólad elmélkedem, lelkem Megmentője.
Ingatag vagyok a küzdelem harcterén,
Mily gyakran kétkedő s félelmes vagyok én.
De ez egyben szilárd megváltott gyermeked:
Názáreti Jézus, én követlek Téged!

Lehullott fejemnek ékes koronája,
Amit a kegyelmed egykor adott rája.
Az ártatlanság volt, amellyel születtem,
De azt elhagyva a bűn útját követtem.
Áldott legyen Neved, hogy érettem jöttél,
Szegény fiu vagyok, de Te enyém lettél.
Hálával élvezem mennyei kegyelmed,
Názáreti Jézus, én követlek Téged!

Vezess utaidon, kegyes Uram, engem,
Felajánlom Neked fiatal életem.
Vezess! jussak a menny örök országába,
Amint Igéd mondja: a béke honába.
Nem ad nyugtot a lét, csak odafent van az,
Hívő lelkemnek ez olyan édes vigasz.
Te váltottad meg oly régen életemet,
Názáreti Jézus, én követlek Téged!

Tanits Te szenvedett, türelmes Megváltó,
Lehessek követőd, szenvedésre méltó.
Hogy kell elviselni a tudatlant, gyengét
S hogyan kell meggyőzni lelkünk ellenségét.
Csufolók szájára hogy tegyek némitót
S nyissak szent Igédnek sok-sok szívet, ajtót.
Lássák és értsék meg dicső Istenséged,
Názáreti Jézus, én követlek Téged!

Hamisak, tévelygők, gyarlók az emberek,
Igaz, hü barátot én csak Benned nyerek.
Te, amit ígértél, megteszed, megadod,
Hogy a zörgetőnek az ajtót megnyitod.
Nyisd meg hát nekem is kegyelmed ajtaját
S mindnyájunknak gyógyítsd szívünk-lelkünk baját,
Hogy e népnek szíve egyesüljön Veled,
Názáreti Jézus, mi követünk Téged!

Ne legyen hiába oly sok szenvedésed,
Sohse feledjük el, jól szívünkbe véssed.
Legyen nagy örömöd a Golgota után,
Ahol elvégeztél mindent a keresztfán.
Mi dicsérünk Téged, ezzel mienk lettél,
Bennünket pedig a Tieiddé tettél.
Soha el nem hagyunk, megmaradunk Veled,
Názáreti Jézus, mi követünk Téged!

Megismertünk Téged, kegyelem Istene,
Ne legyen egy se, ki ismét felejtene.
Aki csalárd szívvel megtapodna Téged,
Ah! ki lehetne még újra ellenség?
Hüséget adj nekünk, mi édes Megváltónk,
Ha Kálvárián is, csak irányítsd utunk.
Örömben és buben egyek leszünk Veled:
Názáreti Jézus, mi követünk Téged!

Krisztus számol a keresztyénekkel.

Lelkemben látom megjelenni Krisztust
És szól:

„Elém mindannyian keresztyének,
Egyházak, vallásos tömegek.
Évezredek óta azt látom,
Hogy hamisítjátok az ígémet,
De áldást, a jót mindhiába várom.

A keresztemet letettétek már,
Toronydisz lett és cifra az oltár.
Aranycsatos szép drága biblia,
Szerartások, parádék, rendek...
A léleknek? Annak meg kell halnia.

Mikor hirdettem én mindezeket?
Gyűjtöttem-e vagyont, kincseket?
Rang nélkül én mint Mester szolgáltam
És ha volt valahol egy szenvedő:
Egészségem árán is meggyógyítottam.

Nem türtem azt, hogy „jó“-nak mondjanak
S ti, bibliát hirdető nagy urak:
Öszentsége és nagyméltóságos,
Főtisztelendő, nagytisztelő
S még hány című, ranguk vagytok.

Ti „testvér“-ek, kik megennétek egymást
S tenyésztitek a képmutatást,
Egymást ölelve énekeltek,
De ha hosszú imátok véget ér:
A vitákban egymásnak mentek.

Még ti említitek a nevemet?
Reklámul idéztek engemet?
Semmi közöm nékem tihozzátok
Gonosz, népek, amit ti tettetek,
Minden átkom hull azért reátok.

Az én keresztem nem az a szép arany,
Nekem sebes volt tőle a vállam,
Mit hirdettek az nem az én tanom,
Enyémet ellopták a bérencek
És így uralkodnak a nyájamon.

Eszmélj világ! e mai keresztyénség
Hamiss. Nem az, mit én hoztam rég,
Bár nevemet hirdetik az utcán:
Sorsuk egy az istentagadókkal.
El örökre! a pokol kapuján.

Evangelium.

Győztél bennem áldott hatalom,
Hála néked, hogy ezt mondhatom.
Legnemesebb dicső fényvilág,
Betöltéd lelkem indulatát.
Mennyből jövő angyali ének,
Üdvösségnek szent üzenete
Elért hozzám s felkölté szívem,
Áldlak érte, édes Istenem.

Teremtőm vagy, kegyelmes Uram,
Te mindent látsz, láttad az utam.
Láttad azt is, hogy tévelyegtem,
Mégváltómmá lettél én nekem.
Örökké szép evangelium
Athatoltál kemény szív-falon.
S óh, milyen jó, szent igéidben
Boldog lelkem legeltetgetem.

Oly bus vándor, elhagyott, szegény,
Számüzött és árva voltam én.
A bűn terhe, az átok súlya
Nehezedett gyenge vállamra.
Vánszorogtam könnyezve, sirva,
A terhemet már alig bírva.
S bár jól tudtam, hogy ingyen segítsz,
Mellőztelek s nem hallám, hogy hívsz.

Nálunk laktál, családi körbe',
Te Istentől jött drága Ige.
S ha küzdelem volt éltünk ára,
Te voltál ösvényünk világa.
Mégis én szegény, boldogtalan,
Nem hittem oly nagy hatalmadban.
Gondolkozni tudtam még azon,
Higyelek-e evangélium?

De boldog órában állok itt,
Leráztam a hitetlenség láncait.
Lelkem szabad s mint boldog madár,
Feléd, jóltevőm, feléd száll.
S ha nem igyekeztem is Hozzád,
Te siettél s jöttél én hozzám.
És ki Téged nem szerettelek,
Most kebleden megpihenhetek.

Maradj velem édes Megváltóm,
Kísérj drága evangélium.
Ne érjen itt többé lelki kár,
Ifju szívem, Uram, tied már.
Vigy hazáig s el nem csüggedek,
Te szent Ige, ha veled megyek.
Győztél bennem, áldott hatalom,
Hála néked, hogy ezt mondhatom.

Május

Május, te szép tavasz,
Lelkek reménysége,
Üdvözöllek téged
Istenünk küldötte.
Jól esik szemlélni
Aranyos sugarad,
Melytől fű, fa, virág,
Mind új életet kap.

Áldom a nevedet
Mennyei jó Atyám,
Hogy irgalmas voltál,
E világhoz s hozzám.
Ujra tavaszt adtál,
Ísmét újabb reményt,
Az alvó természet
Fel nyitotta szemét.

Áldd meg ez esztendőöt,
Kegyelmes Istenünk,
Teremje meg munkánk
A napi kenyerünk.
Rendeld ki hajlékunk,
Ruhánk s szabadságunk,
Kerülje betegség,
S halál a mi házunk.

Küldj, hogyha jó a nyár,
Lelkünk forró szaka,
Ki ne száradjon, mit
Beültetted oda.
Mély gyökere legyen
A szent igemagnak,
Melyet a szárazság
Már vissza nem adhat.

De épp ilyen tavasz,
A mi ifjuságunk. —
Óh add, hogy Tégedet
Velük együtt áldjunk!
Most ébred a lelkük,
Most kél uj életre,
Küldj erre is esőt,
Mint küldtél a földre.

Hogy mikor majd az ősz
Hozzánk elérkezik,
Teremje meg lelkünk
Az üdv gyümölcseit.
És Te drága Jézus,
Leggondosabb kertész,
Ki ne vágasd e fát,
Ne érje őt e vész.

Ti pedig ifjuság,
Kedves kortársaim!
Nevekedjete csak
E kert térségein,
Boldog, ki Megváltónk
Kertjébe ültetve
Teremhet gyümölcsöt
Az örök életre.

Tavasz

Kikelet van kikelet,
Jöjj, add ide kezedet,
Menjünk ki a mezőre,
A föld szép szőnyegére.
Falunk végén kis patak,
Partján füzfa s madarak.
Bársonyos fü a réten,
Tavasz van, hála Isten.

Nézd, a fecske, újra itt
Javitgatja a fészkit,
Mily kedvesen süt a nap,
Ki-, kifelé csalogat.
Elmult a tél, a hideg,
Nem örül-e a szived?
Minden vidító itten,
Tavasz van, hála Isten.

Tavaszz, a természetben,
Ami arra serkentsen,
Hogy a kebled belsejét
Uj élet ragyogja szét.
A kegyelem ujra itt
Szórja áldott sugarit,
Ha ez áthat a lényen,
Tavasz van, hála Isten.

Ez a tavasz elmulik,
Nyár, majd őszre változik,
Tavasz a léleknek
Örökké tart, figyeld meg.
Azért lélek ezt keresd,
Legyen élted kikelet,
Hit hassa át teljesen,
Tavasz lesz, hála Isten.

Nyár.

Rakva a föld áldott gyümölcscsel,
Hegyen szőlő, völgyön kenyérrel.
Mindenfelé
Az égi Teremtő
Nagy áldását látja a szemlélő.

Az életünk reménye a nyár
S mily sokszor reménytelen volt már,
Ha nem diszlett
Kalásszal a földünk,
Nem lett kenyér, sokat nélkülöztünk.

A munkánkat most áldja az Ur,
A nyár napja fényénél virul.
S ha az áldás
Őszig marad rajta,
Megjön bőven sokszoros kamatja.

Ki az áldást Istentől várja,
Ő azt attól el soh'se zárja,
De ki gőgös
S magában bizik csak:
Meglepik azt majd az aggodalmak.

Ki a munkát Véle kezdi el,
Segíti Ő áldó kezekkel.
Gondos szeme
Megóvja a rossztól,
Minden lelki, vagy anyagi kártól.

Ember! dolgozz és bizva-bizzál,
Ha hívő vagy, Ő melletted áll.
Vidám tavasz,
Gazdagon áldott nyár
Lesz a tiéd és viruló határ.

Áldj meg Uram, kenyérrel minket,
De ugyanigy tápláld lelkünket.
Lelkünknek is
Áldjad meg a nyarát,
Rendeld ki a napi táplálékát.

Az ősz.

Járván az élet terhes utait,
Minden évben egy őszt érek én.
S szemlélgetve borus napjait —
Mély nyomot hagy keblem belsején...
Vajh' az élet is, ha véget ér,
Ily szomorun fejezem be azt? ...
Ugy-e, mint a sárgult falevél,
Mely lent hever a lábam alatt? ...

Tavasz s a nyár milyen kedves volt,
Ez is, az is, — ah, mint éltetett...
Lelkem hozzá hogy ragaszkodott —
Meg akarván kötni a jelent.
Nem! Mennem kell, hiába kötnél —
Ragyogó napokat boru vált.
Te élsz tovább, jön rád ősz s a tél —
S újra tavasz, ha lesz még napod!

Istenem, mi lesz, ha az Élet
E két szaka után harmadik
Jő majdan el... S talán zord telek?...
Gyenge lelkem fél és aggódik.
Mit várjak hát, mit hoz a jövő?...
Nem veszek el próbák idején,
Ha meleg nap fényét nem ontja?...
Akkor is élek, boldog leszek én?...

Jézus mondá: „Gyermekem vigyázz,
Hogy futásod télben ne legyen,
Üde tavasz s a termékeny nyár,
Őszön, télen átvisz tégedet . . .
Hullni kell a fák levelének, —
De néked nem, te beoltattál —
Belém, az igaz Szőlőtőbe,
Fiam, neked nem árt a halál . . .

Ki bennem él, csak tavasza van,
A telet én elviseltem már.
Örök virulás élete annak,
Ki bennem hisz s utaimon jár.“
Fel, hívő szív! — Jézus az Élet,
Nem száll alá sohasem napod.
Csak ha lejár földi életed:
Örökre felvirul tavaszod! . . .

A tél.

Zord idők járnak, az emberek
Menekülnek a hideg elől;
Meleg otthon, óh mit érsz te most, —
Csak szegények tudnak efelől . . .
Süvit a szél, fagyasztó hideg,
Hó borítja az egész tájat,
Bár messze nézsz, nincs sehol élet,
Hó fedte el mind az utakat.

Nagy uri lak fénycsarnokában
Tombol a tűz, vidám az élet.
S míg odakünn a fagytól roppan,
Bent a meleg mindent feledtet . . .
Nem úgy ott, kint a falu végén,
Inség van ott, jéggé fagy a könny,
Szegény ember fekszik betegen —
Nem ég a tűz, nincsen ott öröm!

Megfagyásnak réme fenyeget,
Ha jó atyánk fáért nem mehet.
Jó Istenünk, siess, könyörülj!
Ne hagyj veszni három gyermeket!
Nem jár ott künn senki már régen,
Uttalan utak mindenfelé. —
Nincs kinek sirni ezt a keservet,
Nem hallatszik ki sem a nyögés . . .

A feleség s a három gyermek
Ráborul a beteg ágyára.
Az ég Urát, Őt keresik meg, —
Aki figyel sirók szavára . . .
„Ámen” szava amint elhangzik
Az inséges, szegény családnak:
Gyógyulás jön a ház fejének
S holnapra megvigasztalódnak.

Őbenne bizzál a tél idején,
Ha lelkedre zord idő járna.
Ki tél közepén megszületve
Vigaszt hozott e holt világra.
Palotád, kunyhód temploma legyen,
Karácsonynak fénye hassa át.
S kerül inség, — lesz meleg lakod —
Itt e létben s egykor odaát!

Aratás.

Hullámszik a kalásztenger
Dicsően.
A természet legszebb képe,
Idelenn.
Ujra itt a Mindenható
Áldása,
A szorgalmas munka
Jutalmazása.

Juliusi ragyogó nap
Melege
A gabonát aratásra
Érlelte.
S már a földnek egyik végén
Dől a rend,
Dala csendül az arató
Seregnek.

A kenyeret, mely nélkül élet
Nincsen,
Azt adja most a jóságos
Nagy Isten.
Fehér kalács lesz a buza
Halála,
Mily ajándék, Urunk Tied
A hála.

Büszke kalász milliója
Földre hull,
Hogy belőle élet fakadjon
Ujból.
S vidám dala az arató
Munkásnak,
Temetési gyászének a
Buzának.

Mennyi aggály, félelem volt
Éven át,
Hogy majd Isten megáldja-e
A munkát?
Szántás, vetés után lesz-e
Aratás,
Fáradtság s verejtékért
Jutalmazás?

S megadta a kegyelemnek
Istene,
Huzzák már a cséplőgépet
Kifele.
Készítik a zsákokat s a
Gabonást,
Legyen hová elhelyezni
Az áldást.

De mikor e drága termést
Szemlélem,
Kedvem mellett el is busul
A szivem.
Aggódok egy más gabona
Érésén,
Szomorkodom aratásán,
Cséplésén.

Az a vetés, melyre Jézus
Mutatott,
Midőn mondta: kérjetek sok
Aratót,
Mert látta, hogy a gabona
Érett már
S aratóra, munkásra
Hiába vár.

A lelkeknek sok millió
Kalásza,
Erre szólott a Megváltó
Mondása.
A nép ez a jól megérett
Gabona,
Ezt kellene gyűjteni a
Magtárba.

Együtt nőtt fel a konkoly a
Buzával,
De most el kell választani
Rostával.
Kévéket a keresztbe, majd
Magtárba,
Konkolyt meg a kemencének
Lángjába.

Ki akarna ily munkába
Állani?
Irtani a gyomot s a jót
Plántálni?
Építeni az Istennek
Országát,
Aratni az öröklét
Gabonáját.

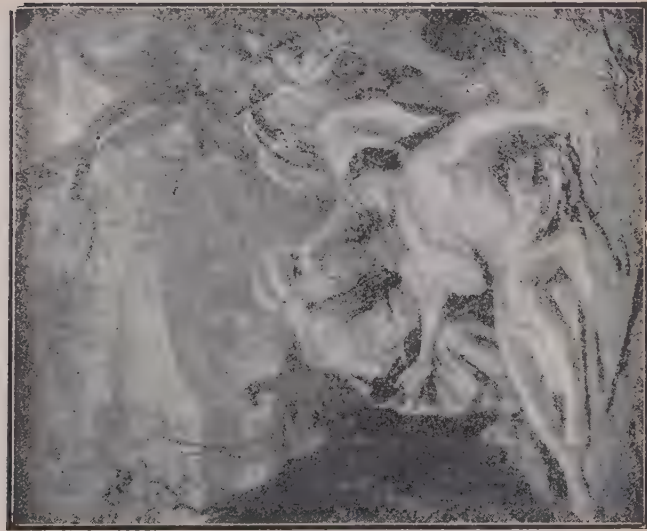
Hallszik már az aratóknak
Éneke,
Gyere testvér, álljunk mi is
Körükbe.
Hozzunk kívét Jézusunkhoz,
Lelkeket,
Az aratás Ura gazdagon
Fizet.

Segits Uram, hogy jó munkásod
Legyek,
Termést gyűjtsek s így magam is
Teremjek.
A kereszthez sok-sok kívéket
Hordjak
S végül én is keresztedre
Boruljak.

Isten hatalma.

Ki volna még
Hozzád hasonló Isten?
Teremtője
Mindennek fönn és lenn.
Kinek neve
Hatná úgy át a léget,
Mint a Tied
És csodás istenséged.

Nincs oly erő,
Mely Veled szembeszállna,
Vagy ajtó, mely
Előtted fel ne nyilna.
Hatalmad és
Munkád oly nagyszerű mind,
Hogy — Istenem —
Engem meglep, térdre int.

Angyali szolgálat

Szövege a 86. oldalon

Isten hatalma

Szövege a 80. oldalon

Micsoda hát
Az ember Te melletted?
Hogy ráveted
Gondos tekinteted.
Mit becsülsz ugy
Mulandó életében,
Hogy óvod őt
Minden baj- és veszélyben?

Terveidet
Nem érheti az ember,
Dolgaidba
Be'szólni senki sem mer;
Ha szól ajkad:
Megnémul ott minden más
S ha csendet intsz:
Elül vihar s villámlás.

Milyen sokszor
Beleszólsz életünkbe,
De mi aztat
Nem vesszük figyelembe.
Fenyvegető
Ujjadat nem értjük meg
S mily nagy kárát
Valljuk mi mindezeknek.

Ismerd meg Őt
Ember! Ismerd meg Istent,
Keressed Őt,
Mert Ő is keres téged.
A Kisértő
Gonosz szavát ne kövesd,
Aki Tőle
Vonni akarja lelked.

Őt hirdeti
Néked a nagy természet
S minden, ami
Lakja a mindenséget.
Róla beszél
A szived dobbanása, —
Ismerd meg Őt,
Ki élted kutforrása.

Nagy elődök, — korcs utódok.

Magyarom, magyarom panasz szavad hallom
S némi igazad van őszintén bevallom.
Mikor sopánkodol, hogy a mai gyermek
Rossz, vásott, nem enged szülő vagy öregnek.

Itt is, ott is hallom: nem így volt ez régen,
Nem kellett busulni család s cselédségen.
Hüségesszolgák és jámbor jó gyermekek,
Szülőket tisztelők voltak a régiek.

Hős is volt a magyar, — nagyképpen mondd —
Például egy néhány ősdet állítod,
Kinek intésére vagy parolájára
Többet adtak mint ma, fia váltójára.

„A régi jóélet!” — hajtogatod busan —
Korcsmaasztal mellett pipázva, borosan . . .
A templomba alig néhány asszony oson,
Csapszékhöz sóhajtok ti a nemzetsoron.

Hol egyik, hol másik mond egy bölcseséget
A többi hallgatja, szeszesen ühünget.
De hogy akadna egy, ki az okát látja,
No ezt a hallgató mindhiába várja.

Igy nem lesz javulás, csapszékhős magyarom,
Amit te elhallgatsz, én majd elsorolom.
Pusztul erkölcs, erény, ifjuság és élet,
Rajtunk van az átok, a súlyos ítélet.

Önző, kapzsi a nép és össze nem tartó,
Ahányan csak vagyunk, majd annyi a pártunk.
Alig számít rokon avagy atyafiság,
Mult idők emléke, a felebarátság.

Ott kezdte sülyedni föld szegény magyarja,
Mikor a hitednek lettél árulója.
Ahogy romlott a hit, épült a gonoszság,
Durva lett a szülő, gonosz az ifjuság.

Csodaszámba megy már a templombajáró,
Erkölcös hü hitves, vagy igazatmondó,
De a sokféle bűn, gőgös káromkodás
Óh milyen elterjedt, borzasztó a romlás.

Régi elődeink nem a korcsmát ülték,
Aki káromkodott, kalodába verték,
A nemzet bajáért az vitézül harcolt
S az Urnak házában buzgón imádkozott.

Nem látta a gyermek régen azt, amit ma,
Azért nem lehetett így elromolnia,
De ma színház, mozi, bűnfészek és látja:
Telve felnőttekkel, ő maga is járja.

Térj vissza magyarom, vissza az Istenhez,
Vesszen rossz szokásod, káromlás, harag, szesz.
Keresztyén név és pogányszokás helyett
Talpraállítani a keresztyénséget.

Magyarom! ne sirasd a már letűnt régít,
Tégy inkább jövődért valami parányit.
Mert ha istenfélő, nemes szülők leszünk:
Nemes fiainkban nagy jutalmat veszünk.

S ti nagy népvezérek és kormányzó urak!
Ne építetek már korcsmát a magyarnak.
Sőt földig leverni, ami van is mindet,
E pokol kapukat, bünterjesztő fészket.

Helyettük templomot, iskolát, könyvtárat,
Bősz fegyverek helyett hitet és mentsvárat,
Hogy emberek legyünk, újra dicső lények,
Istenben gazdagok, nem koldus szegények.

Nagyok — dicsők.

Mózes.

Nagyra emelte azt a Jehova,
Akit népe kitagadott;
Ez által lett csodák egész sora,
Kit Isten rá felavatott.
Kinek egykor gyékény bölcsője volt,
Majd mint vezér elől megyen,
Utána nép hosszú sora vonult
Sivatagon, völgyön-hegyen.
Tenger sem volt utjában akadály,
A népet rajt' átvezette.

Sem betegség, sem ellen, sem a táj
Vissza nem kényszerithette.
Sujtó vesszeje előtt a szikla
Vizet bocsátott a népnek,
Mely e forrásnak friss vizét itta,
Hálát adván Istenének.
Kígyómarás ellen gyógyulásért
Érkígyót emelt a pusztán
S aki azt nézte hittet, nem a sebét,
Örvendhetett meggyógyultán.

Jaj volt annak, ki ellene támadt,
Mert Isten harcolt az ellen.
Felhőnek vagy tűznek oszlopában
Előtte járván szüntelen.
Igy vezette őket cél felé,
A megigért Kanaánba,
Mely föld a választott Izráelé
S vágyott boldog otthonába.
A népet, mely előtt járt szüntelen,
Ha lankadt, lelkesítette,
A támadó ellenséggel szemben
Diadalra segítette.

*

Érezvén, hogy földi életének
Közeledik már a vége
S tudván azt, hogy be nem mehet vélek
Az ígéret szent földére ;
Imádkozott értük az Istenhez :
Ne hagyja el őket soha,
Vezesse mindenkor győzelemhez
Népét maga Jehova !

Jézus.

Naggyá tette Isten e gyermeket,
Kinek jászol bölcsője volt,
Kit egy szent szülepár rejtegetett
És nem talált helyet sehol.
Egyiptomba futott gyermekével
A gyilkos fegyverek elől,
Hova nem ér a gyilkos dühével,
Nem is hall a gyermek felől.
Nevekedik és fejlődik szépen
E gyermek, az Isten Fia !
Felülemelkedik minden népen,
Kik közt kell prófétálnia.
Az Istennek országát hirdetve,
Hogy elközelgett a néphez,
Felhívja őket a megtérésre.
Szól mindenkinek szívéhez
És szent küldetését lépten-nyomon
Bebizonyítja tetteikkel,
Mert előle menekül a nyomor
S jót tesz minden betegekkel.
Sánták, vakok megépülnek Nála ;
A bűnös bocsánatot nyer.
A fáradt sziv nyugalmat találna :
Ha jönne Hozzá terhivel.
Szava életkenyér a léleknek,
Mely megelégit ezreket.
S akik szomjuság miatt epednek :
Itt lelnek élő vizeket.
Életet e bűnben holt világra
Éltető szavai adnak
S a sirból mennydörgő szózatára
A halottak feltámadnak.

*

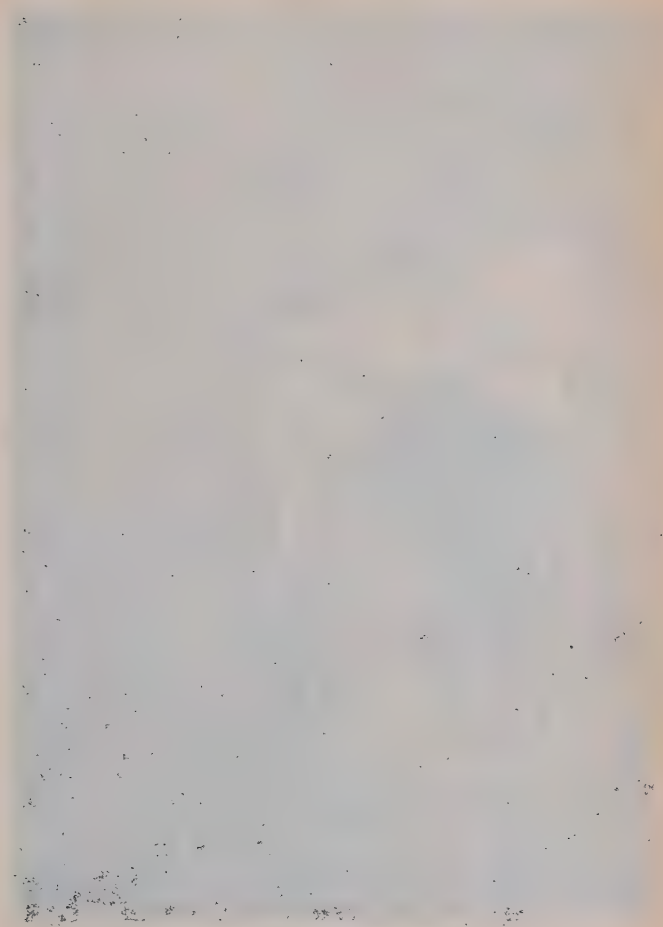
A három év sok áldással tele
Már végéhez közeledik
S a munka itt bevégeződván, vele
A kereszts is elérkezik.
Megváltója az egész világnak,
Könyörülő Isten-ember,
Kitéve kinos kereszthalálnak !
Követlek Téged szívemmel !
Nagyobb vagy Mózesnél ! Óh Megváltóm.
Nagyobb a Te szereteted,
Melyért szent Neved örökké álldom !
Krisztus Jézus a Te neved !

Angyali szolgálat.

Szeretetlen, rossz világban
Sok fájdalom s szenvedés van ;
Oly sok szegény, annyi beteg,
Milliók élte, bus, csüggeteg.
A kapzsiság dőzsöl kincsen ;
Irgalmasság sehol sincsen.
Jóltevő és szánakozó
Ritka, mint a fehér holló.

Talán sehol, talán senki,
A sujtottat nem segíti ?
Csak barbárság s rosszindulat
Lakik itten a nap alatt ?
Tán a szívek kőből vannak ?
És a fülek nem hallanak ?
Talán csak gőg ? de alázat
Nem tölt sehol szívet s házat ?

Óh nem ! Hála ! — más is van itt,
Elvezik már gyümölcseit.
Van segítő, van irgalmas,
A szenvedőkhöz szánalmas.
Keresztyén nők szíve buzdul,
Szép táboruk ime mozdul !
Segíteni ! Ez a szent cél
S im a tett még többet beszél.

Jézus menyasszonya

Szövege a 87-ik oldalon

Minden nemes tervet szépen
Alkalmazunk s nagy serényen
Dolgozzatunk, öltünk, varrunk,
Dijat érte mennyből várunk.
Árvák, özvegyek, rokkantak
Itt jó helyen kopogtatnak.
Mi dolgozunk s adakozunk,
Bűnösökért imádkozunk.

Ha támadják elveinket,
A biblia véd meg minket.
Tanítványnői Jézusnak
Ezekben példát mutatnak.
Mint Tábita dolgozzatunk,
A bajoknál jelen vagyunk.
Ahol sirnak, oda megyünk,
Hogy segítségükre legyünk.

Fel hát, munkára hívő nők!
Sokan vannak a szenvedők!
Angyal nem jön ezt végezni,
A szenvedőkkel érezni —
Minden jel azt igazolja,
Hogy az Ur tőletek várja.
S ha ily szolgálatot tesztek,
A föld angyalai lesztek.

Jézus menyasszonya.

„Hurcoljátok a halálra őket,
Akik meg nem tagadják a hitet.
Ez az egy lány, ez itt marad velem,
Rá a láncot majd én teszem.”
Igy szólott a kegyetlen vérbíró,
S vadak öltek meg minden hitvallót,
De kiválasztott egy ifju leányt,
Akit gonosz, bűnös szíve kívánt.

„Téged leány életben tartalak,
Bár Istened meg te sem tagadtad,
De mert szép vagy, ragyogó két szemed
Rabul ejtett teljesen engemet“, —
„Nem! Nem megyek — sikolt fel a leány,
Legyen átkos minden szavad ahány,
Engem bűnre s tagadásra készítet
Én Uramért örömmel elvérzek.“

„Ne halj leány, kár volna éretted,“
— Így kérleli a bűnös szörnyeteg,
Királyné lesz ragyogó lakomban,
Élővirág disz az ablakomban“.
„Dehogy megyek! Őrizz Uram Isten,
S ha két szemem volt az eszköz itten —
Nem kell többé!“ S kivájta a leány,
Ott látja már asztalán a pógány.

„Ha értem kár, társaimért is kár volt,
Mégis tőled mind halállal lakolt.
Éppen engem szemléltél ki arra,
Hogy árulást, gunyt hagyjak“ Uramra?
Eressz gyorsan, társaimhoz vágyok,
De sőt vezess, mert im már vak vagyok.
Bűnszerelmed sohasem kell nékem,
Jegyes vagyok, Jézus vőlegényem.“

Kővé mered, szótlán áll a bíró,
Hallja, nézi mit mond a hitvalló,
S aztán látva az asztalon szemét
Összeesik, majd elveszti esztét.
Sir, vergődik háborog a lelke,
S odacsuszik a leány elébe,
Térden állva kérte ott az Istent,
Kit éppen most, szent hittel megismert.

S lehajlik a vak, de oly szép leány,
Megbocsátás tüze ég az arcán.
Állj fel testvér! Megbocsájt a Mester,
A harc végén magához felemel.
De most menjünk! És ketten lépdelve
Beléptek az oroszlankekrebe,
Onnan pedig felszállt a
Megtért bűnös és Jézus menyasszonya.

Uj próbában régi Éva.

Ifju pár ül lugasban.
Elcsevegnek boldogan,
Hol a jövőn mereng szivük,
Hol pedig a multakon.
S szól a férfi — látod édes
A mi első szüleink
Az életet el nem rontják,
Ha azt a bünt nem teszik.

Nem kellett ottan dolgozni,
Mily nagy volt a boldogság,
De még nagyobb volt Évában
Az átkos kíváncsiság.
Örökifjak lehetnék most
S nem izzadna homlokunk,
Minden gond, törődés nélkül
Volna kenyerünk, lakunk.

Ugy-e kedves — szól az asszony,
Ha mi lettünk volna ott,
Sohase hágtuk volna át
Az isteni parancsot.
Én biztos' — mondja a férj —
Nem tudnék ilyet tenni,
De értetek, mai nőkért
Ki merne jót állani?

Felgerjed a nő haragja,
Megsértődötten kiált,
Félre fordul durcás arccal
S úgy korholja férjurát:
„Hát mit gondoltok férfiak,
Csak ti értek valamit?
S egy régi asszony bünéért
Lenézitek a mait?

Mi, mai nők örökéltig
El lennénk olyan helyen,
De hasonló nagy hibába
Nem esnénk mi egyik sem.
Különösen én, amilyen
Álhatatos nő vagyok,
Dehát ugysis nincs alkalom,
Többet ér, ha hallgatok.“

Mindezt elrejtőzve hallja
Gazdájuk, az uraság
S elhatározza magában,
Megkísérti ezt a párt.
Amint hosszabb távollétre
Birtokából távozott,
Nem zárt most le minden ajtót,
Ugy mint régebben szokott.

Felhivatta a házaspárt
És átadta birtokát,
Gondjaikra bizva mindent
S lakásul a palotát.
„Éljetek itt gyermekeim
Mig megjövök boldogan,
Átadok most, élvezzetek
Mindent, ami itten van.

Csupán egyet ígérjeteK,
Hogy hüek lesztek hozzám,
Minden ugy lesz továbbra is,
Mintha magam gondoZnám.
És hogy ezen fedett tálhoz,
Mit az asztalon hagyok
Egy ujjal sem fogtok nyulni
Bármeddig távol vagyok.“

„Ígérjük! ígérjük gróf ur —
Örömmel rivalganak,
Alig hiszik, amit uruk
Ajkáról most hallanak.
El is utazott nemsoká
S turbékol a gerlepár,
Paradicsomi szép élet,
Csak sokáig tart'na bár.

Hetek telnek. Tízszor, százszor
Minden szobát eljárnak,
Megszokott már minden, de a
Tálnál gyakran megállnak.
Vajh' mi lehet szól az asszony
E rejtélyes edényben?
De a férj mindég leinti
S kiosonnak sebtiben.

Künn, szabadban sétálgatva
Vagy álmatlan éjjelen,
Gyakran beszélnek a tálról
Kíváncsiskodnak szörnyen.
Hol a férfi bátorkodna,
De rá förmed az asszony,
Máskor a nő — s férje tiltja
Arra ne is gondoljon.

Majd levél érkezik — benne
Jelzi a gróf, hogy jön,
Fogadására készülnek,
Hogy igazán örüljön.
Takarítás közben a nő
Odaáll a tál mellé
S elgondolja — mi lenne, ha
Egy picit felemelné.

Semmi! — sugja a fülébe
A régi hamis kigyó,
De megtudni eme titkot,
Az leirhatatlan jó.
Nosza nézzük! Ámde mégse.
Megretten, majd újra nyul
S a nagy lelki küzdelemben
Verejtéke földre hull.

„Lesz ami lesz!” mondja újra
S felemeli a fedélt,
Az lezuhan s a parketten
Darabokra hullott szét.
Belőle egy fogoly madár
Repül ki nagy riadtan,
S a tükröket, disztárgyakat
Mind leverve kiillan.

Nosza lett most ribillió,
Nagy sirás, szomorúság
S amint megjön, arcuk látva
Mindent tud az uraság.
Mosolyogva így dorgálja
A siró bűnösöket :
„Másodszor is elvesztétek
Az édeni életet.“

Merengés.

Vádorutaimon meg-megállva,
A távolba szétekint szemem,
Látom a célt fent a mennyországba';
Ah elérem-e? — elmélkedem.
Beteg vagyok, szívem ég a vágytól,
Haza, otthonomba vágyom én,
Szabadulni földi rabságomból,
S megpihenni Atyám kebelén.
Mint egy utas idegen országban,
Nem érzem jól magam semmikép,
Napról-napra vágyom mindig jobban,
Elköltözni teljesen innét.
Romlott e föld, oly sok a bűn rajta
És kevés a hívő szép sereg;
Nagy a világ fiai hatalma,
Nem törődnek Uram, Te veled.
Oh segits hát Uram engemet,
Hogy mielőbb fönt legyek veled !

Messze van a hon s oly hosszú utam,
Melyen járok árván, egyedül,
Vérsebekből boritva van lábam,
Kő, tövis, s göröngy minden felől.
Öltönyöm az oroszántól tépett,
Nagyon gyengén fed már engemet,
Várhatom a lelki ellenséget,
Hogy kitör s kioltja életemet.
Mintha itt lent senkim sem volna,

Elhagyatva érzem magamat,
Mintha minden ártalmamra volna,
Senki meg nem érti dolgomat.
Oh pedig van Egy, ki szeret engem,
Ki jó, dicső, s munkái nagyok!
Üdvözítőm, ki megmenté lelkem,
Ő enyém és én övé vagyok.
Mester! segíts, segíts engemet,
Hogy mielőbb fent legyek veled!

Jóltevőm, igaz barátom nékem,
Ah, Ő sokkal több mindenkinél,
Hisz, mióta Őtet megismertem,
Az én lelkem csak azóta él.
Égi mannát nyújt, ha éhes lettem,
Ha sirok, letörli könnyeim,
Kezem fogja és úgy vezet engem,
Vándorlásom zord ösvényein.
S ha a szomszág akar gyötörni
Ő enyhíti meg nagy kinomat.
És ha este lefekszem pihenni,
Ő vezérli szende álmaimat.
Nagy, magasztos Ő s erős a karja,
Mégis hozzám leereszkedik;
Bánatomban szívem elé tárja
Boldogító ígéreteit.
Pásztor segíts, segíts engemet,
Hogy mielőbb fent legyek veled!

Mi lett volna régen énbelőlem
Veszedelmes vándorutamon,
Ha Megváltóm nem állna mellettem
S nem érezném karját jobbomon?
Elnyelt volna a tátongó mélység
Vagy széttépett volna rég a vad,
Elhervasztott volna rég az inség,
Nem tarthatnám most sem magamat.
De Ő eljött hozzám, s meghallottam,
Amint mondta: „Add át szivedet!”
Megértettem, s mikor Néki adtam,
Ő helyébe adta a mennyet.
Bátorságot és türelmet nyertem,
Édes békét harci zaj között,

Megváltóm vérétől tiszta lettem,
Lelkem új emberbe öltözött.
Üdvözítőm segits engemet,
Hogy mielőbb fent legyek veled!

El hát bánat, bu és csüggedések,
Folytathatom vigan utamat;
Meggyötörnek bár a szenvedések,
De megedzi bátorságomat.
Hisz' a cél felé vezet ösvényem,
Szép hazámba a mennyekbe fel;
Nemsokára boldogan elérem
Melyért vágytam s melyért vágyni kell.
Angyalok üdvköszöntéssel várnak,
S úgy vezetnek Megváltóm felé;
Aki karját kitárja a fáradt,
De már boldog jövevény felé.
Oh, mennyország, dicső örök élet
Jeruzsálem aranyutcáin,
Ott pihen meg gyönyörrel a lélek
Isten városa virányain.
Uram segits, segits engemet,
Hogy mielőbb fent legyek veled!

Keresztviselés.

Kereszt, kereszt, óh súlyos kereszt,
Csak Ő tudja meg én, hogy viszem ezt.
Csak Ő látja a lelkem s vállam sebé,
Mi a keresztet a koronáért.
Bágyadt a lelkem sokszor nagyon,
Tán le is teszem, úgy gondolom.
De nem — mégse — viszem odáig,
Amig Ő mondja — egész hazáig.

Kereszt, kereszt, te véres kereszt,
Téged a Megváltó is viselt.
Drága lába hogy leroskadott,
Ámde újra-újra felállott.
Példát veszek Tőle gyenge én,
Ki szent tanát lelkembe vevém.
Ha sirva, ha imádkozva is —
Megyek s viszem a keresztet is.

Kereszt, kereszt, te drága kereszt,
Veled megyek, Uram, egyenest.
Ki kereszten haltál meg értem,
Mit én soha nem érdemeltem.
Látom durva, nagy keresztedet
S azt a csodás égi türelmet,
Mellyel mindent eltűrtél némán
S én Nevedért ezt nem hordanám?

Kereszt, kereszt, te édes kereszt,
Addig, míg másik lesz, viselem ezt.
Nem zugolódok, ha szenvedek,
Mindig „jól vagyok“, ha kérdeznek.
Ha sirni kel'ne, is énekelek,
Egy szebb jövőben reménykedek.
Tudom, van Neked én reám gondod.
Legyen meg Atyám, szent akaratom.

Az Úr és szava.

Még hangzik a szó,
Az üdvnek szent szava
És terjed a fénye
Hála — mindenhova.
Az életet hinti
S a haldoklót inti
Arról, mi vár reá
Halleluja, még erős.

Még a Golgotáról
Folyik a kegyelem.
A kereszt szent tana
Hangozik szüntelen.
A szeretetről szól
És Arról, ki egykor
Mindnyájunkért meghalt.
Halleluja, még erős.

Még a názáreti
Jézus, Istenfiu,
Mint jó Pásztor kiált:
„Hol vagy elveszett juh?“
Ő nyájára vigyáz,
Legeltet, gyógyít, áld
S minden ellent elűz.
Halleluja, még erős.

Még nincs oly betegség,
Melyet e nagy Orvos
Meg ne gyógyítana,
Amint egykor, úgy most,
Beteg, Hozzá siess,
Ha gyógyulást keressz.
Minden bajtól megment,
Halleluja, Ő erős.

Még jöhetsz Őhöz, á
Ha tenger búneid.
Hidd, megbocsátásra,
Békére talál sz itt.
Emberek ítélnek,
De megkegyelmez Ő,
Vére elégséges,
Halleluja, még erős.

Még a menny kapuja
Nyitva van számodra,
A kárhozat elől
Siess, siess oda.
Ha tudod, óh lélek,
Mi van mennyben néked,
Jöjj Hozzá s imádd Őt,
Ki szerezte, — mert erős.

Még rövid ideig
A golgotai vér
Istennél esedez
A te életedér'.
Még kegyelemről szól,
Hogy el ne vessz egykor,
Óh vedd igénybe Őt,
Ez elég — mert oly erős.

Még szól, de nemsoká
Elvonul ez a szó,
Az Ur Jézus tana,
Békét, üdvöt hozó.
Fogadd el, óh lélek
S ha bus eged felhős,
Megment a veszélyből,
Mert Ő ma is oly erős.

Magányban.

Oly jól esik
Imádnom Tégedet
Én Istenem,
Dicsérni nevedet.
Veszni látom
Minden munkáimat,
De ez — érzem,
Örökre megmarad.

Mikor Uram
Én csendben lehetek,
Első dolgom:
Rólad elmélkedek,
Szabadteret
Engedek lelkemnek,
Sébes folyást
Örömkönnyeimnek.

Hogyne volna
Boldog a kebelem,
Mikor érzem,
Atyám vagy Istenem.
Hogyne hullna
Könnyem mint a zápor,
Mikor tudom,
Üdvözitesz egykor.

Milyen árva
Volt az én életem,
Mig kegyelmed
Uram nem ismertem.
Mily üldözött
Volt a lelkem mindég,
Zugolódás,
Vak reménytelenség.

Ahogy így az
Élet útját járom,
Mikor már csak
A pusztulást várom,
Nyájas hangod
Meghallattad Atyám:
„Én gyermekem
Jövel, térj meg hozzám!”

Boldog vagyok
Tieid körében,
Hívő népek
Gyülekezetében.
Legboldogabb
Mégis akkor vagyok,
Ha magányban
Rólad gondolkozok.

Engedtem én
Drága hívásodnak,
Azóta is
Minden parancsodnak.
S Te boldoggá
Tettél jó Istenem,
Imádalak,
Örökké, ígérem.

Boldogit, ha
Lelkes ünneplésben
Köztünk érzünk
Gyülekezetünkben,
De legjobban
Boldogit, ha magam
Tapasztallak
Velem a magányban.

Keresem hát
Gyakorta a magányt,
Gondolatim
Hadd szálljanak Hozzád,
Odafönt majd
Égi seregedben . . .
Mig itt élek:
Magányban jó nekem.

Az ifjúsághoz.

Sziből üdvözlünk, Isten hozott,
Jövő reménye, ifjúság!
Kit Jézus magának választott,
Adja az ég áldását reád.

Hullám csapdos? A szived remeg?
Ah! De mi van a kezekben — ott?
Az a fegyver, téged az tart meg,
Az, mit neked Istened adott.

Emeld magasra áldott bibliád,
Bontsd ki zászlód s követ a babér.
Kövesd Jézust, az Isten Fiát,
Nem léssz magad, csak bizzál, testvér!

Ősz fejek feléd tekintenek,
Tőled várnak buzgó, nagy tüzet.
Lelked is hív, engedjél ennek,
Meglásd, az Ur megáld, megfizet.

A gyülekezetnek disze vagy,
Ifjuság, te drága ifjuság!
Munkálkodj csak és meglátod majd:
Megnyitja ez a menny kapuját.

Erőd ne fogyjon, forrás a hit,
Legyen benned forró munkavágy,
Kövesd azt, amire az ige int
S tapasztalod: az Ur el nem hágy.

Imádkozzál, szavalj, énekelj,
Dicsérd Urad ugy, amint tudod.
De bér után itten ne epedj,
Majd a tulsó parton megkapod.

Nagy idők jelei.

Megfigyelvén az időknek jeleit,
Felvidultam s lelkem ujjongva, örül.
Más remeg, a jövő felé nézve itt,
Engemet az örömmámor vesz körül.
Vén, rozoga oszlopi e világnak,
Hallom, amint reccsen a teher alatt.
Összeomlófélben fala a háznak,
Hadd omoljon, én is ontom e falat!

Társadalmi rend s az egyházi élet,
Szociális igazság, jog, szeretet:
Mind csak a multnak csodaszép emléke,
Mit nem érez ez a kor, csak emleget.
Am a hajók, mik e lét nagy tengerén
Ringatón vitték a népünket elő,
Elmerül mind vagy ha nem, hát romba mén
S majd a romokból támad fel a jövő.

Sok hitegetés, jelszavak özöne —
Mind lejárta magát, ki sem hiszi már.
Képmutatók, álszentek törekvése
Hatni nem bír, kevés eredménnyel jár.
Eszmék, miket ember agya eszelt ki:
Semmibe megy, eltűnik az idővel.
Égi lánggal, égi tűz megemészti,
Pusztul egyre, míg mind sorra enyész el.

Mért is örvendek én e pusztulásnak?
S mért ujjongok, hogyha mindez elévül?
Mert e mindent emésztő elmulásnak
Majd nyomában egy sokkal jobb épül.
Hogyha összedől e régi alkotás,
Isten örök háza épül helyébe.
És e régi, rossz hajók hely't vitorlás,
Amely felvisz az ég kikötőjébe.

Vészhang.

Közeleg a vész!
Eltűnt már a nyár s a szellemi idők
Halott kora mulik.
Az ébredés falrengető harsonáját
Milliók fujják s kérdezik:
Mi lesz vajjon?
Mit hoz a holnap?
Remegjen, lelkünk? Vagy öröm ez?
Kinek pusztulás, kinek diadal,
Egyik remeg — másik örvendez.

A nagy népnek
Lelki világában romban hevernek
Már a templomok.
Amott futni látok minden hatalmat,
Itt játékszerek a fényes trónok.
Külső színe
A népgyűlésnek
Hazugság csak, rongyos majmolás,
Pusztákon él a szétroncsolt erő.
Jöjjön — ugymond — élet vagy halás.

És ide nézz!
A káoszban, a sok tudós és a
Próféta lezúllt hada
Közt mint magaslik fel az égig
Az Ur Jézus dicső alakja.
Más eszme hull,
Sok tanu pusztul,
Az övé győz diadalmasan.
Ki ellene még kezét emelve,
Az önmagát ölné meg csufosan.

Én üdvözlöm Öt.
Tudtam, jönni fog és csókolom Jézus
A napod sugarát.
Azt kérdezi lelkem: végleg jössz Te most,
Hogy elvigyél engem odaát?
Óh, mondd Uram!
Te léssz velünk?
Nem kell most már semmitől félnünk,
Mint eddig, hogy üldöztek minket
A nevedért, kegyelmes Istenünk.

Csak előre!
Bátran előre gyermekim bizva,
Amint megmondtam.
Szellemem kísér a lét utjain — s ha
Baj érne, ott vagyok magam.
Magatokkal
Azt vigyétek,
Aki bátor s nem drága élete,
Aki tervez, számít, alkuszik, az
Maradjon el. Nincs céloom vele.

Az én népem
Csak hű nép lehet, örök ifju,
Eleven tagok,
Kikből patakként foly élet vize
Az, amelyet én, Jézus, adok.
Előre hát,
A gáton át,
A mennyekből harcolnak veletek.
Ki megállja helyét a hitharcban,
Megnyilnak számára az egek.

Csak előre hát!
Jézus így akarja s kövesd szavát testvér,
Megóv az Ő karja.
Csak Ő rá nézz s az Ő kedvét tegyed,
Ez legyen a lelki kenyered.
Éltesd szavát,
Ez az igazság.
Vesszen el minden, ami hazugság
S e küzdelemben fel nők, térfiak,
De legelől te küzdj, hívő ifjuság.

Ki vagy ?

Kopogtatva állsz ajtaim előtt,
Zörgetsz régen s oly türelmesen.
Soká nem figyeltem szavadat.
De hogy ki vagy? Most megkérdzem.
Nem ismerlek, csak hallám neved,
Hogy lettél vándor, hontalan?
S miért nálam akarsz maradni?
Hogy itten zörgetsz minduntalan.

Ki lehetsz? Ki álmatlan éjjelen,
Mikor magam vagyok egyedül.
Nagy harcot vivsz a kebelemben
S bebocsájtást kérsz szüntelenül.
Nem figyeltem, nem sajnáltalak,
Nem óhajtottam a jöveteled.
Ámde most már ég bennem a vágy,
Tudni: ki vagy? Mondjad a neved.

Én vagyok az, aki teremtet,
Ki megváltott és életet ad,
Ki éretted sokat szenvedett,
S szerzett néked egy örök hazát.
Íme kezem, átszegezve — lásd,
Nézd fejemen ezt a sok sebet,
Én vagyok, ki mennyből földre szállt,
Boldoggá tenni a lelkedet.

Én vagyok az, aki szeretett
Mióta é föld teremtvé lett,
Bennem Isten fiává fogad
S megbocsájtja a bűneidet.
Hogy lettem vándor és hontalan?
Mert tégedet így szerettelek,
Elhagytam éretted hazámat,
S eljöttem, hogy megkeresselek.

Én vagyok az, ki igazán szeret
S kit nem szeret senki igazán,
Názáreti Jézus a nevem,
Felfeszítve voltam a Golgotán.
Én, az, aki még ma zögetek
S ha sietve be nem eresztel,
Én nemsoká ég ura leszek,
Kapumon meg majd te zörgetel.

Óh Jézusom, drága Mesterem,
Ha Te zörgetsz nálam szüntelen:
Megnyitom én szívem örömmel,
Jöjj be hozzám s lakjál itt velem..
Bocsásd meg a mulasztásomat,
Hogy ily soká adtam át szívem,
Ki érettem áldoztad magad,
Jöjj szívembe s maradj itt velem.

Ébresztő és Szeretet.

Két egytestvér vándorutra kelve,
Utazgatva világot átszelve,
Tengeren át, hegyeken, völgyeken,
Együtt mennek szépen mind a ketten.

Fiatal még nagyon, mind a kettő,
Pár hónapos a kicsi Ébresztő.
Szeretet is harmadik osztályos,
Két osztályból jelesen vizsgázott.

Mért indultak ezek vándorutra?
Ha kérdezed, mindegyik ezt mondja:
A nevünkben, figyeld, el van rejtve
Mindegyikünk célja, törekvése.

Az Ébresztő mondja: „Ez a világ
Alussza a bűnnek rémes álmát,
Én hangosan kiáltom: keljetek!!
Közelg az Ur, gyorsan ébredjetek!

Azért hívnak engem Ébresztőnek,
Mert lármázok, folyton költögetek.
Mindegy nekem, ha szegény, ha gazdag,
Felköltöm én sorra az alvókat.

A Szeretet azért jön énvelem,
A munkában ő a segítségem.
Csak az ébred, akit ketten költünk,
Egymás nélkül semmit sem tehetünk.

Fogadjatok szívesen, emberek,
Különösen, kik felébredtetek.
Mi havonként pontosan megjövünk,
Mindenkinek javára törekszünk.

Ha veszély van, nem tudja az alvó
S az idegen vádor utonjáró,
Mily jó, ha van, aki figyelmezve:
Tanácsoljon, óvjon jó előre“.

A Szeretet meg a kis Ébresztő,
Testvéreink! mienk mind a kettő.
Terjesszék őket buzgalommal,
Szeretettel és jóindulattal.

Az üdv hona.

Örök reményünk, te üdv hona,
Bár szép kapud közelebb volna.
Jézus szerezte szép mennyország,
Soha sem múló nagy boldogság.
Merengő lelkem ha felfelé néz,
Itt maradnom oly nagyon nehéz.

Ha szivem gyakran szomorodott,
Türni, szenvedni elfáradott,
Ha fáj nagyon a sok támadás
S nem jön sehonnan vigasztalás —
Eszembe jutsz égi szép haza.
Ah! vajjon mikor érek én haza?

Itt fárasztó, kemény, rossz utak;
Ott virággal elborítottak.
Itten fogság, oly sok csüggedés;
Ott szabadság és örvendezés.
Itt sok minden csak mulandóság;
Ott örökös, éltető jóság.

Szent hon, mióta ismerlek én,
Unalmas élnem e föld terén,
Célom, törekvésem csak te vagy,
Más nem érdekel, hidegen hagy.
Már itt is benned gyönyörködöm,
Szivem a reménnyel öntözöm.

Hívő vagyok és ezt tanultam,
Házunkban csak rólad hallottam.
Mindennap megnyílt kis bibliánk
S égi honról olvasott atyánk,
Aztán énekeltünk kedvesen:
„Hazám ott van a magasban fenn!”

Hányszor könnyezve gondoltunk reád
S mi szegények hogy vágytunk hozzád,
Hogy hontalan, nagy szegénysége
A lelkünknek elmuljon végre.
Mert Ő mondá: „Kis sereg ne félj,
Országod lesz, csak higgy és remélj.”

Hiszek szavadban, jó Megváltóm,
Reménykedem benned üdvhonom.
S szeret szivem hittel remélve,
Örök hon felé mendegélve.
Segíts Jézus áldó kezekkel
Haza érnem hű seregeddel.

Mi az élet?

Bámullak, mint emberi életet
S nem foghatom fel létezésedet.
Tudom, nem ért téged emberi lény,
Te nagy titok, te égi rejtemény.

Nem találnek a tudós emberek,
Rejtegetnek mélységek, tengerek.
Fátyolozott rólad a gondolat,
Foglalkozzon veled bármily sokat.

Mondják: voltál, vagy s lenni fogsz megint,
Elmulásod újabb életet int.
Engem ki nem elégítnek szavak,
Mi az élet? ez csak titok marad.

Ut vagy, mely a mélységen át vezet?
Hol, ki téged birt, célhoz érkezett.
Vagy jössz talán, mint mélyre sülyedés?
Ahol elnyel mindent a feledés.

Kincs az élet?... Öröm?... Veszedelem?...
Gyűlöljem-e? Vagy tán szerethetem?
Kit elhagyott, az már tehetetlen,
Mozdulni is annak lehetetlen.

Óh te élet, te bizonytalanság!
Vagy boldogság! Vagy boldogtalanság!
Látom azt, ki téged vigan élvez,
Más tebenned kint gyötrelmet érez.

Óh emberi mulandó életem,
Mi vagy tehát? értesd meg ezt velem.
Sokan önként eldobnak tégedet,
Mert nem ismerik nagy értékedet.

Az élet azt mondja: Nagy kincs vagyok!
Az értékem s a műveim nagyok.
De ki egyszer elvesztett engemet,
E földön többé nem nyer életet.

Kincs vagyok, drága kincs, amelyet
Megfizetni semmiképp sem lehet.
Ugy adattam Istentől ingyenképp,
Vigyázz reám s megbecsülj mindenkép.

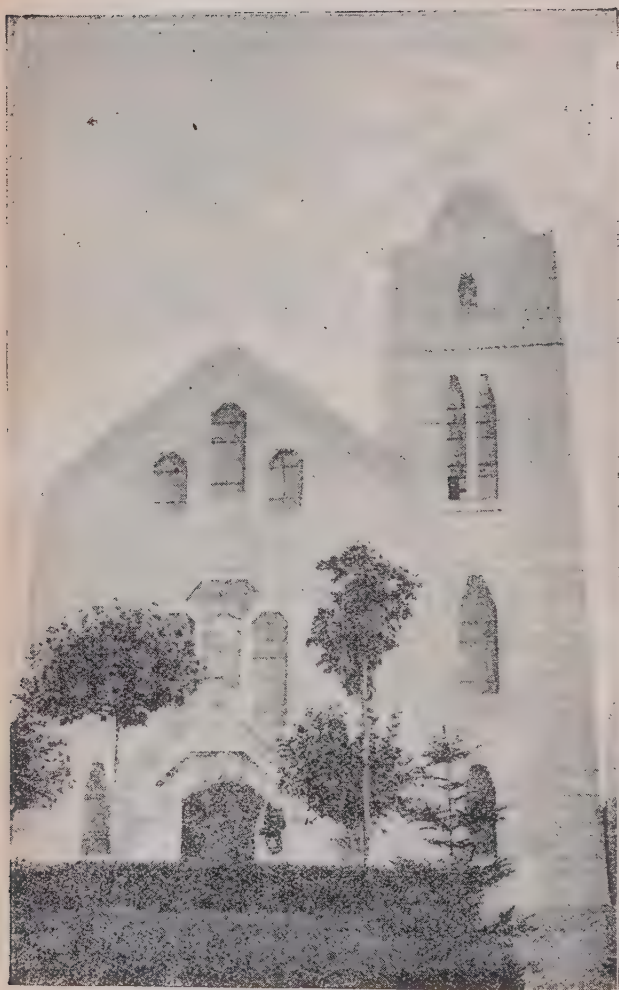
Ha ut vagyok, haza viszlek téged,
Mennyországban van a hazád néked.
De ha bűnnek élsz és e világnak,
A pokolnak tárt kapui várnak.

Azért nyerted földi életedet,
Hogy éltedben gyakorold hitedet.
Mert a próba hited acélozza,
S lelkedet a célhoz a hit hozza.

Amig tart e földi muló élted,
Az Úr Jézus mindent megtesz érted.
Türelmesen vár megtérésekre
És elkészít az örökéletre.

Életedben kell kérnek Istened,
Hogy nyissa meg a lelki hitszemed.
Láthasd meg Őt és hogy mi vár reád,
Mi lesz veled, ha életed lejárt.

Ugy vigyázz azért az életedre,
E legdrágább s ez egyetlenedre,
Hogy vár reád örökkévalóság,
Vagy boldogság, vagy boldogtalanság.

Isten háza
Szövege a 107. oldalon

Isten háza.

Házat építettünk, a Te szent nevednek,
Hatalmas Istene a nagy mindenségnek.
Sziklák köveiből magas falat raktunk,
Hogy az árnyékában Téged magasztaljunk.

S ime ide hoztuk mindannyian szivünk,
Ez élő kövekből oltárt is építünk.
Oltárt, melyen égjen hálaáldozatunk,
Téged magasztaló buzgó imádságunk.

Szentlélek Uristen, jelenj meg közöttünk,
Nyisd meg ezt a házat, szenteld meg a szivünk.
Átadjuk a kulcsát, sohse legyen zárva,
Találjon itt vigaszt a szegény, az árva.

Benned hívő néped, — maroknyi kis sereg,
Templomot épített óh nagy Isten Néked.
Bár nem laksz Te Uram kézzel csinált házban,
De lakozzál itt a szivünk templomában.

Mikor idegyülnek közös hő imára,
Vagy Téged dicsérő éneke, zsoltárra,
Szenteld meg e népet, bűnét töröljed el,
Óh kegyelmes Isten, fogadd kegyelemmel.

S mikor felnyilik itt a Te drága Igéd,
Küldd el Szentlelkedet, az tanítsa népét.
Szenteld az erőtlén hirdetőt, szónokot,
Szólja ki igazán dicső akaratod.

S amikor felcsendül itt az örömének
S dicsérik nevedet hívő énekesek,
Szenteld meg Istenünk, a mennybe hatoljon,
Angyal s ember előtt Téged magasztaljon.

Áldd meg óh szent Atyánk ezt a buzgó népet,
Ki dicsőségedre szép házat épített,
Áldd meg azokat, kik szívvvel, kézzel, pénzzel
Hordták e falakat buzgó serénységgel.

Egész hazánk földjén és tul a határon,
Segítőink vannak az egész világon.
Küldték a téglákat adakozó szívek,
Imádkozunk Uram áldjad, áldjad őket.

Áldd e gyülekezet tevékeny pásztorát,
Ki imával s tettel építette házát.
Adj erőt, hogy amint e köveket rakta,
A szíveket is úgy hozza az oltárra.

Mindazok, kik sokat, vagy keveset tettek,
Segítségükért óh megáldva legyenek.
Jutalmat adj Uram téged szeretőknek,
Örök boldogságot hívő népeidnek.

Átadjuk e házat szent hivatásának,
Át a benne diszlő drága bibliának.
Az üdvösség tana innen szét terjedjen,
Kiapadhatatlan hős forrása legyen.

Drága testvéreink most, hogy itten vagyunk,
Reátok az Urnak áldását kívánjuk.
Áldja házatokat, áldja szíveteket
S adja : nemsokára ismét építsetek.

Látásaim.

E földi létben vándor-utamon
Oly sok dolgot s képet láttam én
S bár nem sok év nyugszik vállamon,
Annyit láttam az élet terén.
Láttam a létben kevés örömet,
De utána annyi bánatot,
Sokat ígérő, reménytelen jövőt
S ami mégis keveset adott.
Látván sokszor sirni jó anyám,

Édesatyám komoly gondban volt.
Mi nem tudtuk, a baj mi lehet,
Fájó szivünk csak sóhajtozott.
Láttam néhány ragyogó tavaszt
S aztán borus, reménytelen őszt,
Egészséges öreget, ifjat,
Majd beteget, aztán temetőt.
Nőttem : láttam sok embereket,
Köztük irigységet, haragot.
Igy, ha figyeltem az életet,
Láttam örömet és bánatot.
Hogy sokszor e földi emberek
Szeretik egymást, mig van miért,
De ha fogyott szépség, pénz, erő,
A szeretetük is véget ért.
Láttam azt is, hogy a beteget
Nem szívesen látja senki sem.
Hogy a gyenge, sujtott embernek
Nincs ki adjon egy pohár vizet.
Azt láttam, hogy a nép szívtelen,
A nyomorgót pusztulni hagyja,
Az atyafiui szeretetet
Elfelejté — nem gyakorolja.
S mondá anyám : „Látod-e fiam ?
Mily sok nyomor, mind a bűn miatt,
Ugy fáj szivem, nem segíthetek,
Azért sirok én olyan sokat.“
Sok a baj, de segítő nincs sehol,
Mert senki sem áldozza magát
Enyhíteni, a könnyet törölni,
Nem követik az Ur Jézus szavát.

*

S leborultam titkos kamarába
Az én teremő Uram előtt,
Odaadtam magam oltárára,
Könnyek között arra kérve Őt:
„Uram! Ha Te használhatnál engem
A nyomornak enyhítésére,
Felajánlom az egész életem
A szenvedők felsegítésére.“
Meghallottam a Te kérdő szavad :
„Kit küldjek el?“ Ime jelentkezem.

Mutasd a célt, a járandó utat
S ígérem, azt kedved szerint teszem,
E világtól nem kell már semmi sem.
A jövőmet tőled várom én,
Óh! szentelj fel, égi jó Mesterem
S vezessél a kegyesek ösvényén.
És szólt az Ur: „Elküldelek s te menj,
Gyenge vagy, de nem megy az erős,
Karold fel azt, kit mindenki felejt:
A beteget, e szegény szenvedőt.”

*

És kórház lett az én palotám,
Betegek pedig barátaim.
Ahoz vagyok mindig legközelebb,
Kit legjobban gyötör itt a kin.
És itt láttam meg az életet,
A földi lét semmi emberét
A jajgatók, szenvedők között,
Itt ismertem meg az Ur kezét.
Láttam azt, hogy ember mit tehet,
Ha segíteni akar szívesen.
De hogyha szól az élet Ura:
Menni kell, nem segít semmi sem,
Láttam Uram a Te művedet,
Mit fel nem fog az emberi ész:
Hogy adol s veszél életet,
De tanácsot senkitől se kérsz.
Láttam, hogy ki nevedet féli,
Csendben, békén tűr nagy kinokat,
De káromol az istentelen
S ezzel is árt magának sokat.

*

Óh! ki tudná elmondani mind,
Amit láttam itt a létbe lent,
A sok nyomort, a fájdalmaikat, kint.
Melyből nincsen semmi odafent.
Hiszem Uram, hogy utam végén
Dicsőbbet fog majd látni szemem,
A boldogság örök honában
Ezeket mind-mind elfeledem.

Segíts engem égi jó Atyám,
Viseljem hűn vállalt tisztemet.
Kötözzem a szenvedők sebét
S megóvjam a bűntől szívemet.
En ápoló vagyok, Jézusom,
De Te ápolj szüntelen engem.
Emelj, gyógyíts, adjál új erőt,
Hogyha néha beteg a lelkem.
Vigasztalj, míg kórház e világ
S míg én ápoló vagyok ebben.
Es e sok bus látásaim után:
Adj nekem látást ott fent, a mennyben.

Ébredés.

Mélységes homály, évezredes álom
Uralgott e bünterhelt földön,
Lelkek jajja a széles határon
Vajh miért a jaj? miért a könnyözön?
Kintenger lett im ez az élet
S talán kérdezed, hogy miért?
Mert ember, a bűnt úgy megszeretted,
Ezért a jaj, — ezért, ezért.

Nagy, dicső fény gyulad ki Bethlehemben,
Pompát lövel az egész földön át
S e puszta föld árva szülötte
Im megismeri az Isten Fiát?
S virrad, derül, korom éj felszakad,
A menny e földdel im ma összeért,
Mert alászállott a bűnbocsánat
Ezért a fény, — ezért, ezért.

Szárnyakon jár az evangélium,
A názáreti Győző szent szava;
Hódit, éleszt olyan hatalmasan,
Mint lángpallos, elér mindenhova.
Ébrednek már kihült tetemek,
Harcba kezdenek az ígértért,
Mert a küzdők egykor díjat nyernek,
Ezért a harc, — ezért, ezért.

S ez a fény im felgyult e tájakon,
Hivő ifjak kezében a fáklya ;
Ki üdvre vágy, mellénk sorakozzon!
Veszni fog, ki gőgben meg se látja.
Jöjj közénk hát drága ifjuság,
Oly érdemes küzdeni ezért,
Üdvöt nyerünk egykor odaát ;
Tudod miért? — Jézus véérért.

Hála Jézusnak.

Hála néked Jézus, hogy tied vagyok,
Hogy szeretsz engem, bár bűneim nagyok.
Te választottál el s nem én tégedet,
Imádom érette áldott nevedet.

Hála néked Jézus, hogy a Golgotán
Elvégeztél mindent érettem a fán.
Nincsen e világon olyan szeretet,
Mely megtette volna, mit ez velem tett.

Hála néked Jézus, hogy sebeidben
Gyógyulást találtam legteljesebben.
Nem uralja tovább szívemet a bűn,
Követlek Mesterem, szeretettel s hűn.

Hála néked Jézus, hogy a szeretet
Érettem fáradni indít tégedet.
Buzdits te is engem hálaadásra,
Hogy csak rád nézzek, senkire másra.

Hála néked Jézus, hogy lettél enyém,
Mióta ezt tudom, boldog vagyok én.
Szereteted fénye áthat szívemen
S átvonul szellemed bágyadt lelkemen.

Hála néked Jézus, hogy szabad vagyok
S ezután tenéked hűn szolgálhatok.
Mig rabja voltam a tengernyi bűnnek,
Csak vesztét várhattam lelkem s testemnek.

AMI BÜNETI

az Én bűnöm,
a Te bűnöd,
az Ő büne.....

MÉG NEM ELEÉG?...

Hála Jézusnak

Szövege a 112. oldalon

Hála néked Jézus, hogy felemeltél,
Oly nagy esésében hozzám siettél.
Ugy örül a lelkem, mert tied vagyok,
Ígérem — Pásztorom — az is maradok.

Hála néked Jézus, mennyen és földön,
Milliók ajkáról örök-örökkön.
Minden lény hálával Terólad zengjen;
Én is mondom : hála, örökké ámen.

Szebb jövő.

Idők reménye, szent ideál!
Szivemből tépém ki szózatát.
Várom, tudom, hogy nincs messze már
Jövedele, látom sugarát.
Ő ígérte, Fia érte halt,
Korszakának jönni kell elő
S én merengve éneklek e dalt:
„Virrad már egy dicsőbb, szebb jövő!”

A kikelet s madárka dala,
Erdő, mező, tenger és vizár,
Csendes szellő s orkán vihara
Eljöveteledről prédikál.
E gyász elmulik nemsokára
S a megígért korszak jön elő.
El a múlttal! — Im elérkezik
S virrad már egy dicsőbb, szebb jövő!

Eljő az idő, — mond Istennek
Legnagyobb égi Prófétája —,
Hogy e földön Isten országa
Hatalmas lesz, fény borul reája.
És ha majd az evangélium
Hódító útjáról visszajő,
Millió torok harsogja ezt:
„Virrad már egy dicsőbb, szebb jövő!”

Hátam nyomja sivár mult idő,
A jelen teherként ül keblemen,
Hisz már látom azt, ami „eljő”,
Azért így élnem nehéz nekem.
Megindul könnyem gazdag árja,
Sirva kérlek, várva-várt „idő”.
Siess, jövel, hogy vigan zengjem:
„Virrad már egy dicsőbb, szebb jövő!”

Pihenni térek, öreg vagyok
— Mondja szívem —, az ifjak hada
Meglátja majd azt a szebb jövőt,
Reád vár egy boldogabb haza.
Szívem hallgass! Öreg nincsen itt,
Ifju kebellem lépek majd elő;
Lantom folyton zengi róla ezt:
„Virrad már egy dicsőbb, szebb jövő!”

Ki a gátra, hívő ifjuság!
Nem a multé vagytok talán már?
És a jelen fogva ne tartson,
Ki Jézusé, zászlónk alá áll.
Időnk rohan, sebes kereke
Száguld tova, sohsem jön elő.
Ami rátok jön, közel van, hisz:
„Virrad már egy dicsőbb, szebb jövő!”

Siettessük ezt a korszakot,
Eszközünk az Ige és ima,
Hit, reménység és a szeretet
S a testvérek erős táborá.
Eszközünk a sajtó is, melynek
Utján lapunk is ujjabb erő,
Szerte hordván e hirt mindennek:
„Virrad már egy dicsőbb, szebb jövő!”

Menj utadon, te kis csalogány!
Keresd fel az ifju sziveket
S kössed össze őket mind, ahány
Szétszórta él, hogy egyek legyenek.
Állj mellé az Isten szavának,
Hirdesd te is: „Eljő az idő!”
És ha eljön, boldogan zengjük:
„Hála Isten! — Itt vagy, szebb jövőnk!”

Te és Én.

Te földre jöttél szegénységbe,
Hogy megmentsél, Uram engemet,
Én mindennap újra vétkezek,
S ezzel szomorítlak Tégedet.

Te öltöztetsz, táplálsz mindennap,
Türelmes vagy hozzám végtelen;
És én visszaélek ezalatt,
Lázadozva százszor sértelek.

Te Jézusom, szó nélkül vitted
Kinkereszted az én üdvömér';
En nem merlek vallani Téged,
Sőt elhagylak, ha bántalom ér.

Életemért Uram meghaltál,
Verők gyalázták személyedet;
Halálodban élnem kellene,
S még én is megbántlak Tégedet.

Én Istenem! győzz meg engemet,
Jó Megváltóm! tárd ki szent karod,
Ragadd meg gyarló gyermekedet,
Hogy úgy éljek, mint akarod.

Uram, látod, fáj ez énnekem,
Hogy nem vagyok teljesen Tied.
Nyugtót csak Nálad talál lelkem,
Örök hálám csak Téged illet.

Világ nem kell többé már nekem,
Elfordulok szépségeitől,
De remeg erőtelen szívem,
Mivel nincs áthatva lelkedtől.

Mutasd meg Uram a Golgotát
S ott az által szegzett két kezet,
Vérző homlokod és oldalad,
Mely sajgott, de soh'sem vétkezett.

Mutasd meg Uram nékem magad,
Rendítsd meg ezzel lelkemet,
S ha felnyitod szívem ajtaját,
Nem zárja be senki előtted.

Uram hinni, hinni akarok,
Hálás lenni megváltásodért;
Tanítványként járni utadon,
S hü maradni ha bánthatom ér.

Segíts nekem gyenge ifjunak,
Kit még csábit e gonosz világ,
Tereld szemem üdvösségemre,
Mutasd nekem a menny kapuját.

Ha te Uram engem elfogadsz,
S azokat, kik zörgetnek velem:
Hívő leszek minnél hamarabb,
Törhet bármi, bárki ellenem.

Mivelhogy Te szenvedtél értem,
És én Érted — ha hell — meghalok
S mert lejöttél értem e földre:
Tied vagyok s Tied maradok.

Vers magamról.

Ha kedvem van, dicsérem Istenemet,
Buzgó vagyok, senki buzgóbb nem lehet,
Ha nincs kedvem, behuzom a nyakamat,
Minden jótól visszafartom magamat.

Ha kedvem van, éneklek mint egy madár,
Dicsérem azt, aki nekünk hangot ad.
Ha nincs kedvem, felborzoló magamat,
H'jába kérték: az én hangom elakadt.

Ha kedvem van, én vagyok a jó hívő,
Imádkozó, minden nemest s jót tevő.
Annál rosszabb, mikor nincsen jó kedvem,
Ilyenkor jobb, nem találkozni velem.

Ha kedvem van, nincsen nálam jobb ember,
Odaadom a kabátom is — ha kell.
Ha nincs kedvem, no akkor hiába kérsz,
Elfelejtetd merről jöttél s merre méssz.

Ha kedvem van, olvasom a bibliát
S megtalálom magamban a sok hibát.
Ha nincs kedvem, nem olvasok semmit sem,
Olyankor oszt' nincsen bennem hiba sem.

Ha kedvem van, megyek gyülekezetbe,
Vágyva vágyok testvéreim körébe.
Ha nincs kedvem, lefekszek és jót alszok,
Csinálhattok tőlem, amit akartok.

Ha kedvem van, adok a misszióért,
Erszényemet megnyitom az árvakért.
Ha nincs kedvem, semmi közöm senkihez,
Nem törődöm, legyen velük ami lesz.

Ha kedvem van, dolgozok én ingyen is,
Fogathatnak én velem madarat is.
Ha nincs kedvem, nem dolgozok pénzért sem
S inkább éhen s vacsorátlan fekszem le.

Ha kedvem van, kötelesség minden jó,
Irgalmasság és kegyesség mind való.
Ha nincs kedvem, nem tartozok semmivel,
Örüljetek, ha köszönök szerivel.

A kedvemre jó lesz hát ha vigyáztok,
Ha én velem célhoz érni akartok.
Eredményhez velem nem megy senki sem,
Ha nem beszél ügyesen a nyelvemen.

Im elmondtam, milyen ember vagyok én,
Milyen hívő és változó keresztyén.
Nem mondok mást, gondolkozzál felette,
Allapítsd meg, ha ez így van, jól van-e?

Szivtelen emberek.

Éj van, hideg őszi bus éjszaka,
Eső esik, néptelen az utca.
Rég pihen már a kis falu népe,
Mindenütt a csend honol és béke.
Csak ott van a falu végén lárma,
Hol a bűn tanyája van: a korcsma.

Füst, meg bűz és rekedt dal a légben,
Undok beszéd irtó mennyiségben.
Gond nélküli élet ez vagy halál?
Oh te ember, már hova jutottál!?
Talpalattnyi hely sincs, zsufolt a ház
Ottan, ahol az ördög lakomáz.

Künn a falhoz kettős árnyék borul,
Az ablakhoz egy sovány nő simul.
Karján diderg félhalott gyermeke,
Férjét várja idekint remegve.
Az dőzsöl bent, de hívni nem szabad,
Szive szegény nőnek majd megszakad.

Nincs fa, kenyér, sem ruha a házba',
Nyomorognak éhezve és fázva.
A szép ifju nő mult élet roncsa,
A családot a tüdővész rontja.
Ő csak eszik, iszik és gond nélkül mulat,
Oh sátáni rut, gonosz indulat!

Városi, szép, kedves, művelt család,
Gyermekek veszik körül az anyát.
Okos kis ajkuk szép csevegése,
Mint az angyalok zengedezése.
Vidámak, de oly bus az anyuka,
Amint kérdezik: „Mondd, hol apuka?”

Sziwtelen emberek

Szövege a 118. oldalon

Ki tudja hol? . . . hangos éjszakákban!
Neki nem jó itthon a családban.
Megyen, rohan, rossz társaság várja
Minden este. S ez hajnalig járja,
Nem is sejtik a kis ártatlanok,
Nekik nincs már édes apukájuk.

Könnyüvérü bűnözők hálója
Ily gyenge férjnek lélekrablója,
Ki mindenütt otthon van, csak éppen
Családja közt soha, semmiképpen.
Azt fogadta, hogy hűséges társa
Lesz nejének, de most sirját ássa.

Ezen házban van minden élelem,
Pénz is van és sok minden kényelem.
De a szivek mégis csak vérzenek,
Hűtlen férjen, apán kesergenek.
Ott lehetnek a sok földi javak,
Ha csal a szív és hazug az ajak.

*

Az életbe két pillantást tettem
S undorító, amit felfedeztem,
De már tovább nem bírom, úgy érzem,
Mert sok ilyet látnék, hogyha nézem.
Mi ez? . . . Talán ez volna az élet?
Óh térítsd meg Isten, ezt a népet!

Férfiak! Apák! Óh ti hitvesek!
Legyetek már egyszer hűségesek!
Mulattok, dőzsöltök éjszakákon,
Tulnéztek hitvesen, családon?
Mi nyomorgunk, kik hitünk tinektek
És velünk az ártatlan gyermekek.

Ember! Kemény szived puhuljon már!
Könnyelmű férj! Téged családod vár.
Hány ártatlan kis ajak emleget,
Ki szégyelni fogja majd nevedet.
Jó neked ott a tiltott helyeken?
Nem pirul az arcod szégyenedben?

Istennél és nődnél, kit megcsalál,
Megtért szived még ma békét talál.
Tévelygő, hűtlen férjek és apák!
Muljanak el a bűnös éjszakák.
Nincs oly kedves, szép hely, mint a család,
Isten rendje s az Éden hagyta rád.

Bár gyenge és semmi itt az ember,
De Isten segít áldó kezekkel.
És segít az a boldog feleség,
Ki magáénak mondhatja férjét.
Várnak már az ártatlan gyermekek,
Jertek haza szívtelen emberek!

Késő bánat.

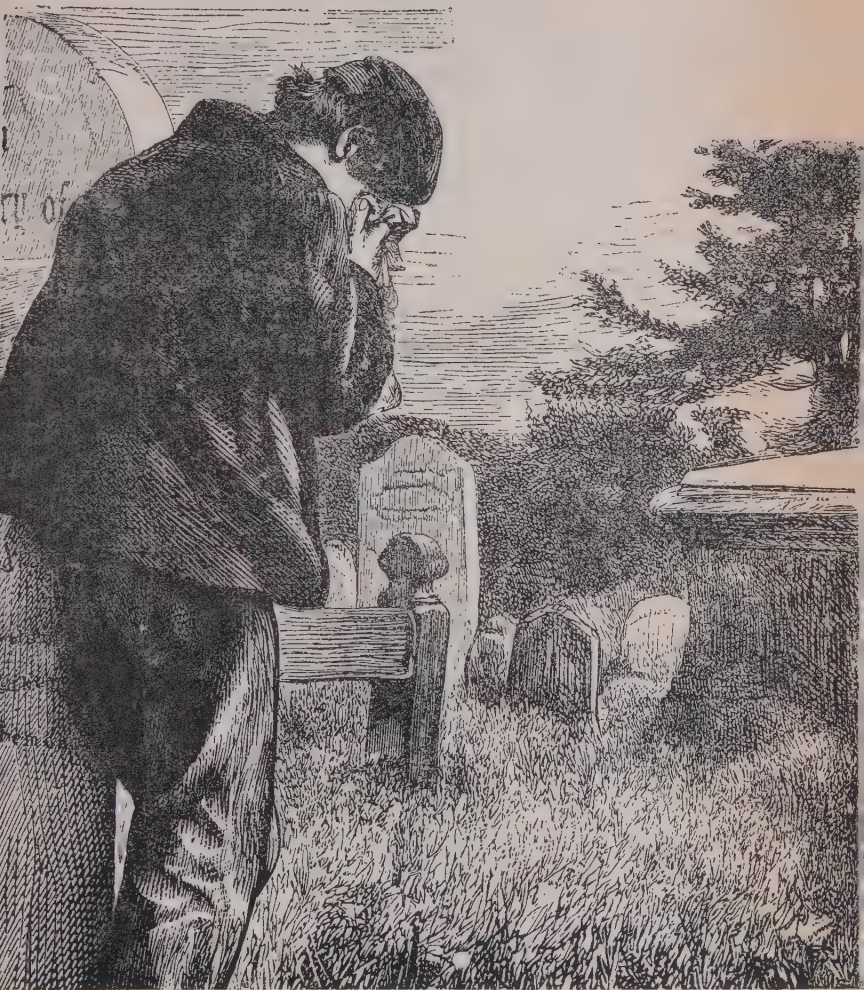
Ott áll az ifju csendesen,
A néma sirhantok között,
Eddig könnyelmű szívébe
Keserves bánat költözött.

Néhány éve nem látta már
Anyját, kit hűtlen elhagyott,
Most visszatérve — kis szobát
És csak emlékét érte ott.

Jóra inté sokszor őtet,
Meg-megcsókolva homlokát,
De ő makacs volt és gonosz,
Megvetette kérő szavát.

Majd megunva a nevelést,
Összepakolta holmiját,
S illetlenül, kigunyolva,
Elhagyta zokogó anyját.

Ment, rohant a bűnök után,
Jövőről nem gondolkozott,
S fájó szívével az anya
Csak gyászolt és imádkozott

Késő bánat

Szövege a 120. oldalon

„Jóságos Isten, ég Ura!
Hallgasd meg hő imámat,
Mentsd meg akárhol is legyen,
Az én tévelygő fiamat.“

Ah! ha tudnék hová menni,
Még egyszer megkérném őtet,
Talán sikerülne minden, —
De már szívem gyengül, csügged.

Számtalanszor forró könnyel,
Igy kesergett a jó anya.
Ezalatt züllött, vétkezett
Nagymessze kóborgó fia.

S egy hajnalon, mikor másnak
Feljő napja — övé lement:
„Édes fiam!“ sóhajtással
Letette ezt a keresztet.

Hívő imát a jó Isten
Minden időben meghallgat,
Csak győzelmet a könyörgő
Nem mind életében arat.

Itt sem hull a föld porára
Az anyának kiáltása,
Fia sorsa, nagy próbája!
Segítség a jobbulásra.

Szenvedés mohó tűzében
Megtisztul, megjavul lelke,
Krisztusnak áldott vérében
Békéjét, üdvét meglette.

Siet haza örömével,
Mily boldog lesz most az anya,
Ha imája gyümölcséért
Megtért hívő fiát látja.

De mint anyja nem élvezte
Megvetésének gyümölcsét,
Megtagadta az Ur tőle,
Legnagyobb hitt örömét.

Most ott zokog a fejfánál:
„Édes anyám! csak egyet szólj,
Örülj csak egy pillanatig,
Egy rövid szóban válaszolj.“

Néma e hant, de oly hangos
A lelkében a fájdalom,
Imát rebeg, fogadást tesz:
„Anyám! követlek utadon,

Hivő leszek mindhalálig,
Hogy majd viszont láthassalak,
Hogy az örökélet honába,
Mint te anyám, — odajussak.“

Gyermek tiszteljed a szülőt,
Tiszteld atyád és anyádat,
Mert ha már hant takarja őt,
Késő akkor minden bánat.

Béke-Bethánia.

Megváltó Urunknak földi életében
Egy kedves család élt Judea földében.
Kicsiny falucskában, nagy a békességük:
Mária, Mártha és Lázár, a testvérük.

Az Ur Jézus Krisztus, lelkünk üdvössége
Sűrűn volt e háznak szeretett vendége.
Itt mindég lehetett csendben nyugodnia,
Bethánia volt itt, *béke-Bethánia*.

Máriának hite, Mártha nagy szorgalma
S Lázár szeretete Őt idevonzotta,
Ha a vándorlásban elfáradott lába,
Várta Őt a nyughely: *béke-Bethánia*.

Hányszor nélkülözés, éhség és szomjuság
Volt Jézusnak sorsa s éjre a pusztaság.
De ha fáradt fejét nem volt hol lehajtsa,
Tárt ajtókkal várta *béke-Bethánia*.

Hogyha keseríté az emberek büne,
E világ vakmerő, nagy hitetlensége,
Ha szive sóvárgott, hogy hívőket látna,
Íranya utjának: *béke-Bethánia*.

Óh mily nagy boldogság, nagyobb nem is lehet:
Sem itten a földön, sem az egek felett.
Mintha sziv és lélek Jézust befogadja —
A kebel részére *béke-Bethánia*.

Sokszor emlékemben van elmúlt életem,
Mikor még magam is Jézus nélkül éltem.
Mily kopár volt életem, sivár mint a puszta,
Háborgó tenger s nem *béke-Bethánia*.

Kerestem a békét, lelkemnek nyugalmat,
Ámde nem ismertem mindezek adóját.
Nem volt enyém s én sem voltam tanítványa:
S nem volt szívem-lelkem *béke-Bethánia*.

Ámde — hála Néki — Ő csak felkeresett,
Azért, mert engemet oly nagyon szeretett.
Szívemet átadtam, lényemet Ő lakja,
Bensőm számára egy *béke-Bethánia*.

Kedves embertársam, vizsgálj meg szivedet:
A Megváltó nálad már hányszor zörgetett?
Összes büneidet néked megbocsájtja
S a te szived is lesz *béke-Bethánia*.

Fogadjuk el Őtet minél előbb hitben,
Megjutalmaz minket az örök életben.
Hogyha lelkünk majdan e létet elnagyja:
Mennyben lesz részünkre *béke-Bethánia*.

A hit.

A hit, az Istennek adománya
S adja minden hozzátérőnek.
Ez reménylett dolgok valósága,
Minden igaz, Istenfélőnek.

Itt e földön, e büntelt világban
Akár meghalunk, akár élünk,
E hitetlenségnek korszakában
Csak kevesen hiszünk s reménylünk.

Pedig hit nélkül meg nem láthatja
A bűnös a mennynek országát,
De ha eljön az ítélet napja,
Meglátja majd igaz bíróját.

Aki hisz az Ur Jézus nevében,
Kicsiny seregéhez tartozik.
De Ő azt is mondja ígéjében:
„Aki nem hisz, az elkárhozik!”

Hit nélkül e földi lét nem élet,
Hanem nyomor, kín és gyötrelem.
Hit által a bűnben holt feléled,
Életet nyer az élettelen.

„Ne légy hát hitetlen, hanem hívő”,
Így szólt egykor az Ur Tamásnak.
Szava boldogító s üdvözítő,
Engedj lélek az Ő szavának.

A hit bebizonyítja önmagát,
Láthatók annak gyümölcsei:
Könyörülő, kegyes jótekonyság
Mind a hit nemes erényei.

Hinni Istenben. Mi lehetne szebb?
Lélek! mi illik jobban hozzád?
Mi lenne a számodra üdvösebb,
Mintha hittől sugárzik orcád?

Higyj azért Benne változatlanul,
Mert ez utja az üdvösségnek.
Ki hittel Jézus lábához borul,
Tőle nyer örök üdvösséget.

Az igaz hitnek ereje segít
Tulhaladni minden bajon át.
Lélek! Higyj az Urban mindhalálig,
Hogy Nála nyerj életkoronát!

Remény.

Óh reménység! hívők kincse te,
Csüggedő lelkeknek élete,
Midőn beoltattál lelkembe,
Élet és öröm szállt keblembé.

Félve vártam, mit hoz a jövő,
Mert rémesnek képzeltem elő.
Ingatag voltam és csüggedő, —
Nem is lehet más egy kétkedő.

Nem szerettem a jót hallani,
Sem Jézust nyilván megvallani.
Könnyebb volt a rosszra hajlani,
Bűnös utakon bolyongani.

De Jézus ottan felkeresett,
A veszélyből Ő kivezetett.
Megszilárdította léptemet.
Boldoggá tett Jézus engemet.

Remény nélküli volt életem,
De arról zeng most énekem,
Ki élő reményt adott nekem
És azt mondja: Ne félj gyermekem!

Akarsz élni te is boldogan?
Boldog az, kinek reménye van;
Mert ha sujt a bűnvád bárhogyan
Biztat reményed a Krisztusban.

Azért, ki reménynélküli,
Saját maga lelkét megöli,
Hogyha Jézust folyton kerüli,
Ki a szivben a reményt szüli.

Reményemet akkor nyertem én,
Mikor megpihentem kebelén.
És ha pályám itten végezém:
Tudom, nyugtot ad majd szent ölén.

Boldog reménnyel távozom hát,
A siron tul, a halálon át,
Hol a szép csillagos koronát
Elnyerem a mennyben, odaát.

Legszebb ez, mint égi zengemény
S legragyogóbb hívői erény;
Legdrágább, mint kincsneked, szegény:
A legboldogítóbb édes remény.

A szeretet.

Elhallgattam a hitnek szavát,
Mit boldogan közölt veletek,
S a reménység áldott sóhaját,
De miről én szólok — szeretet.

Nem bántom őket, hisz testvéreim,
Szavuk megáll, szilárd és örök,
Égi áldás, ajándék a hit,
S egy kis reményt sokra becsülök.

De a szeretet, az én szavam,
Három közül a legdrágább kincs,
Irva van az Ur szavaiban,
Kételkedő csak oda tekints.

Megváltónknak új parancsa ez:
„Szeressétek egymást gyermekeim“,
Hol az ajak erről zengedez,
Szünik ott nyomor, bánat, kin.

De zengő ének, pengő cimbalom
A keresztyén, kinek szava nagy,
De szívében ott a rágalom,
S a szeretetnek helyet nem hagy.

Szeretni tanulj embert és Istent,
Ha tudsz szeretni igazán,
Ugy Isten lakja a szívedet,
S áldása lesz másnak ezután.

Vagy tán szeretsz? Meglehet, de kit?
Ingyen-e, vagy csak kölcsön szeretsz?
Olyat szeretsz, kitől vársz megint?
Akkor ezzel mennybe nem mehetsz.

Jézus először szeretett téged,
Mikor te még nem szeretted Őt,
Ezen példát Őtőle vegyed,
Szeress bűnöst, szegény szenvedőt.

Szeretet népe legyen ez a nép,
Mely minden nap Ő előtt jár.
Ez erő győzi majd le seregét
A gonosznak nemsokára már.

Szerez testvér, még egyszer mondom,
Élő hitet és reménységet,
De ne feledd, hogy e háromban
Legelső, legdrágább a szeretet.

Népek hajnala.

Kinek nevében diszruhát öltünk,
Hozzád kiáltunk, legnagyobb Hősrünk!
Erős és Hatalmas a Te neved,
Te győztél a halál s pokol felett.
Hozd el nekünk is azt a várva-várt
Lélekszabadság drága hajnalát!
Hozd el Urunk, Te nagy Szabadító,
Te vagy csupán bűnből meggyógyító!

Várunk Téged kesergve, gyászban,
Siró lelkünk gyötrő fájdalmában;
Bűn és halál rettegése között
Vergődünk itt, Te szent színed előtt.
Rémuralma ez a kísértésnek,
Reménytelen kétségbeesésnek.
Amelynek rabbilincse oly erős.
Jöjj, szabadíts meg, feltámadott Hős!

Jézus, itt megmentő csak Te lehetsz,
Bűnrabokat szabaddá Te tehetsz.
Isteni csodás nagy szeretettel
Te válthatsz meg égi kegyelmeddel.
Bocsásd meg bűnünk, amellyel Téged
Megsértettünk s mely elüzne Tőled.
Segíts, hogy szent életűek legyünk
S mindent a Te kedved szerint tegyünk.

Megváltásod drága emlékére
Te előtted borul néped térdre.
Hozd el nekünk ama nagy ünnepet,
Mit várva-vár sok hívő gyermeked.
Mikor végre mi is feltámadunk
S trónod előtt dicsfényben állhatunk,
Győzd meg Uram az ellen hatalmát,
Derítsd fel ránk mielőbb a
Lelkek szabadságának hajnalát!

Az evangélium virágai.

Virágokat szedtem a legdrágább kertben,
Bár hosszú ideig őket nem ismertem.
Illatos virágok, melyek gyógyítanak,
Szívem számára még nem régen nyillanak.
Az Ur Jézus kertje e kis gyülekezet,
Hintik itt a magot sok szorgalmas kezek.
Itt van a szívemnek sok boldog órája,
Közel hozzám az Ur és én is Hozzája.

Ezen szép virágok az Ige virági,
Mennyekből ezeket kegyeső öntözi.
Vannak illatosak, vannak szurós rózsák,
De a beteg szívnek gyógyulását hozzák.
Csak úgy használnak, ha mindegyikből veszek.
Ugy szép a koszoru, hogyha mindből teszek.
Megállok hát szépen minden csoport mellett
És illő hálával mindegyikről szedek.

Az Ige virágít ti is szeretitek
S amikor csak lehet, örömmel szeditek.
Szedjétek, mert mind az Úr keze munkái,
A nagy Kertész: Jézus dicső mondásai.
A drága Szentírást meg ne vesse senki,
Az Alkotót fogja azzal megsérteni,
Hanem gyümölcseit, virágait szépen
Rejtsétek el a szív kellős közepében.

Én is szedtem sokszor, de sohsem eleget,
A szívem szüntelen óhajtja ezeket.
Ujra eljöttem hát és ismét eljövök,
Szorgalmasan szedek tovább is belőlök.
Meggyógyulok tőlük, tudom azt biztosan,
Hogyha a lelkemnek bármilyen baja van.
Az Úr Jézus mondá: ezekkel éljétek,
Soha meg nem haltok, mindörökké éltek!

Testvér, segíték.

Testvér! Ha néked oly nehéz az út,
Hogy alig vonszolod a terhedet
S ha örömórákból oly kevés jut,
Hogy bubánatra készíted tégedet :
A nevemet kiáltsd én ott leszek,
Amit tehetek érted, megteszek.

Testvér! Ha kétely szállja meg szived,
Nehogy fel add a küzdelmet legott.
Nézd a Mestert, ki elment előtted,
Ő ilyenkor mit tett? — imádkozott.
Hivjad az Urat, mint gyermek,
A nevemet kiáltsd, én ott leszek.

Testvér! Ha a te szived belseje
Mint a tenger, viharzik odabent
S nincs lelkednek nyugalma, békéje:
Ezt látja jól, ki uralg odafent,
Nevét kiáltsd, ha terheid nagyok,
Ő már sok fáradsznak enyhet adott.

Testvér! Ha néked nincsen kenyered,
Nélkülözés lakik tán nálatok:
A Gondviselő szeret tégedet.
Ő gazdag és tárházai nagyok.
Kérjed Őtet és mondjad meg nekem,
Megosztom én teveled kenyerem.

Testvér! Ha sujt betegség, fájdalom
És igen kinosak gyötrelmeid,
Ne fetrengjél hit nélkül ágyadon,
Van Istened s vannak testvéreid,
Kiálts Hozzá, hogy küldjön engemet
S az Ur és én gyógyítjuk sebedet.

Testvér! és ha majd jól megy a dolgod
S munkáidon az Ur áldása van,
Én reám is legyen akkor gondod,
Örömből juttass nekem gyakran.
Ugy majd együtt zengjük énekünket,
Dicsérjük megtartó Istenünket.

Látlak, Istenem!

Jó Istenem, ha az égre nézek,
Csodálja lelkem alkotásodat.
S amint szállnak a csodás fellegek,
Inog a föld a lábaim alatt.

Szebb nekem fönt a borus láthatár,
Mint idelent a ragyogó tájak.
Szívesebben szállnék uj hazába,
Minthogy itten még sokáig járjak.

Jó Istenem, ha csillagos éjen
Gyönyörködöm némán és csendesen,
Elgondolom, hogy milliárdjait
Ő alkotta, az én jó Istenem.

Sok fény és pompa van itt a földön,
Kápráztató, amely vakít szemet,
De csillagid, bár nem vakítanak,
Még a leghalványabb is fényesebb.

Jó Istenem, ha szemem lezárom
És lelkem nyitja ki hitszemeit,
Mit látok én, azt le nem írhatom,
Csak keveset, csupán egy parányit.

Látom a megígért örök hazát
S a megbocsájtó isteni kegyet,
Látom az üdvöt, életkoronát
És érez keblem nagy szeretetet.

Téged látlak, ha nyitva a szemem,
Tégedet Uram, hogyha álmodom,
Intő ujjad szüntelen előttem
És a Te szavadat mindig hallom.

Jó Istenem, óh mutasd sokszor ezt,
Ne lássak mást jobb- és baloldalon,
Téged mutasson a nagy természet
És tégedet a lelki világom.

Az Ur és én.

Amikor úgy busan vándorolgatva
Mereng lelkem egy terhes múlt felett,
Meg-megcsillan előttem a távolban
Az égi hon, mit Jézus hirdetett.
Csak pillanatig látom fénysugarát
És gyorsabb lesz bennem a szivverés.
Ah! e fénysugár onnan jött ide át,
Hová vezet egy csendes ébredés.

Parton ülök, csörgedez a kis patak,
A napsugár a tükrén megtörik,
Uramra gondolok a zöld fa alatt,
Boldogok ezek, mert Őt dicsérik.
Lelkem vegyülj közé, tedd azt, amit ők.
Istenem emelj, segits, boldogits,
Amig pihenek itt, adjál új erőt
És aztán megyek tovább. Te segits.

A Tied vagyok, Uram, úgy érzem,
Te vagy a lelkem életforrása,
Mi volnék én? Óh mi volnék Nélküled?
A boldogságom reménysugára.
Megyek tovább, tovább, míg Te akarsz,
Virágos rónán, sziklás, zord hegyen,
Viszem keresztem, próbám és bánatom,
Amig majd intesz, hogy azt letegyem.

De jó járni nekem ezen az úton,
Reménytelen dalt dudolgatva itt.
Érzem, hogy kezded óva átkarol,
Te irányítod lábam lépteit.
Óh ha egyszer Téged eltévesztelek,
A mélységbe hullanék, jól tudom,
Óh ne hagyj, ne hagyj! és ha én tévedek,
Bocsáss meg, vagy ha versz, csak fogd karom.

És majd mikor ott tul leszek a folyón,
Oda megyek egész közel Hozzád,
Előtted állva csendben imádkozok
S aztán megnézem ragyogó orcád.
Jézusom! és ha majd Eléd borulok,
Elfáradt fejem kebledre teszem.
És amíg a könnyem áztatja trónod,
Bűnbocsátó kegyelmed érzem.

Meghívás.

Óh jer haza eltévedt árva, jer,
Számodra kész a hely.
Ne vándorolj tovább, ne tévelyegj,
Ne bántson a kétely.
A lelked itten otthont nem talál,
Csak hiába keres,
Jézusod régen megszerezte már,
Jövel Hozzá, siess.

Óh jer haza, kietlen a táj,
Nem boldogít e lét.
Jézus körül minden pázsit, virág,
Siess, fogjad kezét.
Próbát állott szivednek enyhet ad,
Sebed gyógyítja Ő.
Ha bajba jutsz, feléd nyújtja karját
A Nagy, a Segítő.

Óh jer haza, ki oly messze mentél
Az igaz ösvénytől.
A Pásztorod, ha el is tévedtél,
Megment a veszélytől.
Hívó szavát talán nem is hallod?
Nem sietsz-e Hozzá?
Ne vesd meg Őt, aki jóakaród,
Bűneid hordozá.

Óh jer haza, oly édes ez a hon,
A szenteknek hona.
A fájdalomból, ami itten volt,
Nem jut semmi oda.
De lesz örökkétartó vidámság,
Szentek vidámsága.
Harag nincsen ottan, de hajlik rád
Béke olajága.

Óh jer, hiszen sirva kérlek téged,
Fogadd el e hívást
És ne keress, ami boldogitson,
Senkit és semmi mást.
A Golgotán győző szent nevében
Hiv a szivünk szava.
Ne halogassad, te drága lélek,
Óh jer, óh jer haza.

És ha nem jössz, akkor tovább megyen
Oly nagy bánatával,
Te pedig majdan egykor elveszel
Nagy makacsságoddal.
Ugyis haragja utólér egykor
És elnémulsz szaván.
Ne várjad azt, most itt az ifjukor,
Térj meg hát igazán!

A lelkiismeret.

Figyeled-e néha
Azt a titkos hangot,
Mely bensődben kopog,
Hiába csitítod?

A lelkiismeret
Költöget tégedet,
Óva int szüntelen:
Kezdjél uj életet!

Tapasztalod-e már
Álmatlan éjjelen,
Milyen erős harc dúl
Sokszor kebeledben?

A lelkiismeret, —
Az hallatja szavát —
Dorgál büneidért,
Mint a legjobb barát.

S vajjon, ha hallgatod
Ezt az igaz bírót,
Okulsz-e általa,
Fogadod amit mond?

Vagy rut erőszakkal
Elnémitod őtet,
Valahányszor tanít,
Avagy dorgál téged?

Vigyázz! Isten beszél —
Ő csak a tolmácsa
Amit tőle hallasz,
Az Isten tanácsa.

Ha szót fogadsz neki:
Javadat keresed;
Ha ellene állasz:
Istent vetetted meg.

A dőzsölőkhöz.

Nos! egyetek ti dőzsölők
Telhetetlen pöffeszkedők,
Többet, mint ami jól esik,
Mennyit az állat sem eszik.
Aztán igyatok utána,
Hogy mindenki megutálva,
Részegség és undokságig,
Izléstelen boldogságig.

S majd holnap újra tegyétek
A részeteket kivegyétek,
Ugyis rövid ez az élet
Azután baj lesz — ítélet.
Ti nem hiszték a jövőben,
Higgyetek hát a jelenben,
Az Istent nem imádjátok —
Egyetek csak és igyatok.

Ti kártevő, lusta herék,
Hasimádó rut nemzedék,
Ha ez a ti boldogságtok,
Egyetek hát és igyatok.
Várnak már rátok a férgek
S ha rokonok kikisérnek
Azon sírnak, mért nem előbb
Záródott le e szemfedél.

Aztán fenmarad az átok,
Sokáig fog hullni rátok,
Az unokák gyűlölsége,
A szegények szegénysége.
Ideát ez, — odaát mi?
Ezt nem akarjátok tudni?
Számadás a dobzódásért
Könnyelműség és sok másért.

Ugy dobzódjál, hogy más éhez,
Miattad nagy nyomort érez.
Ha nincs szived, dőzsölj tovább
S üzd el a szegényt, az árvát.
A jó Isten felkarolja,
De vétkeket megbosszulja.
Letünik ez a dőzsölés
S jön a végtelen szenvedés.

A keresztyén nőegyletekhez.

Üdv tinéktek hívő, keresztyén asszonyok,
Kik ezután tétlenül ülni nem akartok.
Kik a bibliának serkentő szavára
Elindultok az Ur szent szolgálatára.
Nem dorgálunk azért, hogy mért nem hamarább,
Ugysem használna az, de buzdítunk inkább.
Amint hozza a lap szép munkátok hírét,
Ugy örül a népünk s küldi üdvözlétét.

Oh mennyi a munka, mit csak ti tehettek,
Életpoharunkba kerültek a könnyek.
El van lepve a föld panaszt siró könnyel,
Nélkülöző árva, elhagyott özvegygel.
Akik ezer vésszel, — bajjal megbirkóznak,
Nagy férfiak, ezen segítni nem tudnak.
Irgalmas szolgálat reátok vár itten,
Gyengéd szívetekre bizta a jó Isten.

Megindulni tudó, érzékeny kebletek,
Úgyes, fáradhatlan, fürge két kezetek,
A találékonyság, mely elmétek lakja,
Mind drága kincs annál, ki jóra használja.
Ti a semmiből is kincset hoztok össze,
Mit kevésnek hiszünk, még marad belőle.
Nagyon sokszor láttuk, elmúltak nagy bajok,
Szépen elintézték értelmes asszonyok.

Érték van nálatok s ugyan ki tagadná ?
Amit Isten adott s Ő ezt azért adá,
Javítsátok velük e romlott életet,
Mely sokak vállára nehéz keresztet tett.
Amily ártalmasok tudtok lenni, hogyha
Szíveteket nem a jóakarát lakja,
Épöly áldás lehet az egész éltetek,
Ha szerető szívvél jóra törekedtek.

Kedves nőegyletek! Egyházunk keblében
Munkálkodjatok csak minél kedvesebben.
Fáradozástokat sok szenvedő várja,
Beteg s szegény kezét tifelétek tárja.
Mellőzni titeket többé nem akarunk,
De segítünk néktek, amiben csak bírunk.
Isten igéje is elismer titeket,
Mely sok kegyes asszonyt s lányt megörökített.

Gyülekezeteink hívő asszonynépe
Tömörüljete csak női egyletekbe.
Ilyen nemes erő téllen ne maradjon.
Mártha szorgalommal hüen munkálkodjon.
Van már „Bethánia,” „Mária” és „Mártha.”
S amint hire hallszik, szorgalmas „Tábitha.”
Alakuljatok csak, mi fogunk segítni,
Ugyis nem jó itten nélkületek lenni.

Megnyitó.*

Seregeknek Ura, nézz ide e házra,
S az ebben megjelent kedves ifjuságra.
Eddig közös munka volt a tiszteletünk,
Most ifjak szolgálnak, Uram segíts nekünk.
Zászlót bontunk mi most, a neved van rajta,
Mindenki meglászon, szívünk azt akarja.
Ami hívő szívünk ez órában egy lett,
Tied legyen ez az ifjusági egylet.

* Vallásos ünnepélyekre.

Mélységes álomban voltunk mostanáig,
Mig nem jutottunk el a Krisztus tanáig.
S ha fájt is néha az ifjak romlottsága,
Egy lépést sem tettünk érettük a sárba.
De most Uram kérünk, lásd meg a munkánkat,
És adj reá áldást hallgasd meg imánkat,
Hisszük, Te jól látod a mi törekvésünk
S hisszük, meghallgatod erőtlen kérésünk.

Kegyelem Istene, ne utálj meg minket,
Hüséget ígérve emeljük kezünket.
Jézusunk! Ezután melletted harcolunk
És tétlenül ülni tovább nem akarunk.
Itt vagyunk mi ifjak, leányok, gyermekek,
Vajjon használhatsz-e Uram ilyeneket?
Nem kell e világtól már semmi sem nekünk,
Örömet — Megváltónk csak — Nálad keresünk.

Egy kis fát ültettünk a tél napjaiban,
De fagyos körulte a föld mind, ami van,
Hideg jég takarja a mi ültetvényünk,
Jó kertészre volna most tehát szükségünk.
Ez a gyenge fácska a mi kis egyletünk,
Melyhez elég gyenge kevés szeretetünk.
Ámde azt hallottuk, hogy Te jó kertész vagy,
Jövel hát Megváltónk és magunkra ne hagyj.

Ápoljad ezt a fát, gondos kezeiddel,
Szárazságban locsold kegyelmi esőddel,
A vad hajtásokat ollózzgasd le szépen,
Hogy e fa szépsége a diszetre legyen.
Vigyázz, ha barbárok keze megmarkolja,
Óvó kezed ágát letörni ne hagyja.
Ne engedd, hogy bennünk az ellen kárt tegyen,
Tiltó szavad Uram védelmünkre legyen.

Neveljed ezt a fát, én édes Megváltóm,
Öröm italával öntözzed állandón,
Mentsd meg a népünknek sok fiatalságát,
Mely a bűnben leli minden boldogságágát.
És amig erősebb lesz a mi egyletünk,
Addig is kitartást adj óh Uram nekünk
Én most mindenkinek csak egyet kívánok:
Boldogok legyenek, amilyen én vagyok.

Isten dicsősége.

Dicsőit Téged nagy égi Teremtő
Minden, mi van fönt s idelent,
Ki alkotál s dicső kezed munkái
Csodás összhangban mind egyesülnek.
Mi porszemek is im előtted állva
Magasztaljuk nagy isteni erőd,
Gyermekeidnek lelkes tömege
Földre borul szent orcád előtt.

Dicsőit Téged bethlehemi gyermek,
Bölcsök s pásztorok őszintesége,
Az embert, ki bűnben már elveszett
Te megváltottad, Isien embere.
A Te neved mi legszebb énekünk,
Nagyobb vagy minden föld szülöttinél
És ime eléd járulunk most,
Fogadj minket s viszont szeressél.

Dicsőit Téged golgothai győző
A megváltottak nagy serege,
Kiket Te mind oly boldoggá tévél
S felviszed majd nagy egeidbe.
A kebel dagad a boldogságtól,
Bár néma az ajk és szót nem emel,
Lángol a hit, jól látod nagy Isten,
Legyen magasztalva örök neved.

Dicsőítsen téged örök igaz Isten
A menny, a föld, tenger, mező,
Dicsőítsen állat, növény s a természet,
Dicső napod jöjjön elő.
Dicsőítsen a hold, a milljó csillag,
A föld és a hatalmas egek,
De mindennél dicsőbben s csodásabban
Dicsőítsenek az emberek.

Csak felfelé.

Csak felfelé vágyom
A menny felé,
Az én Üdvözítő
Uram elé.
Voltak más céljaim,
Múló célok,
De most csak menny felé
Vágyakozok.

Ugy hiszem én, amint
Jézus mondja:
Hogy tanítványinak
Ilyen útja.
Megőrzi Ő amig
Itt küzdenek
S azután magához
Veszi őket.

Ugy érzem, ottan van
A nyugalom
S minden veszély ellen
Az oltalom.
Ugy érzem, ottan van
Az üdvösség,
Soha meg nem zavart
Szent békesség.

Ugy remélem mindig:
Ha meghalok,
E mulandóságból
Odaszállok,
Ahol minden örök
És boldogság,
Elképzelhetetlen
Szép mennyország.

Ugy látom én hitben,
Hogy odaát
Nyerni fogok egykor
Üdv-koronát.
Hogy küzdelmeimnek
Jutalma lesz,
Hogy koronát szerez
Ez a keresztt.

Csak felfelé tehát,
Fel óh lelkem.
Ami idelent van,
Nem kell nekem.
Fent van szép hazám, a
Felhők felett,
Angyalkarok várnak
Ott engemet.

Jubileum.

(Gyülekezeti.)

Mindeddig vezettél, jó Istenünk,
Oh, mily boldogság e kegy nekünk.
A kegyelmed, a Gondviselés,
Távol tartott minden csüggedést.
Életünk hetven-nyolcvan esztendő,
Harminc (?) év ebben igen nagy idő
S mily nagy idő ez misszióinkban,
Lelkeket mentő szent munkánkban.

Azért zeng közöttünk a háladal,
Nagy Istenünk a sziv magasztal.
Apraja-nagyja e hívő népnek
Ünnpet ül áldott nevednek.
Átvonul most itt a sziveken
Az a hosszu, nehéz küzdelem,
A hitnek megvívott csatája,
Melynek örül most minden katonája.

Ah! ha azt el lehetne mondani,
Mibe került idáig eljutni?
Mennyi fájdalom és örömbé,
Mennyi boldogságba' és könnybe.
Oly sok lelki s anyagi áldozat
Készíté el eddig az utat.
Nem tudjuk azt, nem is kell tudni,
Jó, hogy eddig el lehetett jutni.

Áldva legyen szent neved, Istenünk,
Ki idáig segítettél nekünk.
Városunkba (községünkbe) küldötted ígédet
S mai napig buzgón hirdetteted.
Hálával gondolunk elődinkre,
Az uttörő, hithű testvérekre.
Kik nem féltek, buzgón elindultak
És e háznak jó alapot raktak.

Áldd meg Uram az ő emléküket,
S áldj meg minden jelenben küzdőket.
Adjál sikert a magvetésünkhöz,
Imánk, ígénk és éneklésünkhöz.
És szenteld meg ezt a drága napot,
Melyre kegyed minket eljuttatott.
E nap drága, nevezetes nekünk,
Mindeddig vezettél —
Oh vezess tovább is, Istenünk.

Utaidon.

Utaidon járok, hü Jézusom,
A Te kereszted van a vállamon.
Erre hívott engem édes szavad,
Előttem, hü Vezér, Te jársz magad.

Jártam én sok bűnös, rossz utakon,
A tévelygők közt volt káros lakom,
Szegényen, szenvedőn, hontalanul,
Elhagyatva és vigasztalanul.

Áldott légy, hogy olyan kegyelmes vagy,
Ki figyelmen kívül senkit se hagy.
Olyan kicsinyt, szegényt, mint én vagyok,
Megmentett szerető akaratom.

Nagyon szegény vagyok, úgy ismernek,
Mily boldogság nekem, hogy tévednek,
Bár nincsen ezüstöm vagy aranyom,
Sem fényes palotám, pazar lakom.

Nem vagyok tudós vagy tekintélyes,
De a boldogságom öröndetes.
Nem cserélnék sokkal, kik gazdagok,
De lélekben, szivben nem boldogok.

Jézus az öröme éltemnek,
Utam célja s vágya lelkemnek.
Hívője vagyok én! Megvallom ezt,
Járok az utain hűn, egyenest.

Jöjjetek csak ifjak, ti is velem,
Örömmel ajánlom, mert ismerem.
Szegények, szenvedők, hontalanok,
Jöjjetek, az üdvöt fogadjátok.

Óh milyen sok öröm van itt Nála,
A lélek halhatlan boldogsága.
Félre a bűnnel és kívánsággal,
A szívet kisértő hiusággal.

S amikor Őróla itt szavalok,
Lélekben Előtte leborulok,
Imádom kegyelmét, mely megmentett
S adott nekem örök békességet.

Örökké hálás lesz hívő lelkem,
Mennyország az élet már itt nekem.
De az örömöm az egyedül,
Hogy egykor látom Őt szüntelenül.

Bethesda.

Bethesda tavánál a számtalan beteg
Fájdalmas nyögéssel lesi a vizet,
Melynek mozdulása a legelsőnek,
Ki odaér, gyógyulással fizet.
Az isteni kegyelem megnyilvánulása,
Ha jön az angyal az égnek Urától,
Jövedele egy beteg gyógyulása,
Bethesda.

Amig állott a viz, hiába ment bárki,
Megmozdulását várja a kórház népe.
Az ég felé nézve sóhajtva kéri,
Jelenjen meg már irgalmas képe.
Tizenöt-husz- s nem egy harmincéves beteg
Az Isten ostorát egy emberöltőn hordva,
Szüntelen nyögve: „Gyógyulásunk hozzád!”
Bethesda.

S egyszer mi történik egy drága, szép napon?
Fenséges vendége van a Bethesdának.
S a morajló zugás, betegek nyüzsgése
Jelzi jöttét az Ember Fiának.
Nem angyal jött ma tó vizét csapkodni,
Az angyalok Ura hozott gyógyulást.
Vendéged ma az örök Isten Fia,
Bethesda.

S ma a tó vize csendes marad,
De folyva-foly az élet kútfeje.
S ahhoz jut el, aki harmincnyolc éve
Beteg, az élet kinszülettte.
Szavát a tó csengve visszhangozza:
— Akarsz-e meggyógyulni, barátom?
— Igen, Uram! De nem érek oda.
Bethesda.

S az áldott Orvos hozzá közeleg, —
Meggyógyul e szegény nyomorult,
A Bethesda legrégibb lakója
Sugrándozva szent lábaihoz hullt.
Mit szenvedett harmincnyolc év óta? . . .
S az Ur szavára mindez véget ért.
Jön a folyó, a gyógy, hozzá, oda,
Bethesda.

Bethesda mellett fekszel te is
Bűnös, beteg, tehetetlenül?
Angyalt vársz? A víz megmozdulását?
Nyomorultan, tehetetlenül?
Ne várj angyalt, ember lett az Ur,
A Krisztus, ki bajod gyógyítja, —
Ma az egész föld az Ő gyógytava,
Bethesda.

Az Ur hiv.

Egy hang cseng felém oly édesen:
„Jöjj hozzám, légy enyém gyermekem.”
Az Ur szava ez s jól értem én,
Balgá volnék, ha nem követném.
Ki a világból hiv engemet,
Kárhozattól menti lelkemet.
Felém kinyújtott áldott karja
Nékem a legjobbat akarja.

Naponként hiv ez a drága hang,
Mint kellemes mennyei harang.
A szívemnek szép zenéje ez,
Tulvilági hangot zengedez.
Sokáig volt ez kellemetlen,
Ámde ma már igen szeretem.
Oly örömmel s kedvvel hallgatom
És mindég készséggel továbbbitom.

Továbbítás ez a versem is,
Hogy ez a hang csengjen néked is.
Kedves lélek, halld az Ur szavát,
Fogadd el oly nyájas hívását.
Hadd el a bűnt, hadd el a világot,
Amely úgy sem ad boldogságot.
Csak Jézusnál van béke s öröm,
Amely megmarad mindörökkön.

A meghívás szeretet szava,
Melyet leküld a menny s föld Ura.
A meghívott te vagy, óh lélek,
Boldog leszel, ha engedsz ennek.
Ki nem akarna boldog lenni,
Szenvedéstől megszabadulni?
Mindnyájan fogadjuk szívesen,
S kövessük is ezt hűségesen.

Fohász.

Nyiljatok meg egek, áldjátok e népet,
Mely most Isten előtt hajt fejet és térdet.
Itt vagyunk, eljöttünk nemes törekvéssel,
Az Urat tisztelő igaz tisztelettel.

Mily boldog a lelkünk, mikor ezt tehetjük,
Mikor a jóságát, kegyét emlegetjük.
Nincs már e világon részünkre semmi jó,
Amit itt szeretnek, az nem nekünk való.

Jézusunk szép neve s szava kedves nekünk,
Óhosszá száll imánk, Róla zeng énekünk.
S amikor így népünk serege összegyül,
Lélekben az öröm árjába elvegyül.

Jöjj el te is hozzánk, jöjj el Urunk közénk,
Szellemed töltse be szívünket és elménk.
E vidám társaság Uram a Te néped,
Forditsad hát felénk a Te áldott képed.

Jöjjetek emberek és imádjátok Őt,
Világ megváltóját, a jó Üdvözítőt.
Nála nélkül nincsen, nem is lehet élet,
Csak kin, csak szenvedés és nehéz ítélet.

E világ javait, óh ne becsüljétek,
Hiszen gonosz csábbal közeleg felétek.
Szépsége hamis, a jósága mulandó,
Belőle csak a rossz, a teher állandó.

Drága fiatalság, a kor szépségei.
Megront ez a világ, ne higgyetek néki.
Hálójába kerit a gonosz kísértő
S ki tudja lesz-e még belőle megmentő.

Ő megkeresett . . .

Szövege a 147. oldalon

Oly édes a béke itt, Jézus kebelén.
Ki öröklik hűen szent gyülekezetén.
Boldog lesz itt a szív, a test és a lélek,
Oh, ha Tied vagyok, senkitől sem félek.

Ki akar hát jönni? Mind megvagyunk hiva,
A boldogság hona ma előttünk nyitva.
Folyik még ingyen az isteni kegyelem,
Mert adózott érte Jézus a kereszten.

E nagy kegyelemnek mi hivei vagyunk,
Erte a világot, mindent, mindent hagyunk.
Megbocsájtja bűnünk — igéje mondja ezt,
Elégséges érte Golgothán a kereszt.

Nyiljatok meg egek, áldjátok a népet,
Mely most Isten előtt hajt fejet és térdet.
S Urunk, akik idejöttek máma velünk,
Legyenek tieid, legyenek testvérünk.

Ő megkeresett.

Elveszett voltam, tévelygő szegény,
Életemhez nem volt már remény.
Lelkem sinylődött rabszolgasorsban,
Isten nélküli nagy árvaságban.
A kárhozat felé haladtam oh,
De Ő megkeresett — a Megváltó.

Hitetlen' éltem s remény nélkül én,
Édes volt a bűn, teher az erény.
Gunyoltam a kegyes, szent életet,
Dicsőítém, mit a test szeretett.
Mi sem érdekelt jövőm felől,
De megkeresett — az Üdvözítő.

Ez a világ volt minden örömem,
Hit és vallás nem kellett nekem.
Azt gondoltam, hogy így szabad vegyok,
Pedig az ily lelkek nehéz rabok.
Ez a világ gonosz és csábító,
Ebből mentett engem — a Megváltó.

Ma — óh hála — olyan boldog vagyok,
Vidámságom s örömeim nagyok.
Jézusomban békét talált lelkem,
Rajta kívül semmi sem kell nekem.
Övé vagyok, övé egész valóm,
Mert megkeresett az — én Megváltóm.

Mily édes nékem az Ő szent szava,
Szép, kellemes, drága a vigasz.
Határtalan, örök szeretete,
Amely Őtet mihozzánk vezette.
Szeretem is, nem úgy, mint azelőtt,
Megmentőmet, a jó — Üdvözítőt.

Kis seregének hívő társasága
Az én életem nagy boldogsága.
Milyen jó, ha közöttetek lehetek,
Égi üdvről, mennyről beszélhetek.
Köztük találtam meg az üdvadót,
Ki megkeresett — a Megváltót.

Óh, mily sokan élnek még nélküle,
A kiknek Ő megmentőjük lenne.
Jöjjetek mind, Ő hív, vár és keres,
Ő megbocsájt, Ő szeretetteljes.
Egykor ítél, de ma elfogad Ő.
Jöjj! vár téged a hü — Üdvözítő.

Jézus a gyermekek között.

Egyszer néhány édesanya
Az Ur Jézushoz jött,
És bátran elé lépett
A sok népek között.
Kis gyermek volt a karjukon
S arra kérték Őtet;
Könyörüljön a sorsukon
És áldja meg őket.

Tiltották a tanítványok,
Kimélvén az Urat,
De észrevette a Mester
S maga nyitott utat.
— „Engedjétek őket hozzám
És meg ne tiltsátok,
Mert ilyenek birják ott fenn
A szép mennyországot.“

Jézus a kis gyermekeket
Oly sokra becsüli,
Hogy bár más lenézi őket,
Ő el nem kerül.
Ártatlan kis gyenge szívük
Gyémánt Ő előtté,
Tiszta, jámbor életüket
A példánkká tette.

Tudjátok meg, ki nem olyan,
Mint e kis gyermekek,
Nem nyílnak meg előtté
Ajtaji a mennynek.
Tudjátok meg, akik őket
Lenézik sokszor,
Az Ur Jézust bántjátok meg
Ezzel mindannyiszor.

Jelenj meg nekem.

Jelenj meg nekem, édes Istenem,
Te utánad vágyik a lelkem.
Mutasd utad, tárd felém kezed,
Fénysugárt küldj, mely Hozzád vezet.
Szivem-lelkem összetörve vár —
A kételkedésből oly elég volt már,
Lelki vakság rut emléke — el!
Életre vágyom s nekem élni kell.

Az átok, a kétely rám nehezült,
Hát Ő csak énrajtam nem könyörült?
Az, kinek szive áldott melege
Az egész világnak lett élete.
Kereslek, kutatlak, Te igaz Élet,
Örökre hinni vágylak Téged.
Nem ember vagy, ki személyt válogat,
Jelentsd meg Uram, nekem, Magadat.

Mióta élek, hallom a neved,
A házunkban oltár a lényed,
Sokszor mondta jó édesanyám:
— „Drága fiam, csak imádkozzáll!”
Nem mondja már, de a szavai
Kisérnek az élet utain.
S én engedek, átadom szívem,
Ha erőt ad, követem hiven.
Ifjuságom aranycsillagát
Kéri tőlem ez a gonosz világ.
Neki adjam-e vagy Teneked?
Teremtő szent Uram, Istenem.
Neked, Neked s kérlek szüntelen:
Jelenj meg nekem édes Istenem!

Zörgetek a kegyelmed ajtaján,
Én Istenem, édes jó Atyám.
Bocsásd meg a bűnt, töröld el a vért,
Golgothán szenvedett szent Fiadért.
Nem egy tékozlót öleltél Te meg,
Mért lennék én számüzött gyermek?
Mutasd meg, ha van még kegyelem,
Hogy jut abból egy parányi nekem.
Vétkeztem, tudom, nem is keveset,
De van-e, aki sohsem vétkezett?
Bűnös sziveknek kell a bocsánat,
Ezt keresem, Uram, Tenálad.
Bizok Benned és esedezem:
Jelenj meg nekem, édes Istenem!

Tégy hívővé Uram, engemet,
Ne hadd veszni szegény lelkemet.
Botlottam már olyan sokat itt,
Vedd el a botránkozás köveit.
Adj bölcs elmét — ne emberekre,
De figyeljek a Te igédre.
És szeretve kérlek tégedet,
Istenfélő kis gyülekezet:
Segítsetek egy fuldoklónak,
Egy vajudó, szegény ifjunak.
Nem vagyok méltó, de Ő érette,
Ki Golgothán meghalt érettem,
Szeressetek s adjatok erőt,
Hogy hívővé legyek mielőbb.
Téged pedig kérlek szüntelen:
Jelenj meg nekem, édes Istenem!

Huszonöt év.*

Eljöttünk ide gratulálni néktek,
Jézusban drága testvéreink.
A szívetekben lakó nagy örömök
Most mindnyájunknak örömeink.

E vándorut mértföldköveiből
Huszonötöt elhagytatok már,
Tartsatok most egy kis pihenőt,
S aztán tovább, még sok munka vár.

Huszonöt évvel ezelőtt, ugy-e
Hosszu utatok másik végénél
Rózsák virultak, az élet szépsége,
Az ifju pár szeretve remélt?

* Szerző elszavalta Darabont Gyula hitk.
elnök és neje ezüstmenyegzőjén. 1923. V/27.

Ragyogó fényében a remek élet
Árjába vette a két fiataalt.
S míg kellemes volt a part mellett,
Később a hajó viharban haladt.

Jöttek az életnek vad hullámai,
Csapdosták küzdő hajótokat,
De ti bátoran és szembeszállva
Legyőztétek a hullámokat.

Telt az idő, haladt a kis hajó,
Közeledve a nagy rév felé,
Elérkeztetek a mai naphoz,
Most értetek állunk az Ur elé.

S elértétek ti a legdicsőbbet,
Amit kevés ember érhet el:
Hogy mind hívők s egészségesen
Itt álltok tiz élő gyermekkel.

Hívő szülők, hívők a gyermekek,
Oh mily áldás, mily szerencse ez.
Nincs boldogabb ember e földön,
Mint ki' szive ezen örvendez.

S ez nem minden. Amig a hitves
Neveli tiz drága gyermekét,
A férj egy országnak az apostola,
Ezreknek szolgálja az ügyét.

Testvér! A vihar, mely hajódat verte,
Nem meritette ki lelkedet.
Másokért is vágytál küzdeni,
Mások baja is mélyen fájt neked.

S hogy így, önként vállalsz terheket,
Szolgája lettél mindenkinek,
Mire rájöttünk, adósid vagyunk.
Mindnyájan tartozunk neked.

Ezért vagyunk mi itt most ennyien,
Mert a munkását ünnepli e nép.
Az üdvözlést fogadjátok el,
A szívünk legforróbb szeretetét.

Ezüstmenyegzőtök drága ünnepén
Kezet szorít itten veletek
Ez a lelkes, nagy gyülekezet.
S Isten áldását kéri tinéktek.

Kérjük Istent, továbbra is áldjon
És éltesse szép családtokat.
S a munkában, amit úgy szeretsz,
Csak fokozza buzgóságtokat.

Testvér! Szeresd e népet, Jézus
[népe ez,
Türjél sokat és sokat szeress.
Nagy próbákban a szenvedőknek
Mindig segíts, ahol segíthetsz.

Mi nem ismerjük nagy tusáidat,
Bajaidból nem juttatsz nekünk,
De tudja az, aki jutalmat ad,
Jézus, kiért szeretsz s szeretünk.

Testvérnő! Mi csak elgondoljuk,
Huszonöt év nehéz volt neked,
Hányszor lehattél egyedül?
A nagy családdal körülötted.

De itt a bér, megsegített az Ur,
Mint kincseket láthatod őket:
Hű férjedet, a buzgó munkást
S a szebbnél-szebb drága gyermekeket.

Szerény versemet befejezve
Kívánom, hogy megáldjon Isten.
S ha még egyszer szavalok nektek,
Versem címe „Ötven év” legyen.

Ébredjetek !

Ébredjetek ! — harsogja a hír —
Itt a reggel, a hajnali pir.
Múljon már a bűn éjszakája,
Ragyog a föld, fény hatol rája.
Évezredek lelki vaksága,
Millióknak volt pusztulása.
Ébredjetek ! — a nagy Mester hív —
Nyiljon elme, kebel és a szív.

Tusák után üljön diadalt
Isten szava, a kék ég alatt.
Tűnjön le a sátán uralma,
Győzzön a lelkek forradalma !
Vírradjon az új nap reggele,
Új világ kell s új polgár bele.
A régi múlt, minden megújult,
Ébredjetek ! mennyfelé az út.

Csillag fénye jelezte régen,
Hogy egy új Nap ragyog az égen.
S a szivekben mégis a homály
Uralkodik és nyögni muszáj.
Hallj meg e szót, halljad a hívást,
Megmentőül úgy sem találász mást.
Csak Jézus az, aki segíthet,
Ébredjetek addig, míg lehet.

Ébredjetek ! — de ha ég a ház,
Ha édes is, ne aludj tovább.
Ha késő lesz, akkor mit teszel ?
Ha álmosan vigyázsz, elveszel.
Nem gondolsz-e soha sem arra,
Hogy jövődnék most te vagy ura ?
Ki itt ágyát jól megvetette,
Jól fog majdan pihenni benne.

S ha nem tetszik, mit zeng ez a hur :
Nemsokára békét hágy az Ur.
Kényszerítve nem hajt tégedet,
Szeretve kér, fogadd üdvödet!
Ébredj fel hát, édes barátom,
Megmentésed, javad kívánom.
Multtal szakits, — szebb lesz a jövő —
Üdvözlégy testvér és testvérnő!

Zárszó.*

Végére jutottunk a szép ünnepélynek,
Imádandó Isten, hála legyen néked.
Hála, hogy nem mérted, csak szeretve adtad
Az áldást, örömet mert Te így akartad.

A köszönet Tied e nagy szeretetért,
Mely e kedves napon itt mindnyájunkat ért.
Máskor se tagadd meg tőlünk ezt jó Atyánk,
Mikor kéri Tőled erőtlén szívünk, szánk.

Köszönetet mondok kedves vendégeinknek,
Akik örvendezni mihozzánk eljöttek.
Sok áldást vigyenek, őszintén kívánjuk,
Minden ünnepélyre ezután is várjuk.

Köszönjük, hogy minket szívesen eltértek.
Előadásainkban örömmel figyeltek,
Megértik — azt hisszük — művészek nem vagyunk,
De ártatlan szívvel mi is jót akarunk.

Jegyezzék meg, hogy az, ami itten történt,
Nem céltalanul, sőt háromszoros célért . . .
Öntudattal s vággyal lett mind végrehajtva
S azt kérjük, úgy legyen, Isten is akarja.

Először dicséret, Isten dicsérete,
Ki egyetlen Fiát érettünk leküldte.
Másodszor misszió, éppen érettetek,
Hogy ezt a megváltást ti is elnyernétek.

* Ünnepély végén.

Harmadszor pedig a hálaáldozatunk,
Mellyel mi Istennek mindnyájan tartozunk.
És amit hívők Istenünkért teszünk —
Ha Ő úgy akarja, vértanui leszünk.

Társaim nevében bucsuzok tőletek
Drága vendégeink, Ur Jézus veletek.
Ti érettetek mi sokat imádkozunk,
Ne sokára legyen újra találkozásunk.

Emlékül.

(Példb. 22, 18—20.)

Az élet útján oly sok a göröngy,
Annál kevesebb a szép drágagyöngy.
Nem gyémánt, zafir, briliáns — kevés,
Hanem szeretet, jóság és hívés.

Ilyet gyűjts, leány! Gazdag léssz velük,
Boldoggá tesznek, gazdagitnak űk.
Szeresd a Megváltót, legyél jó gyermek
S higgyél, a hívők kegyelmet nyernek.

Ékességeid ezek legyenek,
Szép leánnyá ezek tegyenek.
S ha úgy ráérsz, csendes magányban:
Vizsgálgasd, hogy melyikből mennyi van?

Kevélység.

Rut szokás a kevélység,
Isten előtt nagy bűn.
És az emberek között
Mégis látom sűrűn.

Az a kalász, amely áll
Szép egyenest mindig,
Bizonyos, hogy üres szár,
Jó mag abban nincs még.

Fel-felüti a fejét,
Mintha erős volna
S holnap nézem a helyét,
Ott fekszik a porba.'

Ilyen minden gőgösnek
Feje, koponyája,
Benne nincs az Istennek
Tiszta tudománya.

Emeld fel a szivedet
Az Isten trónjához
S hajtsd le fejed s térdedet
Lába zsámolyához.

A hiuság.

A hiuság olyan, mint a betegség,
Vagyongyűjtés, folyton nagyobb szegénység,
Mert ki magát cicomázva szépíti,
Sohsem lesz szép, vágyát nem elégíti.

A hiuság olyan, mint egy koporsó :
Kivül fényes, belül minden romlandó.
Ilyen, aki testét kívül gondolja,
De a szívét Isten elé nem hozza.

A hiuság olyan, mint egy szép alma,
Amely belül rothadásnak indula.
Gyönyörködöl, ha szép színét meglátod
S ha izleled, keserűen megbánod.

Önszépítés: hiuság! Mi volna más?
Nem egyéb, mint csalfaság, képmutatás!
Ígaz szépség a léleknek jósága.
Ezzel szépítsd magad! Isten ezt várja.

Kérlek Uram, drága Jézus, Tégedet,
Hiuságtól oltalmaz meg engemet!
Tegyed széppé, kedvessé a lelkemet
S vigy a mennybe, hogy ott legyen Teveled!

Kis bűnök.

Kicsi bűnök, apró hibák,
Észre sem vesszük.
Azt gondoljuk, más se látja,
Nyugodtan tesszük.

Ugy hallottam, hogy a bíró
Nem válogatja,
Kicsi magból nagy hiba lesz,
Ő ezt jól tudja.

Kicsiny szálla a szemembe'
Éppugy megvakít,
Mintha egy nagy gerendával
Szemem megütik.

Kivánság.

Kicsi vagyok,	A dohányzó
Nagy a kivánságom,	Útálja a füstöt,
Megismerik,	Ekszerhajhász
Ha versem elmondom.	Aranyat, ezüstöt.

Kivánom, hogy	Káromkodó —
Mindenki megtérjen,	Imádkozó legyen,
Testvérem és	Hazudozó —
Munkatársam legyen.	Igazat beszéljen.

Kivánom, hogy	Ilyen sokat
A részeges ember	Kivánok egyszerre,
Józan legyen	Add meg Jézus,
S éljen becsülettel.	Bizom kegyelmedbe'.

Áldás.

Áldás, a mennyei áldás
Jön fentről a földre,
Bő esőt küld a jó Isten
Száraz göröngyökre.

Van még Nála más eső is,
Kemény szívnek való,
Hogyha eljutna hozzánk is,
Az volna nekünk jó.

Nyisd meg az ég csatornáit,
Jóságos Istenem,
Puhítsd a föld göröngyeit
S puhítsd meg a szívem.

Vidámak legyetek!

Vidul a természet,
Viduljon szívetek,
Örömmérezésekkel
Eltelve legyetek.
Jézus megváltotti,
Hívő keresztyének
Minden but, bánatot
Most félre tegyetek.

E szent vasárnapon
Áldjon az Ur itten,
Kegyelmességéből
Bő áldást terjesszen.
Több ily szent örömet
Érnetek engedjen,
Végre az egekben
Boldogitson, Ámen.

Csak Te, Jézusom,

Ha mindenki elhagy,
Csak Te légy velem,
Kedves Jézusom,
Égi Mesterem!

Nem vagyok méltó,
Hogy engem szeress,
De mégis kérlek,
Uram, el ne vess!

Nem szegény szívem,
Ha Te enyém vagy,
Bár ha miattad
Mindenki elhagy.

Ha bárki gyűlöl,
Te ne haragudj,
Bár bántottalak,
Megbocsátni tudj.

Ha senki se szeret,
Csak Te szeressél,
Többet érsz nekem,
Uram, mindennél.

Te bűnösökért
Jöttél, úgy tudom,
Ezért bizok én,
Édes Jézusom.

Hol van Isten ?

Azt kérdezi a csufoló :
„Hol van Isten?
Mond meg hívő, hogyha tudod,
Merre keressem ?“

Szegény ember jaj tenéked,
Ha nem találod,
Találkozol egykor Véle,
De azt megbánod.

Keresni kell s megtalálni
A kegyes Urat,
A biblia és a lelked
Ófelé mutat.

Hogy hol lehet és merre ?
A föld kerekén,
Nem tárgyalom s meg nem fejtem.
Előttetek én.

Csupán a fenti kérdésre
Én is kérdezem,
Mondja meg azt, aki tudja,
Hogy Ő hol nincsen ?

Ki vagyok én ?

Én egy kis gyertya vagyok,
De mégis világítok.
A kis fényt alig viszem.
De majd megnő, úgy hiszem . . .

Én egy kis hívő vagyok,
Bár még gyengén szolgálok,
Majd, amikor nagy leszek,
Biztosan többet teszek.

Prédikátor is vagyok,
Keveset prédikálok,
Kevésből ertsék meg azt:
Szívnek Jézus ad vigaszt.

Gyakran orvos is vagyok,
Sok lelki bajt gyógyítok.
Orvosságom az ima,
A többi Jézus dolga.

Én egy kis tanonc vagyok,
Szép hivatást tanulok,
Jézusom hitre tanít,
Bűnömből felszabadít.

S mily sokszor hordár vagyok,
Sok bibliákat hordok.
Fogadd el mihamarább,
Mert ha nem — viszem tovább.

Ne csufolódj!

Csufolták a gyermekek
Elizeust régen,
De meg is büntette
Őket a jó Isten.

Éhes vadállatok
Jöttek az erdőből
S egy sem maradt meg a
Gonosz gyermekekből,

Ne csufolódjatok,
Mert az Isten látja
S ki ezt el nem hagyja,
Ostora jön rája.

Ki a nyomoréknak
Ad gyászos napokat:
Velünk is teheti,
Mi sem vagyunk jobbak.

Tavaszi öröm.

Hála legyen azért Neked,	De a természet tavasza
Drága Jézusunk,	Nem elég nekünk,
Hogy a tél után elküldted	Egy más tavaszt hozzád vissza,
Ujra a tavaszunk.	Mi arra kérünk.

Olyan boldog a mi szivünk	A mi szivünk belsejébe'
Nagy jószágodért,	Hideg tél vagyon,
El nem hallgat az énekünk	Kérünk Jézus, melegíts be,
Sok irgalmadért.	Győzzél a fagyon.

Aratási öröm.

Ha szép a termés, örül a gazda,
De nincs öröme konkolyba', gazba'.
A tiszta gabona az az áldás,
Azt várja a szorgalmas munkás.

Vetés az első, aztán öntözés,
Remény, félelem, sokszor csüggedés,
A nyugalom addig oly kevés,
Mig künn van a mezőn a vetés.

Ilyen vetés nemcsak testi van,
Lelki magvetést is hallottam.
Az Ige a mag, a föld a hallgatók,
Mi most magvetők s egykor aratók.

Teremjünk hát sok jó gabonát,
El ne veszítsük az Élet magvát,
Hogy ama napon arathassunk,
A bő termésnek vigadhassunk.

Tehát munkások, munkatársaim!
Menjünk csak a szántás rögén,
Ki most nem vet, az nem is arat,
Kéve nélkül üres kézzel marad.

Ima.

Legyen áldva, Uram, szent neved,
Ki nekünk ez örömetét szerezted.
Ki gondoltál mireánk már akkoron,
Amikor még jártunk téves utakon.

Te vagy a mi kegyelmes, jó Istenünk,
De vajjon mit becsülsz, Uram, mibennünk?
Miért adtad érettünk szent Fiadat?
Nem hallgattuk, nem szerettük szavadat.

Talán, Uram, kegyességet gyakorolsz?
S a gonoszhoz bűnbocsánat hangján szólsz?
Vagy talán a gonoszságot nem látod,
Hogy a vesztünk semmikép nem akarod?

Tudom, Uram, látod Te a vétkeket,
Fájlalod is igen nagyon ezeket.
Ámde őket eltörli szereteted,
Legyen, Uram, áldva a Te szent neved.

Igaz öröm.

Mulandó e földnek minden
Bűnös öröme,
A sok édes keserűvel
Van mindig tele.
Sokat ígér, keveset ad
A gonosz világ
S elrabolja a szivednek
Csendes nyugalma.
Ne keressük hát idelent
Azt, ami fent van,

Ne fáradjunk itt érette,
Ugyis hasztalan.
Az Ur Jézus mondotta, hogy
Fent pihen a szív,
Aki megtér és halálig
Törekedő, hív.
Mindenki hát, aki itten
Békességre vágy:
Jelentse ki, hogy a bűnnel
Még máma felhagy.

Megnyugvás.

Legyen, Uram, legyen
Mindenkor a kedved,
Olyan az életem,
Ahogy Te szereted.
Jöjjön a szenvedés,
Csak sohsem csüggedés.
Nekem Te segítsél,
Ha az erőm kevés.

Nem zugolódom én
A küzdelem terén.
S ha az utam kemény,
Annál jobb lesz végén.
Türelmesen viszem,
Bár sulyos, keresztem,
Mert erősen hiszem,
Jutalmát elveszem.

Egy szó az árvához.

Ne sirj gyermek, vannak még oly szivek.
Kik az Urnak szent szavához hívek.
Felkarolják az aggot és árvát
S előtte az ajtót be nem zárják.

Jöjj csak velem, elvezetlek téged
Egy szép házba, kapsz jó estebédet.
Majd azután vetnek puha ágyat
S megcsókolják halovány arcodat.

Elvezetlek Istennek házába,
Hová senki sem fárad hiába,
Ahol Jézus maga terit asztalt,
Ki mindenkor táplált és vigasztalt.

Elvezetlek oda, hol szeretnek,
Megmentik a testet és a lelket.
Ott fekszem le én is békességgel,
Meváltónkról álmodunk az éjjel.

Legszebb szó.

Legszebb szó az Urnak szava,
Amely elér mindenhova.
Ápol, gyógyít, éltet minket,
Felvidítja sziveinket.
Ki szereti a bibliát,
Az élő Istennek szavát?
Jöjjön ide, hol hirdetik,
Hol a szeretet lakozik.
Az én szívem mindég, mindég
Azt szeretné, hogy itt lennék,
Mert az Urnak drága szava
Egész lényem fogva tartja.
Jöjjetek mind kicsik, nagyok,
A menny felé haladjatok.
Aki Őt követi itt lent,
Az Nála fog lakni ott fent.

Óra — idő.

Ketyeg az óra, megy a mutató,
Pereg az idő s halad tovább.
Nem állítja senki a napot
Vagy csendesítené legalább.

Ketyeg a szived is? Vajjon merre?
Előre-e vagy hátrafelé?
Vigyázz! mert majd megáll kereke
S oda kell állnod az Ur elé.

Halad az idő és eljön az Ur,
Lejár a mi óránk örökre.
Siessünk hát, mert hosszú az ut,
Érjünk haza tizenkettőre.

Este.

Este, hogyha feltekintek
A csillagos égre,
Olyan kellemes érzés jön
Az én kis szívemre.
Tudom, hogy a mennyet, földet,
Millió csillagot
Az én Uram teremtetten,
Jézus, mindazokat.
Azt is tudom, odafent van
S olyan boldog vagyok.
Egykor én is odamegyek,
Hol a csillag ragyog.

Csendben.

Valamint az erdő mélyén
Sok szép virág nyílik
S az ismeretlenség ölén
Csendben illatozik,

Csendességben, alázatban
Munkálkodjál te is,
Még ha ezt a külvilágban
Senki nem látja is.

Felfelé.

Felfelé haladni
Elég nehéz dolog,
Kiváltképpen ha még
Rög is van az uton.
Ilyen a hívőnek
Keskeny égi útja,
De a végén ennek
Nyugalom van — tudja.

Lefelé zónázni
Sokkal könnyebb volna,
Ki fel nem bír jönni,
Le az is gurulna.
Az erőtlenség részeg,
Aki nem bír járni,
Árok fenekére
Hogy le tud gurulni.

Melyiket választod?
A könnyű, járt utat?
Mely veszedelembe,
A pokolba juttat!
Én inkább szenvedek,
Ugyis rövid az út,
Csak felfelé megyek
S lelkem a mennybe jut.

Szeretnék megnőni.

Szeretnék megnőni
Minél előbb,
Hogy megjelenjek a
Népek előtt.

Igen, prédikátor
Vágyok lenni,
Azt, amit érezek,
Elbeszélni.

Hírdetném Azt, kit én
Ugy szeretek
Ki értem a kereszten
Elvérezett.

Mert tudom, hogy ezért
Jutalom jár,
A szenvedés után
Nyugalom vár.

Csak te szeress.

Csak te ne bánts,
Ha bárki is.
Csak te szeress,
Ha nehéz is.

Hívő gyermek
A te fiad
S ha Jézus áld,
Az is marad.

Csak te fiam,
Jó gyermekem,
Meg ne tagadj
Soha engem.

Csak egy tehát:
Csak Jézusom
Ő maradjon
A pásztorom.

Te ne sebezzen,
Te el ne hagyj,
Én gyermekem,
Enyém maradj.

Ő bocsássa
Sok bűnömet,
Akkor jó lesz
Nekem s neked.

Tied vagyok,
Én jó anyám,
A szivedet
Hogy bántanám?

Ő ne bántson
Ama napon
Akkor boldog
Leszek nagyon.

Ha Jézusé
Marad szívem,
Akkor anyám
Ne félj tőlem.

Haza vágyom.

Az én hazám odafent van,
Ahol Megváltónk lakik,
Szívem itten már nem szeret,
Óhozzá kívánczik.

Látok itt is szépet, jót is,
De csak jobb lesz odafent,
Mennysországbán angyalok közt
Zengeni szép éneket.

Nem tudom, hogy meddig kell még
Itt laknom e föld színén,
Kijelentem s vallom mindég,
Fel a mennybe vágyom én.

KARÁCSONYI VERSEK.

Köszöntlek karácsony!...

Ujra itt vagy, drága életünnep,
Vigaszt hozva gazdagnak, szegénynek.
Az életet jelenti szép napod —
S én áldalak, áldom Uram:
Mentő akaratod!...

Gyászos szakán az emberéletnek
Ott Keleten... Csillagot figyelnek:
S rebbenése a szem pilláinak,
Hirét viszi világot megváltó
Hajnalhasadásnak!

S elindul a Világ vándorolni,
Közöny után remek csodát látni;
És mikorra elér a jászolhoz:
Együtt borul bölcs és pásztor
Jézus lábaihoz...

Én is megyek a vándor sereggel,
Vágyik lelkem Hozzá lenni közel,
Tudom, csak Ő — aki ma született —
Ad énnékem s mindenkinek
Örök üdvösséget!

Jere velem, te nagy bűnös Világ!
Keressük meg lelkünk Megváltóját.
Én lélekben, Uram, Nálad vagyok —
S hívő szívvvel fogadom, hogy
Örökké maradok!

Karácsonyi megnyitó.

Seregeknek Ura, Te jóságos Isten,
Te tudod, Te látod, mi történik itten.
A földnek porai, a gyarló emberek
Dicsőségedre most ünnepet szentelnek.
Ünnepet, karácsonyt, milyen az első volt,
Mikor Istenséged a legközelebb volt.
Amikor földre jött, amikor született
A tiszta, a drága isteni szeretet.

Óh nagy Isten, ki a sziveket vizsgálod,
Amit mi akarunk, Te előre látod.
Küldd el Szentlelkedet, nyissa meg ez órát
És maradjon köztünk az egész időn át.
Nézzenek e házra isteni szemeid,
Pótold ki, ha köztünk hiány mutatkozik.
A lelked jósága s a szívünk melege
Legyen sok sziveknek üdvre segítője.

Megnyitom karácsony drága ünnepélyét,
De hogy áldás nélkül ne távozzunk innét:
Te nyisd meg, Istenem, kegyelmed ajtaját,
Áldd meg a részünkre karácsonynak napját.
Nincs a földön olyan szent és drága ünnep,
Amilyet szereztél te a tieidnek
Akkor, mikor Jézust hozzánk leküldötted,
Ki egy ilyen napon örökre miénk lett.

S hogy kiléptem ide, testvérim nevében,
Meggérek mindenkit szeretettel, szépen,
Figyelmes hallgatói legyenek annak,
Amit kicsik, gyengék most tenni akarnak.
Nyissák meg a szívet, a kebel belsejét,
Elfogadni Jézus drága születését.
Szülessen meg most is úgy, mint akkor régen,
De ne istállóban: — a mi sziveinkben.

S szivből üdvözölve a megjelenteket,
Egyletünk nevében kívánom ezeket.
Maradandó legyen az emléke ennek,
Ami áldást és jót mi közöttünk nyernek,
De elnézést kérünk, hogyha hiányos lesz,
Ily művészek között megtörténhetik ez.
Sokat örvendjenek, szivemből kívánom
És ünnepélyünket ezennel megnyitom.

Ébresztő.

Sötét világ, mi történt veled ?
Kelet felé van tekinteted,
Csodát kívánsz, égi tüneményt,
Mi fakasztott benned uj reményt ?

Megmozdultál, te néma tömeg,
Honnan nyertél ilyen életet ?
Te drága nap, te másként ragyogsz,
Oka lehet, hogy így mosolyogsz.

Csodálkozom én is veletek,
Ma lelkemben én is ébredek.
Ma karácsony, ég s föld ünnepe,
Alászállott Isten a földre.

Én értem, de te sötét világ
Nem fogadod az ég s föld Urát,
Csak bámulod, csak várod a jót,
De helyt nem adsz, be nem fogadod.

Ünnep kell, ugy-e, de Ur Jézus nem ?
Ma fényesen enni s inni kell,
A testedet ekként hizlalod,
Lelked baját meg sem gondolod.

Ébredj, világ, Bethlehembe nézz,
Feléd táruul az isteni kéz.
Nézd az örök Isten szent Fia
Az üdvödért fekszik jászolba.

Évezredek multak azóta,
Őt az ember megis csufolta,
Megölte azt, ki üdvét hozá
Ahelyett, hogy megtérne Hozzá.

Megcsufolta a Szeretetet,
Azt, mely tisztán és áldón szeretett,
Hogy megölje igaz életét,
A Bárányt, az örök Istenét.

Nem ölte meg csak egyszer Őtet
S ő ezerszer újra született.
Megújulva láttam Őt ma is,
Dicsőségben, melyben marad is.

Emelkedj hát szivem fölfelé,
Nem Bethlehem, de az ég felé.
Ott van Ő fönt az égi honba',
Uralkodik bibor, aranyba',

Uralkodik Az, ki gyermek volt,
Angyalsereg áldja Őtet ott.
Az, ki értem egykor született
S vére árán magáévá tett.

S ébredj világ — te alvajáró —
Kelj fel a bűn melegágyából,
Nézd a veszély gyorsan közelget,
Ha a Üdvözítő nem tied.

Én nálam meg, édes Jézusom
Megmaradjál, szivből akarom
S most áldásod vegye mind körül
Mindazt, aki én velem örül.

A pásztorok

— Karácsonyi beszélgetés —

I. pásztor:

Jertek, menjünk Bethlehembe
Megnézni azt a nagy csodát,
Drágább ez az egész nyájnál,
Lássuk, igaz-e?

Szegénységünket az angyal
Mintha nem is tudta volna.
Isten ilyet nekünk adna?
Lássuk, igaz-e?

Oh mily szépen énekeltek
A sok, a kedves angyalok,
Engem úgy buzdít a szavuk,
Lássuk, igaz-e?

Mondjuk, megyünk Bethlemig,
Ahogy a legelső mondta,
Keressük meg azt a jászolt,
Lássuk, igaz-e?

Igaz, igaz, nem istálló,
Templommá lett már a jászol,
Itt Isten küldötte lakik,
Igaz, igaz ez.

II. pásztor:

Csókot hoztunk Néked, Te drága,
Te élet, Te világ boldogsága.
Imánkkal csókoljuk az arcod.
Hogy láthatunk, hogy velünk lakod,
Elmondjuk, hogy ajkad mosolya
A szívünket üdvvel locsolja,
Hogy a szemed ragyogó tükre
A miénk lett örök időkre.

Csókolgatunk, óh ne haragudj,
Hogy közöttünk Neked jászol jut.
Készítjük már a másik helyet,
A kebelünk fogad Tégedet.
Előtted mi földre borulunk,
Te vagy ami örök királyunk.
Szerelmedért mi is szeretünk,
Jászolodnál fogadást teszünk.

Fogadjuk, hogy sohasem bántunk,
Hogy helyed lesz a szivben, nálunk,
A kebelünk melege, titka
Te előtted örökre nyitva.
Adjál erőt, örök szeretetet,
Hogy mi meg is tehessük eztet.
Maradjál a szivünk lakója,
Megváltója és Megtartója.

III. pásztor :

Mi Éretted mindent elhagyunk,
Örvendünk, hogy tied vagyunk,
Mi Éretted szegények leszünk,
Mint Te értünk, mi is ugy teszünk.

Mi Éretted sokat szenvedünk,
Mert e világ gunyolja hitünk.
Mi Éretted türjük a sebet,
Sok méltatlan kegyetlenséget.

Mi Éretted, Te drága gyermek,
Gunyaivá leszünk a népnek.
Elviseljük, ha gyalázat ér,
Csak Te áldjál, csak Te szeressél.

Csak segits, hogy amit vállalunk,
Az életben hiven megtartsuk.
Te érettünk születél, Urunk,
Mi Éretted, — ha kell — meghalunk.

Karácsonyi szeretet.

Szeretetnek drága küldötte
Jött ide hozzánk.
Legyen szívünk most Veled tele,
Vidítsd fel orcánk.
Bethlehemben megjelent Világ
Üzd el a homályt,
Ismerjen meg Téged a világ,
Mint Békekirályt.

Szeretetnek megteremtője,
Hallgasd az imát,
Ha a földnek árva szülöttje
Felsóhajt Hozzád.
Nincs a földön olyan nagy hiány
Semmi, semmiben,
Mint az igazi szeretetnek
Édes fényében.

Szeretetnek hő, nagy ereje
Éreztesd velünk,
Hogy nemsokára eleven
Lesz az életünk.
Jelentsd meg ama nagy titkot,
Amit nem tudunk:
Melyik az az út, amelyen mi
Tehozzád juthatunk.

Szeretetnek nagy Teremtője,
Drága Istenünk,
Halld meg szívünk, amely mondja
Mig itt bujdosunk,
Mondja, hogy a fáradalmak
S küzdelmek végén
Adjál örökös nyugalmat
Az Atya ölében.

Legszebb fa.

Karácsonyfa, te szép karácsonyfa,
Mily ékes vagy, emléked de drága.
Elvezetsz te minket Bethlehembe,
Eszünkbe jut Jézus születése.
Fényed, pompád azt hirdeti nekünk,
Mily diszt, pompát hagyott el Ő értünk.
Szép zöldelő ágad az életet,
Mely érettünk örök áldozat lett.

Karácsonyfa, te szép karácsonyfa,
Sok ajándék van ágadra rakva.
Figyelmeztet azon ajándékra,
Melyet Isten küldött le számomra.
Te voltál a mennyei ajándék,
Hű Megváltóm, szebbet hol találnék?
Te vagy szívem kincse és élete,
Maradjál meg énnálam örökre.

Karácsonyfa, te szép karácsonyfa,
Boldog vagyok itt előtted állva.
Mondani oly sokat tudnék néked,
De hiába, te meg úgysem érted.
De érti a szívem boldogságát,
Ki szerette a karácsony napját.
Az elébe borulok le térdre,
Övé szívem, övé mindörökre.

Karácsonyfa, te szép karácsonyfa,
Téged látni vajjon ki ne vágyna?
Kinek szive nem hajlik a jóra,
Az ígére, az isteni szóra.
Egy a mentség, egy az élet ára,
Az a gyermek, az ott a jászolba,
Üdvösségünk egyedül csak Nála,
Szent nevére szálljon örök hála.

Aldott, aki jött.

Üdvözlünk Téged, világ Megváltója,
Alászállt Veled e földre a menny.
Szabaddá lett — s a föld lakója
Kétezer éve, boldog lehet.
Boldog, mert remélhet. Igazán
Boldog csak az, kinek reménye van.
Kinek jövője nem rémes éjszaka,
Hanem ragyogó, fényes napsugár.

Üdvözlünk Téged, Te Isten-ember,
Kit angyalsereg kísér utain.
Angyal, mert akiért születél:
Az ember, az Reád sem tekint.
Nincs helyed a paloták termében,
Templom, fogadó, a sziv zárva van.
Csak az fogad, ki maga is hontalan,
Az ég alatt lakó pásztorcsapat.

S hogy megtudja a jöveteled
Gyilkos hiéna, Heródes király,
Fegyvert ragad és halált üvölt:
„Öljétek meg az Emberfiát“.
Felzudul a főpapi gárda:
„Oda rangunk s a fényes hivatal!
A nép lelke hadd kárhozzon el,
Csak mi éljünk tovább, gondtalan.“

Szegyeld magad, oktalan világ,
Ki nem vártad tárt karokkal Őt,
Kinél jobbat nem látott a nap
S mellőzted a nagy Üdvözítőt.
Gazdag, szegény, pap vagy katona
Egyesülnek ebben: „Ellene“!
S ha méltán bánná veled a Jehova,
Vendégünknek távozni kellene!

S mai világ, mivel vagy te jobb?
Előtted ez mind komédia.
Mellőzi Őtet, az Isten Fiát
A néped minden osztálya.
Gögös, hitetlen arisztokraták
Térden csusznak „ész-oltár” körül,
Istent tagadó demokraták
Hitet gunyolva gyalázzák meg Őt.
Egyenruhás nagy képmutatók
Kezében Ige, szivben gyűlölet,
Hirdetik az életnek vizét
S ők isszák a bűn vörös borát.

Ha ma születne, sorsa mi lenne?
Ki fogadná Őt ma szívesen?
Együtt most a keresztyén sereg?
S tán Izráel velünk ünnepel?
Együtt lehetnek mind szegények,
Kávéházban, bálban, zsurokon;
Azoknak Messiás még nem érkezett —
Ezekről már el is távozott. —

De ünnepel egy maroknyi nép,
Ez Neked szól, Téged énekel.
Istállódnál szegényebb e ház,
Pásztoroknál bűnösebb e nép.
Jelenléted megszentel mindent,
Templom a ház, oltár a jászol
És azzá lesz a mi szivünk is,
Ha Jézusunk minálunk lakol.

Mi üdvözlünk, drága Jézusunk,
Ha futnod kell, mi Veled megyünk.
Legyen bár Egyiptom lakhelyünk,
Gunyt, szidalmat érted felvesszünk.
Nem hiszünk a pénz erejében,
Nem a sok hamis prófétában,
Minden reményünk csak Benned van,
Csak Benned, — az Isten Fiában.

S te haragudj, Heródes-világ,
Irigykedj a boldogságunkra!
Táncolj bohóc, rut komédiás,
Mi Előtte térdre borulunk.
Üdvözljük, hódolva áldjuk,
Ilyen egy ünnep szent karácsony.
Es ha reánk örökké haragszol:
Örökké lesz oltárunk e jászol.

A jászolnál.

Megjelentünk a jászolodnál,
Várva-várt, dicső Messiás!
Csendben szemlélünk, néma az ajak,
Két könnycsepp gördül az arcon alá.
Ah, mi történt? Megfogni nehéz,
Hogyan lehettél Te a miénk,
Ki Isten vagy, Szent s Igaz,
Miért közelitsz Te mifelénk?

Szelid szemed mintha mondaná:
„Szeretlek s azért jöttem el,
Vajh' ti szerettek-e engemet?”
Azért jöttél-e most ide el?
Szeretünk, igen, nagyon szeretünk,
Imádunk, mióta tudjuk, hogy ki vagy.
Összenőtt Teveled egész lényünk,
Kérünk: Soha, soha el ne hagyj.

Mily szép e nap — a Te szép napod,
De boldog ma, ki szeret Téged!
Mi Jézusunk, nagy Szabadító,
Rajongva vesz körül a néped.
Dicső vagy már ott a jászolban,
Elragadó egész életed
S míg másnak siralomvölgye e föld,
Te, ahol jársz, rózsákat hintel.

Elég vagy nekünk — örökre elég,
Tul rajtad sohasem hajt a vágy.
Lelkünk szomját Te elégited,
Mig jelen vagy, nincs semmi hiány.
Széles világon ismerik neved,
Millióknak lettél élete.
Vezér vagy, kit napsugár követ,
Istenországa Teremtője.

A Te nevedben gyültünk egybe itt,
Mint Bethlehembe a pásztorok,
Lelki szemünk szemlél Tégedet
S keblünk megtölti alakod.
Meghajtja magát a gyülekezet,
Dicsőséget mond az Istennek,
Békességet kér az egész földre,
Jóakaratu embereknek.

A szegények karácsonya.

Karácsony van, ünnepel a világ,
Ragyognak a fényes karácsonyfák.
Az örömtől áradnak a szívek,
Bethlehemről, Jézusról beszélnek.

Pincelakásban egy beteg gyermek
Hallgatja, hogy fent mit énekelnek
S aminthallja, hogy: „Mennyből az angyal“,
Anyját hívja, vágytól égő ajkkal.

„Anyám! mondd csak, miért örvendeznek?
Mit hozott az angyal embereknek?
Nekem nem jött? Én nem örülhetek?
Vagy betegek nem szól ez az ének?“

„Édes fiam, fordulj a fal felé,
A karácsony csak a gazdagoké.
Ne tudj erről, sem a testvéreid,
Arról sem, hogy nálunk nyomor lakik.

Nincs fánk, ruhánk, sem egy jó emberünk,
Nemsokára éhen is elveszünk.
Sulyos napok jöttek mireánk most,
Nem tudom fizetni a gyógyszer és orvost.

Karácsonyfát vagy más ajándékot
Dehogyan tudok, ilyet ne is gondolj.
Szenvedés a mienk és a halál,
Örömről a szívünk itt nem talál.“

S a gyermek sir : „Kérlek, mondd el szépen,
Mi történt ott mi érettünk éppen ?
Milyen volt a legelső karácsony ?
Meghallgatlak, anyám, itt az ágyon.

Kis szívtől ne tagadd meg, anyám,
Mi történt ott ? Neked tudni kell ám.
Mondd, mielőtt lezárom a szemem,
Nem érdekel engemet Bethlehem ?“

„Jó gyermekem, úgy történt az eset,
Elbeszélek neked egy keveset.
Sokat nem, mert már elfelejtettem,
Rég' bibliát kezembe nem vettem.

Volt egy tiszta, istenfélő leány,
Annak angyal gyermeket prófétált.
S hogy az idő eljött, megszületett,
Akit anyja jászolba fektetett.

Bethlehemben, Juda városába',
Sok nép volt ott császár parancsára.
Ezért nem volt hely, csak istállóban,
Ott feküdt a kicsinyke pólyában.

Majd sok angyal kiment a mezőre,
Pásztoroknak ujságolt felőle,
Hogy e gyermek az Istennek Fia
S a világnak igaz Megváltója.

A pásztorok otthagyták a nyáját,
A gyermekhez mentek s leborultak.
Imádták, mint Istent, a gyermeket,
Kifejezték szent tiszteletüket.

S a gyermekből lett egy csodaember,
Meggyógyított minden betegséget.
Gyermekeket mindig megáldotta,
Szegényeket sohasem utálta.

A gonosz kezek Őtet megölték,
Kegyetlenül keresztre feszíték.
De három nap múlva feltámadott
És mennybe ment s örökké uralg ott.“

„Mily szép eset, én édes, jó anyám,
Mintha angyalok szavát hallanám.
Érzem, nekem is van részem benne,
Nem hiszem, csak gazdagoké lenne.

Isten igaz, én úgy tudom, anyám,
Szegény vagyok, nem vet Ő meg talán.
Ha gyermeke a hívő, a szegény,
Első vagyok, biztosan tudom, én.

Kiről szóltál, az az én Jézusom,
Megragadtam Őtet s el nem hagyom.
Ha feltámadt, ahogy előbb mondtad,
Halál után engem is feltámaszt.

Tudd meg anyám, a Megváltó enyém,
Bethlehem a szívem és az elmém.
Vigan halok s bár fuldokló ajkkal
Énekelem, hogy: „Mennyből az angyal“.

„Igazad van neked, jó gyermekem,
Megszégyenít a te erős hited.“
Szól az anya s fiára borulva
Csókot nyomott kihűlt homlokára.

Keleti csillag

Csoda csillag kellett oda,
Hogy bölcseknek megmutassa:
Mi törtétn a kis faluba,
Bethlehemben mily nagy csoda.

Lesték, várták hívő szívvél:
Mikor jön el a szent éjjel?
És amint az idő betelt,
Meg lett a drága ígélet.

Elindultak aranyokkal,
Jól megrakott álatokkal,
Örvendező boldog szívvél,
Buzgó lángoló kebellet.

A csillag vezette őket,
Amig szépen oda értek,
A helyre, hol Jézus feküdt,
Égi fény volt ott mindenütt.

Drága csillag, ragyogj nekem,
Hogy soha elne tévedjek.
Én is a jászolt keresem,
Ahol fekszik jó Mesterem.

Oda, oda vágyik szívem,
A Pásztorhoz, ott jó nekem.
Ott van az élet forrása,
A lelkemnek gyógyulása.

Segíts Uram, én óhajtlak,
Hogy Téged megtaláljalak,
Kiált Te is, ha kiáltlak,
Mondjál áment, ha imádlak.

Ragyogjon egy drága csillag,
Mutassa nékem az utat
És mikor majd Hozzád érek,
Én magam is csillag leszek.

Miért jöttél?

Miért jöttél le a dicsfény honából?
Isteni gyermek, Te drága vendég.
Ide, ahol nemhogy biborból, —
Jászolágyból is alig jut elég.
Gazdagból szegény, kicsiny a nagyból,
Imádottból — megvetett — miért?
Mi vitt erre, hogy Isten trónjáról
Lejöjj ide s föld lakója legyél?

Miért jöttél le, óh isteni Bárány?
A világ — lásd — méltón nem fogad.
Lenéz Téged. Pedig ha tudná,
Hogy az üdve, boldogsága vagy . . .
E sok bűnösért, ennek javára
Csak egy lépést is, mondd miért tettél?
Ez pusztulni fog nemsokára,
Ez nem örül azon, hogy születél.

Miért lettél ember, hozzánk hasonló?
Mi elvetettük a régi orcát,
Bünbarázdák vannak már azon.
Hogy hasonlitsunk mi Tehozzád?
Mi nem teszünk annyit sem sokszor,
Hogy elhagyjuk a bűn utjait.
Te hűn szerettél minket mindenkor,
Mégis minálunk kialudt a hit.

Miért tetted ezt? világot megváltó?
Kinek a hatalma kényszerített?
Nem érthetem dicső terveidet,
Fejts meg nekem némi keveset.
Királynak — lásd — nem fogad a nép,
Minden ajtó bezárul Előtted.
Csodálkozva tekintek én feléd,
Hogy amit tettél, azt miért tetted?

Azt mondja igéd, hogy Te azért tetted
S ily szegénnyé csak azért lettél,
Mert sorsunkat sziveden viselted,
Mert minket oly nagyon szerettél.
Mily csoda! hát ez hozott ide?
Te szeretted csufolóidat?
Óh nagy erő, nagy égi szeretet,
Értem már oly csodás munkáidat.

Hát van mégis ilyen nagy szeretet?
Mely eget tép s felhőket szakasz.
És meglágyít kőkemény szívet,
Kihalt lelkekbe új életet fakaszt.
Óh nagy Isten, dicső a Te műved,
Megmentőnkül Te küldted le Őt.
Őtet, aki egy Isten volt Veled,
Szent Fiad, a drága Üdvözítőt.

Imádlak érte én jó Istenem
S imádom Őt, a legszentebb Fiut,
Üdvöt küldöttél Uram nekem,
Elkészítve előttem az ut.
Imádom, mert értem már a titkot,
Hogy miért jött le a bűn honába.
Minden fényt és kényelmet elhagyott
S fáradt érettem drága lába.

Nem kérdezlek már, miért jöttél le,
Egy más kérdés hangzik szivemben,
Hogy nem értettem azt meg régebben?
Azt, ami történt Betlehemben.
Hogy került el a figyelmemet
Megváltásnak dicső története?
Ezért lelkem rengeteget vesztett
S a bűn terhét oly soká viselte.

De most a hitem szilárd, Jézusom,
Hiszek Benned és követlek hűn.
Tied lettem és az is maradok,
Nem uralja lelkemet a bűn.
Egy dobbanás amíg szivemben lesz,
Egy szó amíg üli az ajkamat,
Engem pásztorom Te legeltetsz
S én követlek, Megváltó Uramat.

Karácsonyi merengés.

Hull a hó és repül a gondolat,
E kettőnek ki sem jelölt utat.
A hó leszáll magasból a földre,
A gondolat fel, fel a felhőkbe.

Áhítatban repül a gondolat
A mult idők szent hatása alatt,
Mélységes a kebel tiszteleté,
Áldott legyen a multnak emléke.

Kétezer év, mennyi letűnt álom,
Oly sok boru s vész a láthatáron,
Sok-sok avult régi történelem,
De ma minden megújul előttem.

Karácsony van, csaknem kétezedik
S az angyalok dala ma is halszik,
Átlengi földünket dicsőség,
Róla beszél az egész mindenség.

Karácsony van, ünnepel a lelkem,
A remek mult feltáruul előttem,
Nem régi, nem új a szent karácsony,
Örök jelen mennyben s e világon.

Amint mereng, repül hitem szárnya,
Bethlehemnek drága táját látja,
Elvonul a lelkem előtt minden
Ami történt akkor, akkor régen.

Hallom a hirt s én is mondom tovább
Az angyalok, a pásztorok szavát,
A bölcseknek imáját is hallom,
Sugyérezem csendben velök mondom.

Nem képzelet, látom Őt, a drágát,
E világnak örök boldogságát,
Gyönyörködöm a gyermek Jézusban
Mindég jobban, mindég boldogabban.

Áldott legyen szent neved, Megváltóm,
Amért lettél az én Szabadítóm.
Áldott ünnep Érted a karácsony,
Jóságodat örökké imádom.

Ünnepelünk a dicsőségedre,
Hittel nézünk minden műveidre.
Születésed, életed, halálod,
Mellyel a lelkünket megváltod.

Hívő néped szép kis társasága,
Kinek Te vagy minden boldogsága,
Térdre borul Előtted és imád,
Fogadd Urunk a szív hódolatát.

Száll a hó és repül a gondolat,
Oh ne szabjon ennek senki utat.
Repülj, repülj a hitnek szárnyain,
A karácsony dicső virágain.

Betelt az idő.

Igérve lett egyszer, nagyon régen,
Hogy uj csillag ragyog majd az égen,
Olyan csillag, mely szebb mint a többi,
S az a földet álmából felkölti.

Évezredek teltek el azóta,
Hívők lelke folyton vágyakozta,
Proféták és szentek mindég várták,
S ezt a hitet hűen ápolgatták.

S im keleten, ahol felkél a nap,
Várók serge egy uj csillagot kap.
Az uj égen s a csillagon rajta
Izráelnek reménységét látja.

Utra kelnek keresni a helyet,
Vajh, a csillag hová, hová vezet?
S az Ur szavát pontosan figyelve,
Megérté a hívő szív és elme.

Juda földjén, Bethlehem tájékán,
A szép csillag megállott — mutatván,
Hogy bemenve ottan meglátják,
A Messiás emberi alakját.

Három király koronát letéve
Odaborult a jászol elébe.
Imádják a királyok Királyát,
A szerény hely isteni lakóját.

Kedves lélek! néked nem ragyog e csillag,
Amelynek sugári mennyfelé mutatnak?
Nyisd fel lelki szemed és megfogod látni
És úgy, mint a bölcsek, boldogan imádni.

Karácsonyi gondolatok.

Ha reád gondolok, óh Bethlehem,
Nagy öröm vonul át a szívemen.
Tebenned történt a nagy esemény,
Mely megmentett engem és sok szegényt.
Karácsony éjjele tette oly nagyvá;
Mintha a lelkemnek azt mondaná:
Nem kis hely, nem falu vagy már nekem:
Legszebb hely, legdicsőbb vagy Bethlehem.

Ha reád gondolok, óh Bethlehem,
Miért vagy oly kedves, azt keresem.
Oly drága hangzásu vajjon mért vagy?
Mért örül neked a kicsi és nagy?
A vendéged tett oly nagyvá Téged,
Az Isten szent Fia lakott benned.
Dicsőségednek titkát ismerem:
Jézusért vagy dicső, óh Bethlehem.

Ha reád gondolok, óh Bethlehem,
Gyógyulás, vigasz a neved nekem.
Látom, hogy nincs már többé akadály,
Ki üdvöt keres, az bizton talál.
Látom, hogy szegények szegényesen
Imádnak s fogadod, jó Mesterem.
Csodát irt benned a történelem:
Jézusom városa, szép Bethlehem.

Ha reád gondolok, óh Bethlehem,
Örömkönnnyek közt elmélkedem.
Érettem történt az a nagy csoda,
Hogy ember lett, mint mi, Isten Fia.
Örülök, hogy ide áldást hozott,
Mindenkit szeretett és felkarolt,
Nem rémit már engem a félelem,
Békét lenget mifelénk Bethlehem.

Ha reád gondolok, óh Bethlehem,
Sokat kellene sirnom énnekem.
Látva, hogy sok, ékes, nagy palotád,
Az Üdvözítőnek helyet nem ad.
Látom, hogy sok ezer idegenek
Az éjre oltalmat, lakást nyernek,
De Jézus részére nem volt helyed,
Csak roz'ga istálló, óh Bethlehem.

Ha reád gondolok, óh Bethlehem,
Látom, hogy csak győzött a szeretet.
Soha az isteni irgalmasság
Meg nem tört az ember akaratán.
Megtalálta helyét a nagy Küldött,
Bár istállóban és barmok között.
Csak lejött, csak itt van a kegyelem,
Tenálad, tebenned, óh Bethlehem.

Ha reád gondolok, óh Bethlehem,
Karácsony vonul át a szivemen.
Jövök a bölcsekkel, hü Jézusom,
Leteszem öledbe ajándékom.
Szivem aranyát, imám tömjénét,
Mirha hálám, — lásd keblem belsejét.
Drága vagy, édes vagy, kis Bethlehem,
Mégis Jézus énnekem mindenem.

Legyen köztünk.

Legyen jó Istenünk közöttünk a Lelked,
Karácsonynak napján ünnepünket szenteld.
Vidítsd fel a szívünk, hogy az ima szárnya
Megtaláljon Téged, hívő lelkünk vágya.
S ha bu, ha könny talán ma közénk vegyülne,
Távolítsd el azt karácsony szelleme.
Örvendező legyen a Te kis sereged,
Betlehemnek fénye hassa által őket.

Legyen hü Megváltónk — Te, aki születél
A jószágod velünk, hiszen miénk lettél.
Hasson által az mi boldoggá tesz minket,
Az igaz, a tiszta menyei szeretet.
S így ha miénk leszel, Megváltó Jézusunk,
Akkor karácsony lesz a mi karácsonyunk,
Örökre megmarad emléke közöttünk,
Hogy mi itten milyen ünnepeket öltünk.

Legyen óh Szentlélek templomod a szívünk,
Ha mi gyengék vagyunk, Te imádkozz velünk.
Téged nem feszített soha fel az ember,
Lejöttél és itt vagy az istenfélőkkel.
Téged ígért meg a Megváltó minékünk,
Hogy itten maradjál s legyél a vezérünk.
Téged kérünk, hívünk, Tégedet óhajtunk,
Te rendezd és vezesd a mi karácsonyunk.

S legyen utoljára, de aztán örökre
Bethlehem a szívünk és Te lakó benne.
Lelkünk imád Téged, lényünk úgy csüng rajtad,
Ki ezt a világot vérrel megváltottad.
Legyen Uram, Isten a Te akaratod,
Legyen a földön is a Te menyországod,
S boldogan mindenki velünk ünnepeljen,
Szívünkben kívánjuk, ámen és úgy legyen.

Ünnepi hang.

Át van hatva szivünk karácsonynak napján
Attól, ami történt ott Bethlehem táján.
Amikor halljuk az angyalok énekét,
Hogy zengve hirdetik az isteni békét.

Béke — égi béke, te hiányzol nekünk,
Téged nélkülöz az országunk, a népünk.³
Szólj le hát mihozzánk ebben az órában,
Ne hagyjál vergődni a földnek porában.

S ma, mikor ünneplünk drága szent ünnepet,
Emeld fel, éleszd fel kihalt sziveinket.
S add, hogy az ébredés ne csak percnyi legyen,
Hanem mindörökké élőkké tegyen.

Jöjj le karácsonynak drága boldogsága,
Jöjjön Veled közénk az Istenországa.
Hogy ne bitorolja jogarad az ember,
Legyen akaratod egy itt a mienkkel.

Messze van Bethlehem, meg sincs tán a jászol,
De ha meg volna is, Te ott ugyse nyugszol.
Fent van már a helyed az Atyának jobbján,
De a szivünkben is kellene, hogy lakjál.

Mi meghivunk Téged karácsonynak szentje,
Aki érettünk is lejöttél a földre.
Vizsgáld meg belsejét ami kebelünknek,
Légy vigasztalója elárvult szivünknek.

S aztán a kellemed soha el ne vegyed,
Zaklatott éltünket vele széppé tegyed.
Jóságos Istenünk mentsd meg a lelkünket
És a kísértőtől szabadíts bennünket.

Terjesszed ki reánd áldó két kezedet,
Mikor Téged imád ez a gyülekezet.
A Te szent kegyelmed mi közöttünk legyen,
Vezéreljen, áldjon mindörökké, Ámen.

Bethlehemi mezők felett.

Dicsőség a mennyekben az Istennek,
Tinéktek én nagy örömet hirdetek.
Hirdetem a hajnalt, a napfelköltét,
Hirdetem az Istennek földrejöttét.
Dicsőség a mennyekben az Istennek,
Jóakarat földön, az embereknek.

Dicsőségnek csodálatos szent szava,
Szálljon szerte, jusson el mindenhova,
Pusztuljon el a sötétség, félelem,
Lelkesedés lángoljon a szívekben.
Dicsőség a mennyekben az Istennek,
Jóakarat földön, az embereknek.

Dicsőség, mert megnyilott a kegyelem,
Erőt vett az igazságos Egeken.
Bűnbocsánat édes lelke lengedez,
Örömtüze a szívemben gerjedez.
Dicsőség a mennyekben az Istennek,
Jóakarat földön, az embereknek.

Dicsőség a kegyelem Istenének,
Ki váltságot küldött az Ő népének.
Ki könyörült, mert igazán szeretett,
A foglyoknak szabadulást szerzett.
Dicsőség a mennyekben az Istennek,
Jóakarat földön, az embereknek.

Dicsőséget zengjen erdő és mező,
Soh'sem történt ilyen csoda azelőtt.
Ne legyen most teremtmény a nap alatt,
Ki Istennek dicsőséget nem adhat.
Dicsőség a mennyekben az Istennek,
Jóakarat földön, az embereknek.

Dicsőségtől hangozzék a mennyország,
Istennek, ki leküldötte szent Fiát.
Kinek nem volt drágább a nagy áldozat,
Mint az ember, kit megváltani akart.
Dicsőség a mennyekben az Istennek,
Jóakarat földön, az embereknek.

Pásztorok, ti miért rémültetek meg?
Ne féljeteK, nagy örömet hirdetek.
Néktek a hirt legelőször mondom el,
Mert legjobban ez titeket érdekel.
Dicsőség a mennyekben az Istennek,
Jóakarat földön, az embereknek.

MenjeteK a bethlehemi jászolhoz,
Ott fekszik Az, aki néktek üdvöt hoz.
Ott van az Ő édes anyja, Mária,
Ki szerető félelemmel ápolja.
Dicsőség a mennyekben az Istennek,
Jóakarat földön, az embereknek.

Ti angyali énekesek mondjátok,
Lelkes hanggal, úgy, ahogy csak tudjátok,
Hogy dicsőség, hogy ezerszer dicsőség,
Melyet nem tud befogadni föld és ég.
Hogy dicsőség odafent az Istennek,
Jóakarat idelent, az embernek.

Örök tavasz.

Harangzugás üti meg fülem,
Ünnepi hangjai a zenének
S midőn a lelkem táját figyelem,
Elragad egy szép karácsonyi ének.
Ujra itt van hát ez a drága nap?
Tavasz van megint, kedves szép tavasz,
Fagyos szivekben napsugár ragyog,
Alászállt az isteni vigasz.

Boldog vagyok és elmélkedem,
Messze száll hívő gondolatom,
Első karácsony fényét idézem.
Angyalhírnök hangját hallgatom
És ragyog körültem minden, minden itt.
A lelkem is ujjong örömen
S felszakad a dal keblemben most,
Krisztus Urunknak áldott születésén.

Az a kis lak, rozoga épület
Ma a világ legdicsőbb temploma,
Ott borul földre a bölcs, a pásztor,
A király úgy, mint a szolgája.
Rab lelkeknek örök szabadulást,
Halhatatlan éltet a halandónak,
Halálos betegnek lelki gyógyulást
Az a kis gyermek, Istenem — az ád.

Ember volt mondod — milyen a többi,
Istenségét kétségbe vonod?
Szegény barátom s így mint hitetlen,
Nem tudod, miért vagy boldogtalan?
Isteni félelem, hitvallás, becsület
Gyümölcse a megelégedés.
S megelégedett hívő kebelnek
Jár csak a boldogság és reménykedés.

Kétezer évig embert nem imádtunk,
Csak azért, mert jászol lakhelye,
De Jézus, meghalt a mások bűnéért
S feltámadt, mint Isten s örökké él,
Ki a szívek millióit boldoggá teszi:
Őt igen, imádjuk és ünnepeljük,
Erte élünk, valljuk s ha kell e vallomást
A vérünkkel is pecsételjük.

Üdv néked Jézus, drága vendég,
Áldott e földön is a lábad nyoma,
Kinyilatkozott — Isten — általad
Az örökéletnek elrejtett tana.
Ragyogja fényed át e templomot
S azt a sok apró, elrejtett szobát,
Keleti csillagod fénysugara
Üzze ki már a régi éjszakát.

S ma, szent karácsony nagy ünnepén,
Testvéreim, föl a szivekkel,
Muljon a nyomás a kebelről,
Mint szabad madár szálljon a lélek.
Zugj orgona s karácsonyi dal
Csendüljön a hívők ajakán,
Ma örömnap a karácsony napja,
Ma mienk Jézus, az Istennek Fia.

Jöjj közénk.

Jöjj le közénk karácsony vendége,
Vár itt reád szivünknek belseje.
Vár mostan itt ez a gyülekezet,
Isten Fia, imádunk Tégedet.

Szegény a hely, amit adni tudunk,
A jászolnál tisztátlanabb vagyunk,
De Ur Jézus, Te isteni Bárány,
Te segíthetsz szivünk állapotán.

Ajtót nyitunk, szeretettel hívunk,
Nem Bethlehem módjára fogadunk,
Azt akarjuk, hogy közöttünk lakjál,
Tégy boldoggá és nálunk maradjál.

Jöjj hát ide, a mi kis körünkbe,
Vedd át a szót gyülekezetünkbe,
Te körülted forogjon itt minden,
Dicsőséges és szent Fiu Isten.

Jöjj le hozzánk, mi drága Megváltónk,
Ne bántson az, hogy bűnösök vagyunk,
Beteg szivünk és bánatos orcánk,
Ne távolabb, közelbb vonjon hozzánk.

Hozz örömet, igaz vidámságot,
Oszlasd el a bút, szomorúságot,
Hogy ma lelkünk, mint szabadult madár,
Megjelenjen trónod zsámolyánál.

Karácsonynak drága ajándéka,
Ki Istennél becsületes, drága,
Drága vagy már minékünk is régen,
Csillagunk vagy s reményünk az égen.

A keleti bölcsek példájára
Leborulunk a földnek porába.
És dicsérünk buzgósággal, hévvel,
A kebelünk legszebb énekével.

Üdvözlés.

Karácsony ünnepén üdvözlünk Tégedet,
Drága Ur Jézusunk, ki értünk született.
Üdvözlünk, mint Isten egyetlenegy Fiát,
Ki vállára vette e világ nagy baját.

Ugy örül a hívők boldog kis serege,
Ugy szeretne Hozzád menni közelebbre,
De nem Bethlehem a mostani lakásod,
Hanem fönt a mennyben van a Te országod.

Aki gyermek voltál, én édes Jézusom,
A Te születésed örömmel csodálom.
Mi gyermekek, Téged oly nagyon szeretünk,
Ígérjük : míg élünk, buzgóan követünk.

Mit hoztál Te nekünk, világ Megváltója ?
Van-e olyan ajak, amely elmondani tudná ?
Van-e sziv, ki érzi, van-e szem, mely látja ?
Van-e kebel, amely ajtaját kitárja ?

Nem, óh nem tudja ezt elmondani senki,
Ha ezernyi nyelve, ajka volna neki.
Csak kicsit belőle, csak azt, hogy lejöttél
És az üdvösségre utat készítettél.

Én is annyit csupán, hogy örül a szivem,
Hogy szeretsz és vezetsz utaidon hiven.
És még annyit Uram, hogy a Tied vagyok,
Szeretlek, Éretted minden mást elhagyok.

Ünnepi szó.

Ünnep van ma, szent ünnep,
Öröme sok gyermeknek.
Karácsonynak szent napja,
Mely áldását ránk adta.
Hirdeti ének' ima,
Hogy ki volt a jászolba',
Hogy Ő Isten szent Fia,
A világ Megváltója.

Én is oda állok hát,
Hol a pásztor sereg állt,
A Megváltó elébe,
Zsoltárt mondok Nékie.
Megköszönöm, hogy szeret,
Hogy megváltott engemet.
S hogy személyt nem válogat
És mindenkit elfogad.

Elfogadsz Te Jézusom
Engemet is, jól tudom.
Csak a szívem szeressen
És a lábam kövessen.
Segíts lelkem Pásztora,
Legyek nyájad báránya.
Legyek a tanítványod,
Ugy, amint Te akarod.

S ha a terhet nem birom,
Legyél velem utamon.
Ki oly sokat szenvedtél,
Szenvedőknek segítsél.
Most pedig szereteted,
Töltse meg a lelkemet,
Nekem és társaimnak
Boldog ünnepeket adj.

Öndicséret.

Karácsonyfát, de fényeset
Készítetek én nekem,
Mert jó gyermek megérdemel
Ilyen jókat — úgy hiszem.

Már pediglen én magamat
Csakis jónak ismerem,
Magam mondom s ha másdicséri
Azt is nagyon szeretem.

Hogy nem szép az öndicséret?
Azt mondaná valaki?
Én bácsiktól, meg néniktől
Szoktam ilyet hallani.

Vagy tán mégis jobban volna,
Hogyha Te dicsérednél meg?
Uram Jézus, drága Pásztor,
Könyörülj a szívemen.

Javítsd ki, hogy ne csak mindég
Ajándékra vágyjam én,
Hanem azt kiérdemelni
A szívem törekedjék.

És akik a karácsonyfát
Felállították mára,
Hogy én rám is gondoltak-e,
Meglátom utoljára.

Haragszik Heródes.

Nagy öröm van — haragszik egy ember,
Mi bajod van, te Heródes, mi kell?
Amért Isten az embert megváltja,
A te dühöd a határt nem látja.
Talán félted Ötöle koronád,
Kit pásztorok hü serege imád?

Nem kell Annak a te bűnös koronád,
Más király Ő, nem ahogy gondolád.
Hirneyedet megtarthatod szépen,
Van Őneki rangja fenn az égben.
Katonáid sem kellenek Neki,
A parancsát angyalsereg teszi.

Nem kívánja kincsed, sem aranyod,
Minden Ővé, csakhogy te nem tudod.
Az uralkodása soha le nem tűnik,
A dühödtől — ne hidd, — meg nem szűnik.
Trónja körét angyalsereg állja,
Ő a nagyok s kicsinyek Királya.

Ő mienk, mi Ővéi vagyunk,
Haragudj hát Heródes, nem bánjuk.
A mi szivünk a békét kívánja,
A mi Urunk a béke Királya.
És hogyha te örökké haragszol,
Örökké lesz oltárunk a jászol.

Van hely.

Kicsi volt a jászol,
Még kisebb a szivem,
Mégis az Ur Jézus
Tudom, ott jár bennem.

Szülessél meg nálam
Ur Jézus, akarom,
Hogy legyen nekem is
Boldog karácsonyom.

Kivánság.

Karácsonynak napján
Felnézek e fára
S valami meleg jön
Szivem tájékára.

Mikor a sok szépet
Felrakták a fára,
Vajjon gondoltak-e
Rám, a Janikára.

Elvárom, mert hüen,
Rendesen szavalok,
Én erről a fáról
Minden jót kívánok.

Karácsonyfa.

Karácsonyfa, te szép karácsonyfa,
De jó volna csipegetni róla.
Ugy örülök egyszer minden évben,
Amikor így találkozok véled.

Ugy örülök most is itt melletted,
Én gyűjtöttem először te érted.
Én dobtam a szégyent a sarokba
S ami a fő, nem tettem hiába.

Üdvözöllek téged karácsonyfa
S az Ur Jézust, ki karácsonyt hozta
És üdvözlöm a jelenlevőket,
Mindnyájuknak boldog ünnepeket!

HUSVÉTI VERSEK.

Husvétí megnyitó.

Feltámadás drága ünnepe,
Te dicső, te drága tavaszi nap,
Ujul a föld, test, lélek vele
S a csüggedő is ma lábra kap.

Ki szerezte e nagy ünnepet ?
Kinek nevéhez fűződik e nap ?
Kinek ereje ? s miféle élet ?
Mely perc alatt egeket áthat.

Te legnagyobb, Te legigazabb,
E név csak a Te neved lehet
Názáreti Jézus, urak Ura,
Te szerezted ezt az ünnepet.

Örülj hívő, angyal is örül,
Letűnt örökre a szégyened,
A gonosz öröme immár elmerült,
Harcot veled fel már nem vehet.

Örülhetsz, mert Urad megtörte azt,
Mitől rettegett gyenge szived,
Halálnak nincs hatalma rajtad,
Amig feltámadását hiszed.

Üld meg illően ezt a nagy napot,
Te érted van Isten gyermeke.
Hagyj most mindent, hagyd a világot,
Husvét napján támadj s jer ide.

S egyesüljünk mi lélekben itt,
Egy szív legyen s egy az érzelem,
És Az iránt lángoló e hit,
Aki érettünk elvérezt.

Nincsen már ott a sziklák alatt,
Gyászt viselnünk mostan nincs miért.
Nagy halottunk már feltámadott
S többé meg nem hal, örökké él.

Kiszenvedt Bárány, drága Mesterünk,
Áldott légy, hogy viselted e kint,
Ezzel mentetted meg életünk,
Néped hálával feléd tekint.

Áldott legyél, drága Jézusunk,
Türelmedért s e szeretetért,
Mellyel voltál Te mi irántunk
S elviseltél minden szenvedést.

Áldott legyél kegyes Istenünk,
Ki feltámasztottad szent Fiad,
Téged dicsér ma az énekünk,
Ki nekünk ez ünnepet adtad.

Fogadd hálánk, ezt a keveset,
Nem vagyunk mi kincsekben gazdagok,
Neked szenteljük ezt az ünnepet,
Amelyet én ezzel megnyitok.

Husvéti hozsánna.

Zengjen hozsánna, dicsérje Istent,
Ki feltámasztá szent Fiát,
Örvendezzenek a hívők itt lent,
Magasztalják az ég Urát.
Örök szégyen s halál pokolnak
A husvéti nagy esemény,
Dicsősége az Isten Fiának,
Benne hívőknek élet, remény.

Mialatt nagy örömtáncát járta
Ördög és millió hada,
Jézus alászállott a poklokra,
Büneinket vitte oda.
De im! husvét lett s harmadnapra már
Ujra életben áll elő,
Nyilik sirján a hatalmas zár,
A nagy Vezér im előre jó.

Mily drága nap, milyen nagy esemény!
Te örök reményünk lettél.
Mint Bethlehemben ragyogott a fény,
Szívünkben újra születél.
Ez a nagy nap, ez a mi ünnepünk:
Husvét, a hét első napja,
Mindörökké ezt ünnepeljük —
A szentségét Jézustól kapja.

Óh milyen nagy szégyen borult ránk,
A nagypénteki gyászhelyen,
Hogy Mesterünket úgy megkinozták
S megölték ottan kegyetlen.
De milliószor dicsőségesebb
Az Ő feltámadása.
Szent arca örökre fényesebb,
Bebizonyul minden mondása.

Feltámadott Ur Jézus Krisztus,
Mi is csak Tebenned hiszünk,
Feltámadásod szent ünnepén most
Eléd hő imákat viszünk.
Hallgassál meg, arra kérünk Téged,
Légy a mi örök életünk,¹
Támasszál fel, amint megígérted,
Hogy örökre Teveled legyünk.

Hódolat.

Üdv neked Jézus, a mi életünk,
A Te nevedben ünnepelünk,
Vigad a szívünk, hogy Te újra élsz
S örökéletről, üdvről beszélsz.
Hisszük, hogy mert Te feltámadtál:
Követőidnek sem árt a halál.

A sir nem lehet örök lakod,
Hisz isteni volt szent alakod
S azzal, hogy pár napig is laktad:
Atyád beszédét igazoltad.
De hogy ma újra élsz itt közöttünk,
Elég boldogság s öröm ez nekünk.

Menj előttünk, Te drága Mester,
Mi pedig követünk türelmesen.
Ha szenvedésteljes is ez út,
Csak tudja lelkünk, hogy Tehozzád jut.
Érted Megváltónk mindent megteszünk,
Örömben, buban Tieid leszünk.

Hogy felszegeztek a keresztfára
S nagy szenvedésed rémes ára
Megnyitotta a kegyelem egét:
Üdvözlí a hívők seregét.
Üdv Néked, ki annyit szenvedtél,
Hogy milliókat boldoggá tegyél.

Tekints reánk szent egeidből,
Vedd kedvesen hívő szivünkéből
Az őszinte, hő imádatot,
Hogy ránk hoztad ezt a szent napot.
Oly boldogan ülünk ünnepet,
Dicsőítve halhatatlan nevedet.

Jöjjön, kinek szíve boldogtalan,
Jézusnál nyugalom, béke van,
Szenvedés, halál hozzá el nem ér,
De az sem hal meg, aki Benne él.
A feltámadott Isten szent Fia,
E gyülekezetet — kérem — megáldja.

Muló és örök tavasz.

Rügyfakasztó, drága tavasz,
Amely mindent életre támaszt,
Viruló mezők, kizöldülő fák,
Jöttödön Istent magasztalják.

Mosolyogva süt az égi nap,
Vidámabban fut a kis patak,
Árnyékban a szerény ibolya
Égi nevedet magasztalja.

Messziről jött vándormadarak
Romok helyén új fészket raknak.
És a tavasz meleg mosolya
A gyermeket szabadba csalja.

Óh, mily drága, mily szép a tavasz,
Milyen kár, hogy elmulandó az.
Nyár követi, azt ősz s újra a tél,
Eltűnik aminek örültél.

Hová lesz a fák sűrű lombja?
Az árnyékban diszló ibolya?
Fagyos jég lesz a vidám patak,
S elmennek a kedves madarak.

*

Van egy tavasz, dicső és örök,
El nem mossák soha az idők,
Pirossal irt, megszentelt ünnep,
Mely kétezer éves történet.

A husvét is virágot nevelt,
„Sálem rózsája“ új életre kelt.
Mult fagyasztó nagypénteki szél,
Kegyelmi nap süt a földre szét.

Akkor volt a legelső tavasz,
Mikor a sirnál is élet fakadt.
Mikor Jézus husvét hajnalán
Kilépett a sir nyílt ajtaján.

Ösidóktól várta ezt a hit
S üdvözli, mint fája rügyeit
És mint érett gyümölcsöt, ma már
Elvezi mondhatlan harcainál.

Örök tavasz, óh drága husvét,
Kérünk soha el ne mulj ismét,
Te hoztad fel Jézust sirjából
S minket a bűn koporsójából.

Áldunk Isten e szent ünnepen,
Husvétünk van, örök s végtelen,
Te ígérted s hitünk sugja azt,
Parancsszavad minket is feltámaszt.

Husvétí hozsánna.

Zengjen hozsánna, dicsérje Istent,
Ki feltámasztá szent Fiát,
Örvendezzenek a hívők itt lent,
Magasztalják a ég Urát.
Örök szégyene halál s pokolnak
A husvétí nagy esemény,
Dicsősége az Isten Fiának,
Benne hívőknek életremény.

Mialatt nagy örömtáncát járta
Ördög és millió hada,
Jézus alászállott a poklokra,
Bűneinket vitte oda.
De im! husvét lett s harmadnapra már
Ujra életben áll elő,
Nyílik sirján a hatalmas zár,
A nagy vezér im előre jó.

Mily drága nap, milyen nagy esemény!
Te örök reményünk lettél.
Mint Bethlehemben ragyogott a fény,
Szivünkben újra születnél.
Ez a nagy nap, ez a mi ünnepünk :
Husvét, a hét első napja,
Mindörökké ezt ünnepeljük —
A szentségét Jézustól kapja.

Óh milyen nagy szégyen borult ránk
A nagypénteki gyászhelyen,
Hogy Mesterünket úgy megkinozták
S megölték ottan kegyetlen.
De milliószor dicsőségesebb
Az Ő feltámadása.
Szent arca örökre fényesebb,
Bebizonyul minden mondása.

Feltámadott Ur Jézus Krisztus,
Mi is csak Te Benned hiszünk.
Feltámadásod szent ünnepén most
Eléd hő imákat viszünk.
Hallgassál meg, arra kérünk Téged,
Legyél a mi örök életünk,
Támasszál fel, amint megigérted,
Hogy örökre Te veled legyünk.

Megváltási ünnepek.

Nagypéntek.

Rettegés napja, melyen megmozdul a föld
És halomra dől, pusztul sok remek,
Szent kárpitja az Ur házának
Ketté hasad. Az ember remeg.
Szentek szente, mi addig rejtett volt
Felnyilik s belát oda a világ,
Mennydörögve terjed a rémhir tova :
Ma ölték meg az Isten Fiát!

Homályba borul a ragyogó nap,
Szégyenli tán' ami történik :
Vagy megkimérendő szent Teremtőjét,
Nem akarja arcát égetni.
Megnyilik sok sir, szentek kijönnek,
Mi zavarja álmukban őket?
Borzadva hallják a nagy eseményt :
Ma ölték meg a Szeretetet.

Egy domb: tetején három nagy kereszt,
Vergődik rajt' egy-egy férfiú,
A két szélső, mint bűnös feledve,
A középben levőért végtelen a bű.
Királynak mondják, az is van felírva,
De vétkéről nem tud senki sem,
Legelsőnek Ő adja ki lelkét,
Ma gyilkolták meg az Életet.

Husvét.

Izgatott futkosás, vajjon mi lehet?
„Nincs, nincs sehol, ellopták őtet,
Nem vigyáztak rá; elaludtak.
— Lefejezni mind az öröket!”
Száguld a hír, hogy feltámadott;
Titkos öröm sok szegény arcon,
Asszonyok terjesztik e csodahírt:
Ma támadott fel az Irgalom.

Rejtett imaházban gyászoló sereg,
Belép a megölt felséges alak,
Ajka nyilik: „Békesség tinéktek!”
Ne sirjatok, ma husvétnap van.
Kicsiny hitü, összetörött szívek
Ujjonganak e látományon.
Óh, nagy Isten! Dicső a Te műved!
Ma győzött az Evangélium!

Üres már a sir, oda van a gyász,
Keresztyénség, ma megdicsőültél.
Nem hagyta Azt az Atya elveszni,
Akiben s akiért születél.
Megtért lelkek kicsiny serege,
Ne sirjatok elmúlt a szégyen,
Mienk a husvét, melyen hirdessétek ezt:
Ma szállt le hozzánk örökre a Kegyelem.

Pilátus.

Pilátus! te gyáva áruló!
Mit gondoltál, nagy képmutató?
Hogyha te a kezed mosod,
Ártatlan lesz bűnös alakod?

Azt gondoltad, hogy a csőcselék
Nagyobb Istennél s azt nézted elébb?
Hogy te Jézust igaznak mondtad
S a gyilkosoknak mégis kiadtad.

Feleséged figyelmeztetett,
De a jó szó nem kellett neked.
Bár jól tudtad, hogy ártatlan Ő,
Nem voltál hü bizonyságtevő.

Ha tisztának mondtad is magad,
Judás a te méltó bajtársad.
Ő legalább nyiltan adta el,
De te alattomban, gaz csellel.

Nem fájt szived az ártatlanért?
Tudtad, igaz s hogy kinek sem vét,
Nyugodt tudott lenni a lelked
Mikor Jézust úgy megveretted?

Gyávaságod átkát hordozod,
Mit gyilkos akar, te is akarod.
Bünéért a gyilkos elveszett,
Te is beszennyezted nevedet.

Tudjuk-e mi, mi az igazság?
S győz-e bennünk? Vagy a gyávaság?
Félünk-e mi az emberektől
Jobban, mint az erős Istentől?

Vigyázz, vigyázz, kedves barátom,
Mosod kezeid, de én jól látom,
Nem mosod ott, ahol kellene,
Türöd a bünt s alkuszol vele.

Nem lesz ártatlan, ne gondold te most,
Tiszta csak az, kit Jézus megmos.
Golgotán folyt az a drága vér,
Mely váltságdíj tenger bünödér'.

Mi üdvözülni vágyunk, akarunk,
Pilátus, Judás nem a barátunk,
Ki őszinte, az a testvérünk,
Ki Jézust követi mi azzal megyünk.

Egy sir.

Volt egy sir, mit csodált a világ,
Minden más sirnál érdekesebb,
Mig más sirok gyászt borítanak ránk :
Ám ez az egy mindig kedvesebb.

Nem, mert kőben volt vagy hogy szentfől-
Sem hogy ki ásta és vajjon mikor, [dön,
Nem az tette nagygyá örökkön,
Hanem Az, ki benne aludott.

Ismerünk mi Egyet, imadjuk is Őt,
Az Ővé volt ez a régi sir,
A mi Urunk, jó Üdvöztőnk,
Ő pihente ebben álmait.

Nagy volt Ő egész életében,
Koporsója is így lett csoda.
S e csodában legérdekesebb :
Hogy feltámadt s a sirt elhagyta.

Ez a sir ám nem kellett soká,
Három nap volt lakója az Ur.
Harmadnapra újra elhagyá,
A kő utjából némán elgurul.

Nem rothadt az a drága test,
Mely annyit fáradt a bűnösökért,
Ujra felvette az életet
S munkálkodik lelkünk üdvéért.

Vegyük le hát a gyászos lepelt,
Nagy halottunk im feltámadott,
Legyünk vidámak, mondjunk éneket,
Azért, mit Isten nekünk adott.

Fogadja Őt mindenki ma el,
Jézus adja az örök életet.
Nekünk csodás bár, ahol pihent,
De Ő maga a legértékesebb.

Ujra él az Ur!

Ujra él Ő, a nagy s igaz,
Halott volt, de többé nem az.
Feltámasztá Isten Fiát
S elfoglalta örök trónját.
Mi örvendünk s mágasztaljuk szent nevét
S ünnepeljük boldogan nagy ünnepét.

Nem hal Ő meg többé soha,
S ki Benne hisz, azt sem hagyja,
Halált nem lát tanítványa,
Ezt ígérte s meg is adja.
Követünk mi drága Mester Tégedet,
Oh fogadd el megtérő gyermekidet.

Uralg Ő a menny honában,
Az öröklét hazájában,
Onnan jó el ítéletre,
Minden népek félelmére.
Mi gyermeki, várjuk azt a nagy napot,
Imádkozzunk: „Jöjjön Uram országod“.

Szeret Ő, ha szenvedett is,
Elfogad, ha vétkeztél is,
Bűnbocsátó kegyelemmel,
Hü, isteni szeretettel.
Szeretetét ki hüen viszonozza:
A mennyeknek honával jutalmazza.

Hivja Ő még ma is őket,
A sirókat, szenvedőket,
Tévedteket a jó uthoz,
Fáradtakat nyugalomhoz.
Nyájas szava minden szónál ékeesebb,
Szenvedőknek a szinméznel édesebb.

Ujra él Ő, hála érte,
És majd eljő, mint ígérte.
Reménykedve várjuk tehát,
Mig beváltja igaz szavát.
Boldog az, ki hiszi feltámadását,
S kebelében őrzi igazmondását.

Rajongás.

Hódoló, igaz és hő tisztelet,
Millióknak buzgó imádsága
Kihez szállna ezen ünnepen
Mint Tehozzád, Jézus Isten Fia.
Te arattál példátlan győzelmet,
Mit ámulva csodál föld és menny,
Korlátlan Ur vagy halál felett,
Tied minden ima s tisztelet.

Ki vagy Te nekünk, hogy lettél miénk?
A lelkünk miért szeret úgy Téged?
Csak hangzása „Jézus“ nevednek
Élet-halál harc a népnek.
Igen, mert olyan drága volt az ár,
Artatlan vér, hogy miénk lehess,
A Te véred s egy szóra adtad,
Csak boldogits, csakhogyl felkeress.

Jézus! Jézusom! Mi Jézusunk!
Lángoló szivünk Téged ünnepel.
Senkit sem ért még ilyen hódolat,
Mert úgy, mint Te, senki nem szeretett.
Feledve van im ez órában
A szivünkben minden fájdalom,
Aki Tiéd, az porba hullva
Imád Téged, örök Irgalom.

Mutass világ egy ilyen férfit,
Amilyen a mi Ur Jézusunk,
Ki munkálta mindenki javát,
Nem törődve, hogy neki mi jut.
Mutass orvost, ki dijtalan fárad,
Embert, ki szenved ellenségeiért,
Vezért, kit ha meggyaláztanak
Sirasson és gyászoljon az Ég.

Mutass tudóst, — tizenkétéveset,
Ki zavarba hoz egy zsinagógát,
Szelid papot, ki szakértelemmel
Igy bíráljon meg politikát.
Prófétát, ki halála előtt
Elbeszélje, hogy mi vár reá,
Vagy királyt, aki szolgálainak —
Példa nincs rá — lábait mosá.

Ily embered nincs neked világ!
Nem is lesz, soha a nap alatt.
Egy volt csak: a hívők Krisztusa,
Őt keresse, ki boldogtalan.
Hozzá siess bűnös árva lény.
Halálból ha új életre vágysz,
Pokol helyett fenn a menny ölé
Örök életet, kegyelmet találsz.

Azt a Jézust, akit megöltek
Gonosz kezek oly kegyetlenül,
De kit Isten újraélesztett,
Megdicsőített végtelenül.
Azt, akit a hívők rajongva,
Szent bizalommal vesznek körül,
Csak Őt keresd és megtalálva
Nem várt öröm jut majd részedül.

Testvéreim! Nyiljon a kebel,
Ki gyászol még? Feltámadt az Ur!
Nem hal meg Jézus többé sohasem,
Miénk marad változatlanul.
Zengjen ének, a szent háladal,
Fogadást tegyen a szívetek,
Hogyha Ő értünk vérezett, meghalt:
Mi vérezünk s élünk Érette.

Jézus könnyei.

Miért sirsz, én édes Jézusom?
Tenéked is lehet bánatod?
Ki örömeink kutforrása vagy
S kinek a bűn sohasem ártott.
Miért szomoru jóságos lelked?
Ki tudna tégedet bántani?
Sirni látlak s ez úgy fáj nekem,
Miért hullhatnak sűrű könnyeid?
Azok a könnyek, melyeket hullatsz,
Égetik Uram, az én lelkemet.
Ugy érzem, mintha bűneimmal
En okoztam vón' e könnyeket.
Orcád bánatát remegve nézem,
Meddig busulsz, drága Jézusom?
Isteni lényed oly kedves nekem,
Épp ezért fáj komoly bánatod.
Nyájas képed nyert meg engemet,
A kiengesztelt szelid modorod.
Nem vagy mindig vidám Mesterem;
Oh mond, mi okozza bánatod?

* * *

Sirok én, de nem saját bajom,
Amely miatt bánatos lelkem,
Én mindig más sorsát fájlalom
És az szerez bánatot nekem.
Sirok, mert im itt az üzenet,
„Kit szeretek“ beteg az nagyon:
Én barátom, a gyülekezet
Ragályos beteg, ötét siratom.
Sirok, mert ha én, a zöldelő fa
Kivágattam könyörtelenül.
Mi leend majd a száraz fával?
Ha így marad gyümölcstelenül,
De gyógycseppekül hullnak könnyeim,
Egyházam jöjj, vedd e balzsamot,
Életre kelsz általa megint
S újra feljő a te szép napod.
Üdv néked lélek, ki szánsz engemet
És fájlalod hulló könnyeim.
Majd, ha meggyógyul ez a nagybeteg,
Nem sirok többé, hű gyermekeim.

Husvét.

Ágakat törtek nem régen
Utjára Jézusnak
S pár nap múlva ime
Halált kiáltanak.

De hála Atyánknak,
Mi jó Istenünknek,
Őt feltámasztotta
Boldog örömünknek.

Ártatlan volt szive
A Lelke csak áldás
Csak jó jött Belőle:
Szeretet, gyógyulás.

Ennek emlékére
Van ez a drága nap,
Ki óhajt belőle,
Áldásiból kap.

És megtudták ölni,
Kegyetlen kezekkel
Keresztre feszíteni
Fájdalmas szegekkel.

Az én szívemnek is
Sok kell ezen napon
Jézustól — úgy hiszem —
Bőven meg is kapom.

Feltámadás

Feltámadás, te vagy reménységünk,
Hogy a halál után újra élünk,
Hogy mindaz, amit itt várva-várunk,
Majd odaát egykor megtaláljuk.

Azt mondotta az Ur, a mi Urunk,
Hogy mi egykor ismét feltámadunk.
Sőt aki hisz, soha meg nem hal az,
Csendes álma fölött angyal virraszt.

Akkor lesz majd szép a mi életünk,
Ha a tulsó parton felébredünk.
Mikor eme rövid szenvedésért
Megadja majd nekünk amit ígért.

Engem úgy boldogít e gondolat,
Hogy újra élek majd kezed alatt.
Akkor jó Megváltónk büntelenül
Tégedet dicsérlek szüntelenül.

Kié a győzelem ?

Két tábor áll szemben egymással.
Egyiknek vértje célja : az Igazság —
Eszköze tiszták', örök fegyverek,
Soh'sem vétő szent ártatlanság.
A másik tábor gaz, horda csöcselék,
Becstelen nép, hazug lázadók —
Nem válogat eszközt, fő, hogy legyen !
Vajh' e kettő között melyik győzött hát ?

Számszerint az Igazság tábora
Mindössze egyetlen férfiú —
Mig a gázság iszonyu tömege
A földnek minden porszemére jut.
S tajtékzik, üvölt vérszopó vággyal,
Életre szomjas a halál gárdája
S az ellenfél szeliden könnyezik
Jelölt helyén nyugodtan állva.

Aztán megfogják azt az Egyet —
Mint egy gyilkost kivégezik Őt,
Örül pokol s táncot jár a gőg —
Jótettekért gyilokkal fizet.
S mig az igaz, de kicsiny tábor
Férfia vonaglik a kereszten —
Addig kajánul mulat, dőzsöl a gyilkos,
Rivalganak : — Mienk a győzelem !

Majd a Vezér némán, csendesen
Remegni kezd, rémképeket lát.
Katonái mind menekülnek,
Az áruló pedig felköti magát.
S virradni kezd, dereng a reggel,
E tábor nem ünnepel, gyászt öltözik.
S im' a másik — sirva énekel
„Halleluja !“ Őt le nem győzik.

Itt az Igaz Vezér, ujjal sem nyúlhat
Hozzá semmi, semmi hatalom,
Megélénkül ismét az élet,
Csak odaát remegnek nagyon

— Kár volt bántani ; ha tudtuk volna,
Hogy szent, hogy igaz, hogy Isten Fia
Mégsem teljes a mi győzelmünk,
Ha fel lehetett támadnia.

S Ő jár-ke, szeret, vigasztal,
Sebei mind begyógyultak már,
Ott áll megint az Olaj'-hegyen —
Soha többé nem érheti kár.
S megdicsőül im emelkedve
A legfelsőbb helyre költözik,
Ő a győző, Ő az egy Ember,
Minden ellenen uralkodik.

*

Kétezer év zajlik, repül tova,
E két ellen még sokszor kilép,
Összeméri az ősrégi fegyvert,
De a nagy táboré mindig a vereség.
S a názáreti Megváltó Krisztus
Állja a harcot, üzi ellenét,
Serege és szent tana hódít,
Mint odafent, maholnap úgy itt.

Trombita szól — s ujra fölvonul a nép,
Hosszu köntösü álpróféták elől,
Riadót fujnak : „Hajrá! harcra fel!”
Aggodalom — a nép észre s hitre jön.
Szaporodnak a krisztusiak,
Eleven a hívők tömege.
— Veszve vagyunk — s fegyvert ragadnak,
— Ki a hívő? Nyomban le vele!

Mulass ádáz, mulass kegyetlen,
Nem soká tart halotti torod,
Koronás fő ez, kire emelted
Szennyes, bűnös, szentségtörő karod.
Nem értél célt, ne hidd! Mert csak házukat,
De szivüket nem zárod te le,
Onnan szállnak fájó sóhajok
A nagy Győzőhöz oda, oda fel.

És nem hiába nyitva már a ház,
Busan kullog ismét az ellen . . .
Diadalra segíti Isten,
A kis sereg újra énekel.
Hála Néki, mire az ünnep,
Reánk virradt, együtt a sereg.
Az örök Igaz, Ő lett a győző,
Ő is marad örökké, Ámen.

Ünnepi ima.

Feltámadásodnak magasztos ünnepén,
Száll a dicséretünk hű Megváltónk Feléd,
Te lettél a pokol s halál meggyőzője,
S a hívő sziveknek igaz Megmentője.

Vajjon ki lehetne Tehozzád hasonló?
Kinek a hatalma Tiedhez fogható?
Senki Uram nincsen, ki olyat tegyen,
Aki melléd állni, Jézus, méltó legyen.

Nem is a méltóság bátorít fel minket,
Hogy most felemeljük Hozzád sziveinket,
Hanem szereteted, amely végtelen jó,
Amely őszinte s nem személyválogató.

Tudjuk, hogy a szegényt sohasem üzted el,
S hogy a fáradt lélek Tenálad békét lel.
Ezen tudat minket szent husvét ünnepén
Hozzád segít buzgó ajkunknak énekén.

Add meg nekünk is a husvét áldásait,
Ami szegény szivünk feltámadásait.
Keljen ma életre itten minden kebel,
Melybe a Te lelked új életet lehel.

Imádságom legyen e néhány szó nékem:
Adjad meg nékem is örök üdvösségem,
Feltámadásodnak magasztos ünnepén,
Szülessen szivemben Hit, Szeretet, Remény.

A megváltás.

A megváltás dicső művét csodálom,
Mikor Jézus, szenvedésedet látom,
Hogy lehetett jogtalanul szenvedni?
Sok jót tettél — s oly csufosanmeghalni?

Emberek közt soha ilyen nem esett,
Ily ártatlan haljon meg bűnös helyett,
De Jézusunk a Te művedet látva,
Felkél bennem Te irántad a hála.

Érettem is lejöttél Te a földre,
Hogy megválts és boldoggá tégy örökre,
Mit adjak én ezért Uram Tenéked?
Mikor tudom — minden, minden a Tied.

De fájdalom, van egy, ami nem Tied,
A szívemet nem adtam még át Neked.
A hamisság és a sok rossz indulat
Nem engedett Neked oda még utat.

De akarom s mától arra törekszem,
Hogy templomod legyen fiatal szívem,
Támadjon fel bennem a hit, a hála,
Hogy ne legyen szenvedésed hiába.

Mit gondoltam.

Azt gondoltam nem is lesz husvét
S gondoltam ezt magamba azért,
Mert, hogy ilyen drága a tojás,
Sonka, festék, meg sok minden más.

Nevet engem most itt mindenki,
Hogy hogy merek ilyet mondani,
Szükséges még azt is megmondjam:
Van köztetek igen sok társam.

Nem voltam az első szavaló,
Versem erre nem lett volna jó.
Előtte azt elmondották már,
Mi a husvét és kitől mit vár.

A megfigyelendő az volna:
Nem legfontosabb a lakoma,
Hogy megteljen ma jól a gyomor,
S hadd maradjon a lelki nyomor.

Mint kisgyermek én is tudom azt,
Hogy a husvét nem étel-ital.
Nem locsolkodás az az egész,
De meg kell mosni szívet és az észét.

Bár tudná mindenki még jobban
És hirdetnék velem boldogan.
Mert ugyis ha én nem beszélek,
Majd szólnak erről sziklakövek.

Utat Jézusnak.

El a követ a sir szájától!
A Mester él s kiszállna abból!
Két napig az Ige csukva volt,
De újra él, ártatlanul halt.

Elmult már a nagypénteki gyász,
Az őrség itt hiába vigyáz,
Nem ember Az, akit megöltek,
Nem bűnös Az, kit felszegeztek!

Angyal jön és a kő elgurul,
A szemfödél arcáról lehull.
Jézus újra és örökké él!
Főnt a végtelen Szeretetnél.

Bár meg nem halsz többé sohase,
Sok sir van még ma is részedre
Kősirok, mind élettelenek,
Kőnél keményebb, hitetlen szívek.

Támadj fel óh drága Mesterünk
A szivünkben s maradj itt velünk.
És ha kő van az ajtójánál,
Csak parancsolj és rögtön nyitva áll.

Ha nálunk élsz Uram, mindenkor,
Mi is nálad élünk majd egykor...
Nyílnak nekünk az örök lakok,
Amit mindenkinek kívánok.

Egy héttel ezelőtt...

Egy héttel ezelőtt „Hozsánna“ hallatszott,
Éltették még Őtet, hogy áldott, hogy áldott,
Ágakat tördeltek a lábai elé,
Üdvivalgásokkal köszöntgettek felé.
Megint kiáltoznak, de már nem hozsánnát,
„Feszítsd meg!“ ez harsog Jeruzsálemen át.
Ágat is törnek, de nem lábai elé,
Töviskoronának, szent homloka fölé.

Egy héttel ezelőtt a Dávid fiának,
Hogy utját könnyítsék, egy vemhet adának,
Ruhát terítették annak is hátára,
Örülhetne szivünk mindezek láttára.
Ámde pár nap múlva ott látjuk a hegyen,
Keresztet emelve ime gyalog megyen.
S most még ruháját is letépázzák róla,
Halált mérnek reá, mint a két latorra.

Egy héttel ezelőtt az Ur templomából
Korbáccsal üzi ki a sok kufár gonoszt,
Imádság házának mondja a templomot,
Melyet beszennyeztek a kapzsi kalmárok.
S egy hét múlva Őtet üzi el a tömeg,
Ki, a templomból a golgothai hegyre.
És mostan egyedül halljuk imádkozni:
„Éli, Éli, Lama Sabakthani!“

Egy nappal ezelőtt a néhány tanítvány
Fogyasztja el Vele a husvéti bárányt.
Megtörve a kenyér és kiöntve a bor,
Bizalmas kis körben, de boldog volt akkor.
Ma is vacsorázik, de már csak egyedül,
A tanítványsereg már nem veszi körül.
A keserű pohárt egyedül üriti,
Mért hagyta el Atyám? — imájában kérdi.

Miért történt ez a nagy megaláztatás?
Miért nem jött Neki mennyből szabadulás?
Miért kellett Neki gyalázatra jutni,
Aki életében csak jót tudott tenni.
Azért, mert te és én voltunk méltók erre,
Azért, mert megvált'ni jött minket e földre,
Azért, mert ha Ő nem, mi hullunk a porba
S azért, hogy kövessük mi is Őtet sorba.

Sion leányai.

Sion leányai, hol vagytok?
Lelkivilágom leverte, csüggeteg.
A balzsam, a gyengéd szeretet
Kellene most s fájó könnyetek.
Arcom — melyről sokszor felétek
Kegyelem sugára áradott —
Most sápadt, véres, vonagló.
Sion leányai, sirjatok!

Magam vagyok, úgy ég a sebem,
Enyhitő cseppet nem ad a tömeg,
Ecetet nyujt e horda nekem,
Sion leányai, jöjjetek.
Életet hoztam — halál az enyém,
A csöcselék kezében vagyok.
Mindenki vad gunnyal ront felém,
Sion leányai, sirjatok!

Homlokomon a sok száz tövis,
Egy-egy kintenger a szurása
S a csufolás, igaz — s fáj mégis:
„Egészséggel zsidóknak királya”.
Itt függök ég és föld között,
Ártatlan, — óh ártatlan vagyok.
Nem ezt érdemeltem tőletek!
Sion leányai sirjatok!

Óh Sion, Sion, mi történt veled?
A Golgotha lett ma a Sion.
Kit te megvetettél, azt Isten
Felmagasztalta 'e hantokon.
És én megyek — mert erre születtem,
Szent életem, hogy porba hulljon.
Megvakult gonoszság, im elítél.
Sion leányai sirjatok!

Szomjuhozom, hol egy irgalmas?
Hol egy Mártha, hol egy Mária?
Hol van csak egy, aki szánalmas?
Nincsen senkim, csak magam, magam
S Te szent Atyám, miért hagytál el?
Kinjaim alatt már összerogyok,
Nincs közel kezed, amely feleml?
Sion leányai sirjatok!

Sirjatok, mert a pokol örül,
Táncot jár a gázság idelenn,
Ugrándoznak az oltár körül,
Melyen én, az áldozat égek.
Egyedül vagyok a sajtónál,
Ki sincs velem s a tanítványok
Elaludtak a vész óráinál.
Sion leányai sirjatok!

Sirjatok ám, de ne én rajtam,
Magatokon, gyászos könnyeket.
Mert hogyha én, zöld ág, így jártam,
Mi lesz a száraz ággal, veletek?
Sirjatok, hogy nincs tibennetek
Elszántság és forró szeretet,
Mely itt ez átok- és kinkereszten
Megvigasztalná sajtó szívemet.

S ha nincs senkim, mindenki elhagyott,
Én magam is hát hazatérek.
Elvégeztetett. — S én meghalok,
Leteszem e gyötrelmes életet.
De feljön napom, a dicső Husvét,
Élni fogok örök életet
S ki enyém lesz, az is velem él
A dicshonban, mennyben odafenn.

S te kis Sion, mely itt ünnepelsz
Feltámadásomnak szent ünnepén,
Szemem rád néz s lelkem felvidul,
Ha sóvárogva tekintesz felém.
Ha fáj neked az én sok sebem,
Ha Golgotha itt az életed,
Sion leánya vagy a szememben
S én pedig a Megváltó Jegyesed.

Judás.

Arca sápadt, haja mind egy szálig
Az égnek nyul, vigaszt keres váltig.
Nincs megállás, futkos mindenfelé,
Nem ezt várta, vesztét nem is sejté.

Pénztárnok volt, a pénzt szerette is,
Hogy több legyen, eladta Urát is,
Azt az Urat, ki érte földre jött,
Ki őrizte minden vész, baj között.

Elért, Judás, elért a büntetés,
Üldöz téged a bünfelismerés.
Uradnak te árulója valál,
Akasztófa vár reád, a halál.

Mit tettem én? — hiába kérded már,
Mesterednek kezében a pohár,
Kiüríti, fenéig kiissza,
Amit tettél, nem vonhatod vissza.

A pénzt szeretted, égesse a lelked,
Csipkedjék a hollók gonosz tested,
A legigazabbat odaadtad,
Mikor kérték, csókkal elárultad.

Kárhozat helye az árulónak,
Képmutató csókosztogatónak.
Igy jár az, ki áruló, megtudja,
Példa Judás szerencsétlen utja.

Három kereszt a Golgothán.

A bűnnek rémes, sötét éje
Elborítá a lelkemet.
Földi éltem ezer öröme
Nem boldogított engemet.
Ugy tévelyegtem boldogtalan,
Mint üldözött vad, a pusztán
S egy napon óh! mit lát szemem?
Három keresztet Golgothán.

Milliók nézték vágyó szívvél
Atölelve az egyik fát,
Csókolgatták boldog örömmel
A szenvedők Megváltóját.
Egy nagy szenvedő vagyok én is,
Rajtam is segít'ne talán?
Igy dult lelkem és előttem iml
Három kereszt áll Golgothán,

Föltekintek a szenvedőre,
Ki vérezik, — de megbocsát,
Ki nem bűnért, — de jól éreztem:
Helyettem szenvedte e fát.
„Irgalmazz Isten!” kiáltok fel,
S Ő int nekem, vére hull rám,
Meggyógyított az üdvöm helye:
Három kereszt a Golgothán.

Bárány arcát soh'se felejem,
Ahogy lelkem meglátta Őt,
Édes szavát, mellyel szólt nekem :
„Megbocsátottam a bünöd.”
Vonagló testét átölelve
Csókolgatom forrón, némán
S előttem áll örök időkre
Három kereszt a Golgotán.

Adj egy keresztet énnékem is
Drága Megváltó Jézusom.
Értem hordád, — én is Teérted
Csendben, békésen hordozom.
S ha nem vinném úgy, mint Te végig :
Feszítsenek majd fel reá, —
Csak legyen örök üdvöm nékem
Három kereszt a Golgotán.

Jézus szavai.

Az egeket érted hagytam el,
É művemet ember megérted ?
Hogy a haláltól megváltsalak,
Áadtam magam szenvedésnek.
Ember lettem, szenvedő ember,
Akinak fáj minden bánatom,
De aki tűr végtelenségig,
Mert szeret, mert szive szánalom..

Nézd, fut velem jó édesanyám,
Életemre tör a gyűlölet.
Mintha talán bántottam volna
Valakit e bűnös föld felett.
Nézd, gyógyítok, eltörölöm a bűnt
S mivel fizet nékem a tömeg ?
Követ ragad és vadul üvölt,
Ördögösnek nevez engemet.

Állok fogva Pilátus előtt,
Ajkam zárva, tombol a keblem,
Szerelmem s az isteni erő
Élet-halál harcot viv bennem.
Bosszut parancsol az Igazság,
De csendre int a nagy Szeretet,
Kisértések is jönnek elő:
„Atyám ne hagyj, ne hagyj engemet!”

Nézz fel ember a kinkeresztre,
Ember nem gyötrődött így soha,
Mi hozott ide? szeretetem?
Vagy a népnek vad gyűlölete?
Egyként készített mind a kettő
S verte kezembe a szegeket,
Én a gyűlölséget feledem,
Éljen örökre a szeretet.

Éljen, miként élni fogok én,
Ha feltámaszt égi jó Atyám.
És élnek, kiket megváltottam
S ki reménytelten tekint reám.
De kérdek, mielőtt meghalok:
Érted-é ember, mit tettem én?
E kinokat, te bűnös világ,
Tudod-e, hogy érted szenvedém?

Lélek! kiért életem adtam,
Enyém vagy-e most már teljesen?
E földnek muló öröminél
Szeretel-e inkább engemet?
Mebántad-e sok bűneidet?
Melyekért szenvedtem keresztet?
Hívő szivedben ott él igém?
S a tőlem tanult szent szeretet?

A rengeteg váltságdíjakért
Egyet kérek én, csupán egyet!
Ne adj semmit szenvedésimért,
Csak éltedben szeress engemet,
Szereteted ha őszinte lesz,
Kárpótolja rut halálomat.
S megértő szived jutalmául
Néked adom szent országomat.

Hívő lelkek szép kis serege,
Én juhaim, halljátok szavam :
Segítsétek tovább a művet,
Amelyért én áldoztam magam,
Hagyjatok el értem minden mást :
Pénzt, időt, erőt és életet.
Ki szeret mindezeknél inkább :
Annak én életemmel fizetek.

Dicséret.

Dicséret néked Jézus,
Ki feltámadtál
És fent vagy a mennybe most
Drága Atyádnál.

Minket is, ha meghalunk
Tudom, felköltesz
És ha itt Tied voltunk,
A mennybe vezetsz.

Uj élet.

Karácsonykor születél,
Nagypénteken meghaltál
S a husvétnak reggelén
Örökre feltámadtál.

Soha többet meg nem halsz
Nagy isteni Mesterünk,
Örökre velünk maradsz
Ahogy ígérted nekünk.

Maradj itt is szivemben
Hű Megváltó Jézusom,
Hogy e napon is legyen
Kedves, boldog husvétom.

Hiába.

Hiába vigyáztok
Gyáva katonák,
Feltámasztja Isten
Egyetlen Fiát.

Hiába öltétek
Irgy emberek,
Csak győzött az égi
Tiszta szeretet.

Hiába csufolnak
Még ma is minket,
Többet ér az, ha Ő
Egyedül szeret.

Husvétkor.

Husvétkor gyermekek
Nagyon örülünk,
Mert itt a tavasz
És kimehetünk.

Ámde legjobban
Azért vigadunk,
Mert ilyen napon
Támadt fel Urunk.

Aki ezt nem hiszi,
Tudatlan szegény,
Kislétemre annál
Többet tudok én.

PÜNKÖSDI VERSEK.

Pünkösd.

Negyvennapos árvaság után
A kis sereg uj életre kel
S amig sirva várják a vigaszt,
Leszáll az Ur drága Lelkével.
A názárethi Győző szent szava,
Igérete im valóra vál
S akit e föld üldöz és tagad,
Benne mától atyjára talál.

Együtt voltak ők, a szegények,
„Imádkozva“ — mondja az Irás,
Kiknek a rut, hitetlen zsarnok
Heródesi gőg, sirgödröt ás.
Kik egyszer azt mondani merték,
Hogy követik a Názárethit,
Kiknek szívében a szeretet
S kiket ujjá szült az élő hit.

Kacag már amaz álnok ellen,
Gunyolja a hívő sereget,
De nem Isten, ki szent és igaz
S át nem másít, tart ígéretet.
És zug a szél, sebesen süvölt,
Hasít léget — letípor erőt
S a kis háznál, hol imádkoznak,
Felfedi a gyászos szemfedőt.

Első pünkösd óh, mily szép valál,
Te a feltámadás napja vagy,
Száraz csontok, kihült tetemek
Felélednek hatásod alatt.
Kettős tüzes nyelvek ünnepe
Tudomány lelkének áldása,
Uj és örök isteni kegynek
Mennyekből a földre szállása.

Hogy örvendett a gyülekezet,
Amelynek Te vendége lettél,
Mily isteni áldás, kegyelem?
Emberekhez — amit ott tettél.
Sok szegények dicső reggele,
Sok árvának gondviselője,
Általad lesz mindenki szabad
S az életnek megismerője.

Első pünkösdőm ez nékem is,
Mióta Szentlelkedet vevém,
Árvaságom s a lelki nyomort
Első pünkösöd — hogy nem érzem én.
Vigasztalóm nem volt senki sem,
Ma sincsen más, csak Te Istenem,
Szívem jajját, lelkem keservét
Néked elsírhatom szüntelen.

De Te drága, drága Szentlélek
Elég vagy az enyhítésére,
Hatalmad van bilincsemet
Felszakítani rólam örökre.
Vigyázok Rád, pünkösöd csillaga,
Hogy merre jársz s követlek nyomon,
Mert szeretlek igen tégedet,
Keblemben vagy s közel jobbomon.

Tüzes nyelvek szent tehetsége,
Ki Péterből apostolt tevé,
Nyisd meg ajkam, vedd el nyelvemet
S olyat adj, mely Istenről beszél.
Adj olyat, mely hirdet Tégedet,
Ki mindene vagy a hívőnek:
Atya, Fiu és a pünkösdi
Vigasztaló, áldó Szentlélek.

Galambok.

Galambok szólnak, galambok jönnek,
Kárpitja alatt a lengő égnek.
Békés, szelid, kedves madárcák,
Turbékolva -- „édes szabadság“.

Életet élnek — életet hoznak,
Jámbor szabadságra tanítanak.
Öltönyüknek hó-tisztasága
Példát hint e romlott világra.

Röpül egy a sivatag felett,
Keresve a viruló életet,
A vizözön csak romot hagyott,
Vissza üzi a kis galambot.

Ismét megyen a kedves madár
S ime most egy zöld ágra talál.
A békének zöld olajága,
Hozza, hozza — a Noé galambja.

*

Galamb repül a Jordán felé,
Óriás tömeg a partról figyelé
S amig fentről beszéd hallatszik,
Egy férfiú fején megnyugszik.

A beszéd volt az Isten szava,
A férfiú az Ő szent Fia,
A galamb volt az ő Szentlelke,
Kit a mennyből küldött ide le.

Szentlélek, — hát te is galamb vagy?
Hófehér, tiszta, szelid s mégis nagy?
Igen, olajág van Tenálad is,
Oh de vágylak, hivlak már én is.

Örömtüzzel elpusztított világ,
Közepén állva, nézek reád.
Drága szelid galamb, Szentlélek,
Jöjjél felém, szállj reám kérlek.

Ne üresen, olajággal jöjj,
Békességet szomjazik e föld,
Megengesztelésre az Atyának
Ad életet a föld fiának.

Pünkösd napján néked hódolunk,
Drága lélek, térdre borulunk,
Vigasztaló vezérlő Mester
Nálad nélkül koldus az ember.

Szállj e házra, te édes galamb
És azokra, kik e ház alatt
Ülik most a pünkösd ünnepét,
Hogy szentelve távozzunk innét.

Kelts életre ifjat, öreget,
Középkorut és kis gyermeket.
Fejről fejre, szivből szivbe szállj,
Kincseiddel e napon megáldj.

S ne távozzál, te drága galamb,
Jézus szerint végig itt maradj,
Hogy igazi pünkösdünk legyen
S az maradjon örökké, Amen.

Pünkösdi tűz.

Tűz van! — legyen mentül előbb
Pünkösdi tűz, mely lánggal ég.
Gyujtson ma itt az eszme — szó:
Az énekes, a szavaló.
Te Lélek! ki köztük valál,
Talán a mienk nem volnál?
Taníts engem, taníts minket,
Világosítsd sziveinket.
Te mondtad még, hogy bűneim nagyok,
De Isten kegye annál is nagyobb.

Oszolj felhő, — nyílik az ég,
Nyelv száll alá, mely tüzzel ég.
Az imádkozó kis sereg
Térdenállva kér, vár, remeg.
Seregeknek szent Istene,
Te ígérted, Te küld ma le
A Szellemet, azt a Szentet,
Mely áld, véd és üdvre vezet.
Te mondtad meg, hogy bűneim nagyok,
De Isten kegye annál is nagyobb.

Aki üdvre vigyen majdan,
Csak az lehet, ki volt hajdan.
Más igazság hol lenne? hol?
Amely tüzzel, hévvel lángol.
Tehozzád felemelkedni —
Téged Uram megismerni
Ember-elme tudna talán?
Tőled kell ehhez tudomány.
Te mondtad meg, hogy bűneim nagyok,
De Isten kegye annál is nagyobb.

Mért van sötét? mért van hideg?
Te hiányzol, drága Lélek.
Mért könnyö zön? mért jajgatás?
Hol Te nem vagy, nem lehet más.
Téged kérlek, Téged hivlak,
Ha elvesztlek — visszasírlak.
Nélküled szegény a keblemm,
Boldogit, hogy Tiéd lettem.
Te mondtad meg, hogy bűneim nagyok,
De Isten kegye annál is nagyobb.

Testvérek! fel! emelkedjünk,
Mert különben — veszve vagyunk.
Ne tagadd el, hogy baj van benned:
Közönyös, hideg a szíved.
Nyugodtan ülsz? nem félsz te még?
Rovásodon nincs még elég?
Nézd, hogy pusztul — vész a nemzet
Szentlélek jöjj! ne törd eztet!
Te mondtad meg, hogy bűneim nagyok,
De Isten kegye annál is nagyobb.

Beszélünk, de lelke nincsen,
Tüzes nyelv kell, az segítsen.
Az avathat szentté minket,
A kicsiket, a gyengéket.
Egyik fagyos, mindig fázik,
A másik meg álmodozik.
Harmadikba ez is, az is,
Én bennem meg még egyéb is.
Te mondtad meg, hogy bűneim nagyok,
De Isten kegye annál is nagyobb.

Uram! Mikor lesz más idő?
Hogy szikra legyen a hívő?
Mikor nem lesz kőből a szív?
Hanem buzgó, örökké hív.
Mikor lesz egy olyan pünkösöd,
Milyen az volt — akkor, előbb?
Jelentsd meg azt, mert Te tudod,
Mondd meg Uram, ha akarod.
Te mondtad meg, hogy bűneim nagyok,
De Isten kegye annál is nagyobb.

Várunk Téged, égi küldött,
Hogy a szívet most megtöltöd,
Vedd át a szót, a sziveket,
Urald a gyülekezetet.
Tartsd vissza azt, aki beszél,
Ha ereje nem Te lennél.
Mondjad, amit nekem mondtál,
Mikor engem elfogadtál.
Te mondtad meg, hogy bűneim nagyok,
De Isten kegye annál is nagyobb.

Íjuszág fel! Itt lesz velünk
Jézus, úgy ígérte nekünk.
Alázkodj meg, imádkozzál
S Isten Lelke most reád száll.
Majd megmondja, mit kell tegyél,
Semmit ne tarts, semmit ne félj.
Megsegít, csak állj a gátra,
Törj előre s ne nézz hátra.
Mondjad, kiáltsd, hogy bűneink nagyok,
De Isten kegye még sokkal nagyobb.

Hívásom.

Jövel Szentlélek Uristen,
Áldjál meg minket e helyen.
Adj örömet tieidnek,
Véren váltott gyermekeidnek.

Nem üres képmutatás
Együttlétünk, nem is szokás,
Lelkünk vágya, szivünk szava
Vezérelt a Te házádba.

Imádkozva vártak Téged
Tanítványok — drága Lélek.
Mi is imádkozva várunk,
Hogyha jössz, szivünkbe zárunk.

Csapás reánk, ha hiányzol,
Lelki bukás, ha távozol,
Isteni kegy, ha megjelenysz,
Boldogság, hogyha megszentelsz.

Olaja a lámpásunknak
Drága Lélek te, csak te vagy.
Csak ott, ahol Te vagy jelen
Lehet élet és kegyelem.

Küldd el, nekem is Lelkedet
Édes Jézus kérlek Téged,
Hogy a szívem megtisztuljon,
Benned hinni megtanuljon.

Bocsásd meg a vétkeimet,
Ne terheljék a lelkemet,
Golgothán elfojt véredben,
Megtaláljam az üdvömet.

S legyél mindnyájunk Istene,
Ki bajból kisegítene,
Jelen percben ezt kívánom,
Fogadd el az én Hívásom.

Pünkösdi ünnepén.

Jóságos Istenem, műveid csodálom,
Valahányszor nézem, látom és hallgatom.
Nincs Hozzád hasonló sem mennyen, sem földön,
Te élsz, uralkodol örökké-örökkön.

Kicsoda az ember, hogy Te észreveszed?
És minden javadnak részesévé teszed?
Mik vagyunk, hogy minket napról-napra áldasz?
Segítő kezeddél soha el nem maradsz.

Olyan jó vagy hozzánk, úgy szeretünk Téged,
Tartozunk hűséggel szolgálni Tenéked,
Azért mostan Urunk, halld, ha arra kérünk,
A Te Szentlelkedet küldd el még ma nekünk.

Te küldötted el azt hajdan is e földre,
Hogy a tieiddel maradjon örökre.
Te küldjed el ma is, a szívünk, ha kéri,
Hiszen a Te igéd úgy is azt igéri.

Fiatalkor a szívünk, fiatal a keblünk,
Éppen ezért nagyon sok az ellenségünk.
Csábítgat a világ, a hűség lelke,
Hogy a mi szívünket hálójába ejtse.

Hiába vigyázunk, hiába kerüljük,
Hogy a csábjaiknak soha ne engedjünk,
Ha Te, Öröngyalunk nem vagy közel hozzánk,
Magunk erejétől veszedelmet hoz ránk.

Kérünk hát Istenünk, fogadd a szívünket,
Most, a pünkösdi napján erősíts meg minket.
Szentlelkedet adjad, amit régen adtál.
Akkor arra megyünk, merre Te haladtál.

Az ígélet ünnepe.

Isteni Megváltó, Urunk Jézus Krisztus,
Ígértél te egyet s arról ünneplünk most.
Mielőtt felmentél, megnyílt drága ajkad,
Bus kis seregedet ekként vigasztaltad :

Ne bánkódjatok és ne keseregjeteK,
Azért, hogy tőletek én immár elmegyek.
Nem hagylak titeket árvául e földön,
Vigasztaló Lelkem hozzátok leküldöm.

Nem vesztetek semmit, higgyétek, ha mondom,
A ti életetek tovább is én gondom.
Hogyha szükségtek van, csak imádkozzatok,
Én ti érettetek mindig közben járok.

Nem csoda Jézusunk, hogy imádtak Téged,
Hisz mindenük voltál, úgy szerettek Véled.
Érettük fáradtál, nyugtot nem ismertél,
Örömben, bánatban Te velük részt vettél.

Nem csoda, ha szivük bubánatba merül,
Ha a kishitűség kerekedik felül.
Mikor megtudják, hogy magukra maradnak,
Mert mennybe kell szállni drága Pásztoruknak.

Ámde megjött nekik az ígért ajándék,
Csak alig pár napot kellett várni addig.
Elküldte a Mester az ígélet Lelkét,
Amely vigaszt hozott, erőt, áldást, békét.

Küldd el ezt a Lelket nekünk is, jó Atyánk,
Ahogy itten várjuk, szálljon az mireánk.
Töltse be a házat, töltse be a szívet,
Üzzön ki közülünk minden más szellemet.

Add, hogy árvaságunk ne érezzük többé,
Legyen Ő a mienk, mi pedig az Övé.
Ki-ki Megváltóját hűséggel szolgálja,
Aki drága Lelkét nekünk ide adja.

Add, hogy aki eljön gyülekezetünkbe,
Nyiljon meg a szive, nyiljon meg a lelke.
A te szent szellemed töltse meg a lényét,
Ugy hallgassa aztán Istennek igéjét.

Tüzes nyelvet adjál, kettős tüzes nyelvet
A Te szolgálóidnak, kik igét hirdetnek.
Áldd meg munkájukat, áldd meg a szívüket,
Áldd meg a mi kedves pünkösdi ünnepünket.

Pünkösdkor a szívem . . .

Pünkösdkor a szívem Tehozzád emelem,
Dicsérlek Tégedet jószágos Istenem.

Kegyelmes Megváltóm, légy ezerszer áldott
Azért, amit kegyed egy ily napon adott.

Adjad nekünk is ezt, mérték nélkül adjad,
Küldd el a Lelkedet s örökké itt hagyjad.

Üzd a bűnnek lelkét messze tőlünk, messze,
Hogy a mi keblünket többé ne eméssze.

Töltse be jósága, Urunk, ezt a házat,
Mérhetlen áldása édes mindnyájunkat.

Ha így, édes Atyánk, Tiéd lesz a szívünk,
Akkor boldog szívvel Rólad elmélkedünk.

Pünkösöd.

Pünkösdkor kikelet
Vidámitja szívünket,
Ünnepnek áldása
Tölts el lelkünket.

Mi sem hallgatunk ám,
Bárha kicsik vagyunk is,
Az Ur Jézus szeret
Mindenkit, így minket is.

Keblünkben tavasz van,
Elmult már ott is a tél
S ki eddig néma volt,
Az Ur Jézusról beszél.

Szeressük mi is Őt,
Ki elküldte Szentlelkét,
Ki egykor nemsoká
Hozzá felviszen innét.

Ünnep.

Ünnep van, szép ünnep,
Piros pünkösöd napja,
Boldog a hívőknek
Apraja és nagyja.

Mert egy ilyen napon
Isten Lelke leszállt
S a tanítványoknál
Hű szivekre talált.

Legyünk mi is hűek,
A jó úton járjunk
És az Ő Szentlelkét
Kebelünkbe zárjuk.

Pünkösdi rózsa.

Pünkösdi rózsa, te szép virág,
Olyan boldogan nézek reád.
Ha megérkezted, a pünkösöd is jött
S mindenki ünnepi ruhát öltött.

Itt vagyok én is Jézus előtt,
Boldog szívemmel dicsérem Őt,
Őtet, ki népének Szentlelket ad,
Akit te dicsérsz, drága virág.

Jézus teremtett tégedet is,
Ő adott életet én nekem is,
Mind a ketten virágok vagyunk,
Pünkösöd van és Őtet magasztaljuk.

MENYEGZŐI VERSEK.

Mária mennyasszony*

Juliusi lágy szellőszolozsma,
Madárhangon bug az orgona . . .
Csupa öröm, ragyogó fény minden
S egy ünneplő templomi tömegben
Délceg ifju karján
Az oltárra lépett Mária.

Hogy elvonul harmatszép alakja,
Rózsapiros hívő lány orcája,
Szemében könny, hajadonok könnye,
Tarkabarka gondok kebelében,
Mennyasszony ő ma
S olyan boldog Darabont Mária.

Messzeszálló drága gyermekévek
Letűnt álmok . . . mostan más az ének,
Uj akkordok, uj élet dalai
S t'án jobb volna sohasem feledni?
Nem! Más a cél ma,
S mától kezdve örökre, Mária.

Várakozás, évek-napok szárnyán,
Titkon sejtve, úgy mint minden leány,
Imádkoztál s nézd az Isten ujjá
Uj jövőd, az életcél mutatja . . .
Isten így akarja, —
Fogadd, kövesd örömmel, Mária.

Üdvözlünk téged, édes Mária,
Angyal kíséren s élted utja
Virághintve és tövistelen,
Csupa öröm, boldogság legyen.
S mint leánykorodban —
Maradj szelid és kedves, Mária.

*Vass Sándor és Darabont Mária menyegzőjére. Nagyvárad 1925. június 24..

Mi asszonyok, üdvözölünk téged,
Kit most közénk vezérel az Élet,
Jámbor lány vagy s úgy szeretünk ezért,
Imádkozunk a boldogságodért
Uj otthonba' ...
Ott is angyal legyél majd Mária.

S ha netalán kereszt is lesz, — nehéz ;
Mint Mária, akkor Jézusra nézz,
Szeresd Őtet és szeresd férjedet,
Akit melléd a jó Isten rendelt.
Ő áldjon s adja,
Hogy boldogok legyetek, Mária.

Ezüst menyegzőre.

Ezüst menyegzőjén édes szüleimnek,
Oly nagy öröme van gyermeki szívemnek.
Áldott az Ur, ki őket megtartotta
S földi javak melletti kegyelmét is adta.

Huszonöt esztendő sok küzdelem után
Idáig értetek az életnek útján.
Egy visszapillantás a küzdés terében
S azután előre, Istennek nevében.

Viharos életben, önző nagyvilágban,
Sokszor csillag nélkül, koroméjszakában,
Az igaz boldogság e mérges gázkörben
Megzavarva volt oly sokféleképpen.

A lét e tengerén, hol küzdött hajótok,
Viharral, hullámmal gyakran birkóztatok,
Mi boldogan s csendben pihentünk — gyermekek,
Mert ti tápláltatok, gondot viseltetek.

Nem tudtuk a nem-et, vagy pedig, hogy nincsen,
Megszerzétek javunk, akármilyen kincsen.
A teher, a bánat, az csak tietek volt,
De a jó, az öröm minket boldogított.

Ödvözlünk, jó szülők, e napon titeket,
Mi, a legboldogabb, örömtelt gyermekek.
Imádkozva kérjük a megtartó Istent:
Őrizzen s áldjon meg tovább is titeket.

Oly hosszú még a cél, oly heves még a harc,
Hogy mi vár még reánk, csak az Ur tudja azt.
A földi létnek harca a hitnek próbája,
De kit Jézus segít, a tüzet megállja.

Ismeritek Őtet, hívő szülők vagytok,
Minket is remélni, hinni tanítottatok.
Reá nézzetek hát, Benne reméljeteK,
ÉljeteK sokáig s minket neveljeteK.

S amig e viharzó vizen hajókázunk,
Lakja mindég béke a szivünket s házunk,
Testi s különösen lelki egészséget
Adjon nekünk az Ur s örök üdvösséget.

S hogy ez a drága nap virradott fel reánk,
Üdvözlünk titeket, édes apánk s anyánk
Mi, a legboldogabb, örvendő gyermekek,
Adja az Ur, nagyon sokáig éljeteK.

Virág — mosoly — remény.*

Vidám virágok közt indultok egy utra,
Adná az ég, rajta tövis soh'sem jutna.
Ismeretlen utra, de mert kéz a kézbe',
Öröm, remény, áldás és boldogság néz le.
Férfikor, nagylányság — idők parancsa ez
S a lét negy tengerén egy uj csolnak evez.

Bár sötétbe mutat a jövődő ujja,
Királynővé avat mirtuszkoszoruja,
Szivszavak szirmai, eskünél szentebbek,
Hívő ifju s leány ígértek — szeretnek.
Imával és hittel, szüzi ábránd mellett,
Könnyel mosolyogva, ahányszor csak kellett.

Álmos lakóháznak virágos udvarán
Apátvesztett fiu, testvért sirató lány,
Könnyes szemmel az ég csillagkönyvét nézik,
Simogató kezét az Istennek, érzik.
Közös fájdalomban, közös szeretetben,
Egymásra találnek s menyegző az égben...

Hárs-zamatu szellő lengi át a léget,
Isten templomában ígérnek hűséget.
Isten rendelése, ember akarása,
Letűnő életek meg-megújulása.
S ahol így a szent hit tiszta tüzzel lángolt,
Isten keze köti ott a házasságot.

Érett csillagfénnel, szügies ábránddal,
Ugy indulnak utnak szép tiszta ruhával.
Kísérjen az Isten, gondviselő keze
El ne hagyjon soha, el ne feledkezzen.
Derék, kedves ifju, nyájas, szép menyasszony,
Az életek felett angyal szem virrasszon.

* Vass Sándor és Darabont Mária menyegzőjére. Nagyvárad, 1925. június 24.

Vidám virágok közt indultok egy utra,
Adná az ég, rajta tövis soh'sem jutna.
Mosoly'tok fürtjéről könny ne peregjen le,
Csak napsütés, rózsza, életöröm üdve.
Két hívő fiatal: menyasszony, vőlegény,
Üdvözlünk! Kisérjen: virág — mosoly — remény.

Menyegzői ajándékok.

Messziről jöttem el ezen ünnepségre,
Ide vezérelt az Urnak szeretete,
Aki minket egykor testvérré avatott:
Szerezte nekünk e kedves pillanatot.

Eljöttem, mit hoztam? a kérdés ez volna,
Új párnak ajándék, gondoltam-e rája?
Mert ajándék nélkül ugy-e kár volt jönni?
Adok tehát én is, könnyü lesz eltenni.

Nem hoztam tinéktek finom, szép kalácsot,
Hanem ami könnyebb, egynehány tanácsot.
De ha megfigyelve követői lesztek,
E tanácsok útján kalácsot is esztek.

Pénzt sem hoztam, hiszen nekem is kevés van,
Pedig ugy-e, ez igen jól fogna mostan?
De meg gondolom, tán el sem fogadnátok,
Hisz' egészségesek, fiatalok vagytok.

Ruhát hoztam volna? hiszen néktek szebb van,
Ti vagytok mi köztünk a legszebbek mostan.
Vigyázzatok azért, hogy meg ne ártson,
Hiuságtól az Ur Lelke visszatartson.

Hanem ajánlok én nektek finom ruhát,
Csodálni fogjátok ennek tartósságát:
Szelidség, alázat ékes ruhája ez,
Mely legjobban illik a hívő emberhez.

Pénzforrást is tudok, elárulom néktek,
Igazi értéket ilyet szerezzetek.
Jézustól nyerhető égi kincsek ezek,
Mit rozsda vagy idők meg nem emésztenek.

Tanácsul még annyit jegyezek fel néktek,
Hogy a békességet sokra becsüljétek.
Vigyázzatok reá, mert ha egyszer elvész,
Ismét megszerezni nagyon, nagyon nehéz.

Jönnek majd a próbák, nehéz kísértések,
A pletykát hordozó megmérgezett nyelvek.
Óvakodjatok, hogy féltett boldogságtok
Fel ne borítsák az ilyen támadások.

Nem lesz mindég ilyen ragyogó az élet,
S ti sem lesztek mindég fiatalok, szépek,
De Pista csak Pista, Juliska Juliska,
Miér' ne szeretnéd mindég úgy mint mostan?

Ezek volnának a hozott ajándékok,
Nem sok ugy-e? kivált ha megse fogadjátok..
No, de adok én még ennél sokkal többet:
Ime néktek adom ezt a sánta verset.

Üdvözlés.

Üdvözlünk titeket menyegzőtök napján,
Öröm sugárzik itt mindannyiunk arcán.
A szivünk, a lelkünk csak jót kíván nektek..
Legyen szerencsés már első lépésetek.

Istennek áldása szálljon frigyetekre,
Ki a sziveteket összevezérelte.
Gondviselő keze segítségül legyen
A reátok jövő életküzdelemben.

Ünneplő sokaság vesz körül titeket
S mily jól esik nekünk örülni veletek.
Higgyétek őszinte a mi szeretetünk,
A ti boldogságtok boldogság minekünk.

Ragyog a mai nap, fényben uszik minden,
Ilyen nap csak egy van a földi életben.
Sok helyen csak félnap, csak egy néhány óra
S a bánat, a sok baj kerül aztán sorra.

Ott, ahol az önzés, önérdék-hajhászat
Rugója a frigynek és a házasságnak:
Ott csak az első nap ragyogó és kedves
S aztán hosszú sora bánatos, keserves.

De hol a szivekben tiszta, igaz jellem,
Amelett irányít isteni félelem,
Hol közös célra lép közös vággal kettő:
Nem egy félnapig tart ottan a menyegző.

Ha tiszták a lelkek és a gondolatok,
Megáldja Isten a buzgó akaratot.
Hol így kerülnek a szivek egymás mellé,
Tart ottan az ünnep örökkön-örökké.

Hisszük, szeretetből lettetek egymásé,
Imában Istenhez jöttetek tanácsért.
Hisszük, remény lakja a ti szíveteket,
S hisszük, hogy ti nagyon boldogok is lesztek.

Bucsuszó.

A bucsuzkodásban sohasem volt öröm,
Csak ez a bánat van most is menyegzőmön,
Bucsut kell mondanom s úgy hullnak könnyeim,
Tőletek válok el, drága barátnőim.
Oh szép virágos kert, ti hívő leányok,
Jézus gyermekei, ti drága virágok!
Kilépek innen most s be egy másik kertbe,
Hol kevés a virág s lehet — sok tövise.

Isten rendelte így, legyen akaratja,
Férjet rendelt mellém gondviselő karja
S amidőn mint hitves oldalára állok,
Kedves testvérnőim, tőletek elválok.
Örömmel gondolok vissza az időkre,
A kedves napokra, vidám esztendőkre,
Amelyben szolgálva lelkünk Megváltóját,
Hitben s kegyelemben szerethettük egymást.

Mily gyorsan repültek el a drága évek?
S mi maradt belőlük? csak a jó emlékek.
Ne is maradjon más s ha lett volna rossz is,
Felejtem örökre, feledjétek ti is.
Ha a gyermekkornak könnyelmű éviben
Bárkit megbántottam szóban, avagy tettben,
Oh lánybarátnőim, szeretettel kérlek,
Megbocsássátok ezt és elfeledjétek.

Oly nehéz kilépni, kedves körötökből
S bár örömöm is van, könny hull a szememből
Nem megyek én messze, mégis úgy tűnik,
Életem tőletek örökre távozik.
Más a ti éltetek, más lesz az én sorsom,
Magamat Istenünk oltalmára bízom.
De csak Ő rá bizlak titeket is mostan,
Hü lánybarátnőim ez elválásomban.

Áldjon meg titeket égi Atyánk mennyből
S mit nekem adtatok igaz szeretetből,
Sokszorosán aztat adja vissza néktek,
Kivánom, örökre boldogok legyetek.
Köszönöm, hogy engem ti úgy szerettetek
Annyi boldogságot élveztem köztetek.
Jézus, aki volt az örömünk forrása,
Legyen életek örök napsugára.

S egész gyülekezet, ti lelki testvérek,
Köszönetet mondok minden jóért nektek,
Köszönöm, hogy gyengét eltűrtetek engem,
Hogy úgy neveltétek erőtelen lelkem.
Mindent megköszönök égi jó Atyámnak
S a gyülekezetnek, az Ő kis nyájának,
S mindenkit megkérek, akit megbántottam,
Bocsásson meg nekem, én megbocsátottam.

Imádkozom, Isten, a mi jó Istenünk,
Maradjon tovább is megtartónk, jóltevőnk,
Áldjon meg titeket, ti hívő leányok
S áldjon meg engem is, ki mostan távozok.
Tanítson meg minket hűn szeretni egymást
És teljesíteni az Ő szent parancsát
S ha a földi létbe öröm kevés jutna,
Találjuk meg aztat örök országába.

Egy csokor.

Csokorba szedtem a szívemnek
Virágait egy barátnőmnek,
Ki utra megy, idegen utra
S vajh' ki tudja, látom-e újra?...

Hála első, amint válni kell,
Drága időt töltöttünk mi el.
Szívünk egymásra, hogy rátalált —
Küzdelmes lét nagy sivatagán.

Széles volt e nagy világ tere,
De ha fájt a szívünk belseje,
Csak a mi kis rejtett világunk
Lett új erőnk, lelki vigaszunk.

Mint két testvér, kiknek egyike
Vagy másika állandóan beteg,
Ugy voltunk mi s itt a szenvedő,
Én voltam többször s te, jóltevőm.

A te sebed mindég rejtve volt,
Bánatodról csak Isten tudott.
De örömöd, szived melege
Volt mindannyiunk élvezete.

Ezért a hála mostan irántad,
Áldjon az ég messze visz utad.
Mivel annyink emléke leend
A te kedves leány életed.

Sok szerencsét, Isten áldását,
A földi lét legszebbik jussát
Kivánjuk néked mindannyian,
Te jó leány, éljél boldogan.

Kerülje el házadat a gyász,
Betegség, bu, baj, zugolódás,
Kisértő, mely néktek ártana,
Ne zavarja szíveteket soha.

Imádságunk szól az Ur elé,
Vezessen Ő célotok felé.
Kösse Ő össze a szívetek',
Örökké egymásé legyetek.

Ima érettetek.

Imát mondok, Uram, buzgó imádságot,
Aldd meg jó Istenünk ezt a házasságot.
A mi testvéreink kötnek örök frigyet,
Tegyed szerencséssé első lépésüket.

Tekints le reájuk, alkotó Istenünk,
Midőn felszáll Hozzád a mi könnyörgésünk.
Hozzad össze szívük, lelkük indulatát,
Szeretetben járják ezt a földi pályát.

Amikor itt állnak tiszta lelkülettel,
A jövőbe néznek félő tekintettel,
Ha megszállná őket homályos sejtelem,
Adj új erőt nekik, jóságos Istenem.

Az élet tengere, ha csendes, zajtalan,
Jövendő életük békés, zavartalan,
Ha megelégedve majd boldogan élnek —
Vigyázz rájuk, Uram, hálásak legyenek.

De lehet majd vihar, jöhet egy-egy hullám,
Veszély is érhet az életnek pusztáján,
Légy Te akkor közel hozzájuk, Istenem,
Hogy erőtlén hitük majd el ne csüggedjen.

Ugy szeretjük őket, mint a szemünk fényét
S látva arcukon az élet reménységét —
Fohászkodunk értük, segítsed meg őket,
Lássák valósulni minden reményüket.

Ne bocsáss reájuk kísértést, nehezét,
De fénysugárt küldjél, mely jó utra vezet,
Kiméld meg a bajtól, minden kárvallástól,
Kezeik munkáját, vésztől, pusztulástól.

S midőn, jó Istenem, elmegy ez a leány,
A mi énekkarunk szenved ujjabb hiányt.
Pótoljad ki őtet, adjál érte tized,
Sokan vannak még, kik nem dicsérnek Téged.

Ahová elmegy, áldás legyen ott is,
Ki itten oly kedves, kedves legyen ott is.
A mi (Ilonkánkat, Sándor) testvérünket
Áldd meg, égi Atyánk, mindörökké, Ámen.

A vőlegényhez.

Menyegzőtök ünnepélyéhez
Csak néhány szót vágyok szólani.
Amit az én szívem is érez,
Azt fogom néktek elmondani.

Örvendek, hogy ti, testvéreim
Boldogok vagytok az Ur előtt,
Hogy a nap, amelyre vártatok,
Idejére rátok is feljött.

Sokat jártunk-keltünk mi együtt
Az uton, mely sivár és kemény,
De most az óra válást ütött,
Elhagysz minket kedves vőlegény.

Kilépsz ma az ifjak sorából,
Férfi leszel a házádba már
S letűnt ifju könnyebb életed,
Ezután rád nagy küzdelem vár.

Megszoritom testvér kezed,
Az Ur legyen a tanácsadód,
Részesítsen abban tégedet,
Legyen öröm a házasságod.

Légy oszlopa a te háznak,
Segítsége e gyenge nőnek,
Légy osztozója bánatának,
Vagy pedig szive örömének.

S jöhet rátok bármilyen csapás,
Két szív együtt mindvégig megáll.
Lehet vihar, lehet villámlás,
Kisüt a nap s a rend helyreáll.

Legyen hát szent a ti frigyetek,
Érzelmek föntről való.
Boldog házastársak legyetek,
Amit néktek szívből kívánok.

A menyasszonyhoz.

Elhagysz minket kedves leány,
Tünjön előled a homály.
Szólit az Ur máshova már,
Öröm legyen, ami rád vár.

Ezt a lépést azért teszed,
Az Ur paracsának veszed.
Legyen meg szent akaratja,
Vezéreljen az Ő karja.

Mint egy rózsa, olyan voltál,
Jézus kertjén virágoztál.
Jövőben se hervadj pusztán,
Ugy mint eddig, tégy ezután.

Kilépsz a lányok sorából,
De nem az Urnak nyájából.
Szolgálatod tedd ott, ahol
Eztán leszel, eztán lakol.

Légy szépsége a házadnak,
Öröme a társadnak.
Legyél szive napsugárja,
Ha rájön a bánat árja.

Ha látod őtet szenvedni,
Legyél készen segíteni.
A te szivednek jósága,
Legyen az ő boldogsága.

Azéri adott néki az Ur,
Hogyha rátok szenvedés hull
Kettőtökre annyi nem jut,
Mintha egy küzd, mintha egy fut.

Én hát elbucsuzok tőled,
Boldogságot kérek neked.
Kérlek, ne feledj el minket,
Csók jelzi' szeretetünket.

Születésnapra.

Hogy ez a kedves nap újra felvirradt rám,
Azon töröm fejem aranyos (Margitkám)
Mivel kedveskedjek, aminek örülnél?
Most, hogy negyedszáz évet betöltöttél.

Kedveskedem néked, drága életpárom,
Kivel e bus élet zord utait járom,
Te vagy a világom, kedves feleségem
S ez a két kis drága, aki itt áll vélem.

Ah, ha a szívemet mostan megnyithatnám
S nem kellene beszélnem, csak néznélek némán,
Tudom, anyukám azt jobban megértenéd.
Amit így nem mondok, azt is felfedeznéd.

Hogyne, hisz a szivem csordultig van telve
Az Istent imádva, tégedet tisztelve,
Örvendek, hogy te élsz és hogy enyém tettél
S mint férjed uradat e napig tiszteltél.

Nincsen is énnekem más örömöm, vágyam,
Kitől földi életem boldogságát várjam,
Mint te, kis huszonötéves feleségem
S e két kis bárányka, kit te adtál nékem.

Tartson meg az Isten sokáig tégedet
És tegye boldoggá egész életedet.
S hogy én is jóljárjak, valamit szeretnék,
Azt, hogy ötven évig még férjed lehetnék.

Üdvözöllek drágám, születésnapodon,
Fogadd el szívesen csekély ajándékom,
Kicsinyke az egész, de egy nagy szív adja,
Melynek, jó asszonyom, te vagy a lakója.

Add ide a kezed, úgy mint akkor adtad,
Fogadd meg, hogy szeretsz, mint akkor fogadtad.
S ha lehet, ígérd meg, édes feleségem,
Hogy egyetlen vágyam valaha elértem.

Még pedig, hogy mikor veszekedem veled,
Ne kelepelne úgy hegyes, tüzes nyelved.
Ha én perlek veled, te csak mosolyogjál,
Majd amikor kérem, akkor haragudjál.

Ugy-e, milyen hosszú verset mondok neked?
Pedig még a java hátra van a versnek.
Őszinte beszédnek fogadd e sok bókot,
És reá pecsétül ezt a kemény csókot.

Az „enyém“-nek.*

Asszony! most néked zeng lirám,
Nagy kék szemed függeszd reám,
Gyönyörködjél s kacagj velük,
Könny el ne borítsa fényük.
Mindenki ha sir ez életben:
Csak te soha, jó feleségem.

Költő-lelkü a férjed-urad,
Dal közt járjad az életutat.
Keservet ne ismerj soha,
Tavaszz! te éltem tavasza,
Aggódjon bárki keservesen,
Csak te soha, jó feleségem.

Be szép volt egykor az orcád,
Mikor közeledni kezdtem hozzád,
De mai orcád mennyivel szebb,
Mert, jó asszony, értem viseled.
Minden asszony veszihet szépséget,
De te soha, jó feleségem.

Szeretlek, de hisz te is szeretsz,
Hogyne? boldog csak úgy lehetsz,
Én játszok a szived hurjain
Es enyémen a te ujjaid,
Mit bánom, ha mindenki megvet,
Csak te soha, jó feleségem.

S majd egyszer, ha én is meghalok,
Mert tudd, ez is eljő, anyjukom,
Koporsómat hogy körül állják,
Hófehérben te is ott álljál.
Mindenki sirjon keservesen,
De te ne tedd, jó feleségem.

* Drága nőm születésnapján.

Sirasson meg a társadalom,
Hogy elnémult ajkam és dalom,
S ahová csak versem eljutott,
Hadd sóhajtsák: „Szegény, már halott.”
És ha emlegetik nevemet,
Sirasson meg, aki szeretett.

Ők sirjanak, mert elvesztettek,
Nékik többet nem zengedezek,
De te néked, szép szőke asszony
A lelkemet zálogba hagyom,
Mások úgy is elfelejtenek,
De te úgy-e soha, jó feleségem? . . .

Kápolnamegnyitási versek.

Isten Nevének.

Házat építettünk a Te szent nevednek,
Hatalmas Istene a nagy mindenségnek.
Sziklák köveiből magas falat raktunk,
Hogy az árnyékában Téged magasztaljunk.

S ime idehoztuk mindannyian szívünk,
Az élő kövekből oltárt is építünk,
Oltárt, melyen égjen hálaáldozatunk,
Téged magasztaló, buzgó imádságunk.

Szentlélek Uristen, jelenj meg közöttünk,
Nyisd meg ezt a házat, szenteld meg a szívünk.
Átadjuk a kulcsát, soh'se legyen zárva,
Találjon itt vigaszt a szegény, az árva.

Benned hívő néped, e maroknyi sereg
Templomot épített, óh nagy Isten, Neked.
Bár nem laksz Te Uram kézzel csinált házban,
De lakozzál itt, a szívünk templomában.

Mikor idegyülnek közös, hő imára,
Vagy téged dicsérő éneke-re-zsoltára:
Szenteld meg e népet, bűnét töröljed el,
Oh kegyelmes Isten, fogadd kegyelemmel.

S mikor felnyillik itt a Te drága Igéd,
Küldd el Szentlelkedet, az tanítsa népét.
Szenteld az erőtlén hirdetőt-szónokot,
Szólja ki igazán dicső akaratot.

És amikor fölcsendül itt az örömének,
Dicsérik Nevedet hívő énekesek,
Szenteld meg Istenünk, a mennybe hatoljon,
Angyal s ember előtt Téged magasztaljon.

Áldd meg óh szent Atyánk, ezt a buzgó népet,
Ki dicsőségedre szép házat épített.
Áldd meg azokat, kik szívvvel, kézzel, pénzzel
Hordták e falakat, buzgó serénységgel.

Egész hazánk földjén és túl a határon,
Segítőink vannak az egész világon.
Küldték a téglákat adakozó szívek,
Imádkozunk Uram: áldjad, áldjad őket.

Áldd e gyülekezet tevékeny pásztorát,
Ki imával s tettel építette házat.
Adj erőt, hogy amint e köveket rakta,
A szíveket is úgy hozza ez oltárra.

Mindenek, kik sokat, vagy keveset tettek,
Segítségükért óh megáldva legyenek.
Jutalmat adj Uram Téged szeretőknek,
Örök boldogságot hívő népeidnek.

Átadjuk e házat szent hivatásának,
Át a benne diszlő, drága bibliának.
Az üdvösség tana innen szétterjedjen,
Kiapadhatatlan, hűs forrása legyen.

Drága testvérek! Most, hogy itten vagyunk,
Reátok az Urnak áldását kívánjuk.
Áldja házatokat, áldja szíveteket,
S adja, nemsokára ismét építsetek.

A mi Bethániánk.

Volt Bethániában egy csendes kis hajlék,
Amelynek lakói Jézust úgy szerették.
Lázár, Mária és Mártha laktak benne,
S közöttük lakott a szeretet és béke.
Sokszor volt vendégük a nagy égi Mester,
Odajött pihenni, eltörődött testtel,
Hallgatták ott szavát s asztalt teritettek,
Megvendégelték őt s ők is áldást nyertek.

Lázár a szent könyvek titkait kutatta,
Átfordítva a nép nyelvén közreadta,
Mária az Urnak szolgálóleánya
Szomjuhozó lelke az ígét hallgatja.
Mártha, a serény nő, főz és asztalt terít
S vendégeli a háznak vendégeit.
Mind a három testvér mások javára élt
S azért nyerték meg a Mester szeretetét.

Ime, ez a ház is ilyen Bethánia,
Ide is Jézusnak kell bevonulnia,
Itt is vannak írást kutató Lázárok,
Hallgató asszonyok s leányok.
Ezt is a békének honául emeltük,
Istennek ajánljuk, Őtőle is kértük.
Itt hangzik igéje: „Fáradtak jöjjetek!”
Vándorok pihenőt, ételt, italt nyernek.

E hajlék népei írást magyaráznak,
Hirdető tanui Isten irgalmának.
A nők, mint Mária, hallgatják az Igét
Vagy megvendégelik a vándort, a szegényt,
Jöjjetek emberek szeretett házunkba,
Itt van az Ur Jézus a családukba'.
Jöjjetek bűnösök, kegyelmet hirdetünk,
Mesterünk is, mi is mindenkit szeretünk.

Áldd meg drága Jézus ami kis házunkat
Tégedet hirdető szent tanításunkat,
Mi a Te nevednek házat építettünk
Jöjj hozzánk és lakjál örökké közöttünk.
Nevedben nyitjuk meg, legyen áldás rajta
Folyjon innen ki az életnek folyója.
Aki csak idejön öröklétet nyerjen,
Segíts meg Úr Jézus mindörökké. Ámen.

Isten háza.

Házat építettünk, Uram, szent nevednek,
Mi, a gyermekeid, akik úgy szeretnek.
Hogy legyen hajlékunk, hol hirdetünk Téged,
Örök hatalmadat, örök Istenséged.
Imából és könnyből épült fel a hajlék,
Mily sokszor szívünket a kételyek tépték,
De legyőzött mindent a Te segedelmed,
Legyen Urunk áldva örökké szent neved!

Az áldott biblia hajléktalanná vált,
Gyászoló kis sereg imádkozik s kiált,
Hajlék, szószék után epedve könyörög
S megadta az Isten! Óh mily nagy örömök.
Elfeledve minden küzdés és fájdalom,
Csak öröm, boldogság a szívben, az ajkon:
Van házunk, templomunk, hol hirdetünk Téged,
Legyen Urunk áldva örökké szent neved!

Ne sirj és ne rettegj, csak örülj, kis sereg,
Ha mindenki elhagy, lásd, Isten van veled,
Mindeddig segített, ezután sem hagy el,
Csak hű légy és szolgálj mindig szeretettel.
Testvérek! Előre! Mivelünk az Isten!
Ő harcol mellettünk, Ő oltalmaz itten,
Mi édes Istenünk, élünk-halunk Veled,
Legyen köztünk áldva örökké szent neved!

Megnyitjuk a házat, Te nyisd meg a szívet,
Szóljuk az Igédet, Te szólj békességet,
Mi majd imádkozunk, az „Ámen”-t Te mondjad.
Hintjük a jó magot, áldásodat adjad.
Itt a templom, Jézus! Légy Te a Főpapunk!
Vezérünk, menj elől, utánad haladunk.
S ha majd elvégeztük a munkánkat Veled,
Vigy fel a mennyekbe s ott áldjuk szent Neved.

UJÉVI VERSEK.

Ujévi köszöntő.

Egy éve, hogy találkoztunk utoljára,
Más szám került a naptárunk címlapjára.
S amit akkor a jövődőről regéltem,
Mostan is azt sorolgam, beszélgetem.

Jó esztendőt prófétáltam s úgy-e úgy lett?
Alig győzték eltenni a buzát, kendert.
Csak, mert a nép még az idén is vétkezett,
A szőlőben egy kis kár következett.

Mindég mondom: hagyjatok fel a vétékkal,
Vigyázzatok a tettel és beszédekkel.
Mig az élet tisztátalan s ilyen vétkes:
A boldogság nem lesz addig tökéletes.

Ember! mondjad ily szívesen miért vétkezel?
Hisz' ezzel csak önmagad ellen teszel.
Nem volna még ideje a javulásnak?
Miért nem tanulsz már a sorsán annyi másnak?

Rám nézve is ez a sok bűn olyan káros,
A jóslásom ezért mindig oly hiányos.
Sugallatom az örömet, áldást mondja,
A bűn pedig átkot hoz és összerontja.

Nem is tudom, ha ez így lesz, hová jutunk,
Attól tartok, felborul a barátságunk.
Mindhiába osztogatom a tanácsot?
S az Ur szavát, édes mustot és kalácsot?

Igy szól az Ur: „még egy évet utoljára —
Adok néked, bűnös világ a próbára.”
Aki akar, térjen hozzám, megáldom őt
És megáldom Ő érette az esztendő.

Száz szónak is egy a vége jóbarátom,
Ha meg nem halsz — élve maradsz — ezt állitom..
De tudod, az év egy örök ajtót nyit neked :
Mennyet? Poklot? Ezt el már csak te döntheted!

Jövendőit mondok . . .

Fejem szédül, ülök gondban,
Hova-tovább, annál jobban ;
Legnehezebb az én dolgom,
Ki a jövőt prófétálom.
Ha nem úgy lesz, mint ígérem :
Jövőre már nincs hitelem.
Hogyha pedig eltatálom :
Fogy ez a kalendárium.

Jól figyeljen mindenki hát,
Felfedem a jövő titkát :
Ez esztendő, melybe lépünk,
Öröm, boldogság lesz nekünk. —
Tudom, a termés érdekel,
Lesz-e buza, szőlő, kender ?
— Ami termés lesz ez évben,
Olyan nem volt életedben.

Nem győződ most learatni,
A bort, mustot hová tenni ;
S annyi állat az aklodba',
Mint eső után a gomba . . .
A család nő, gyarapodik,
Minden javad szaporodik,
Csak a kár kerüli házad,
A betegség és a bánat.

Ámde amit én beszélek,
Csak egy módon lesz a részed:
Ha szentül állsz s nem vétkezel,
Isten ellen soh'sem teszel. —
Ha a tavalyi tempóra
Bünt bünre raksz, rosszat rosszra:
Nem vár reád ily jövődő,
Keserves lesz az esztendő.

Uj ugarat szántsál tehát,
Uj magot vess, — a hit magvát.
Fogadd be Jézust szivedbe,
Ugy boldog léssz az uj évbe'.
S ha az, amit fent elmondtam,
Másként lesz, nem mint jóoltam:
Én nem leszek oka annak,
A hibák te benned vannak.

Isten boldog évet küld el,
Én pedig megjövendöltem.
Kegyelmi év, fogadd el ezt,
„Még szól éretted a kereszt.“
Ha Istent félve, boldogan
Lépsz át s Reá bizod magad:
Nem kell jövődőt mondanom,
Ne is kérdd, hisz' ugy sem tudom.

Leszámolás az év végén.

Csakugy állok itten, mint egy gyenge plánta
Szivem a mult idők nyoma átaljárja.
Mulandó enyészet, itt van most előttem
S napjaim futását félve szemlélgetem.
Keresztény vagyok én, igaz, de hiányos,
Van még életemben sok gyarló, sok káros.
Hanyag voltam, hűtlen, mindezt beismerem,
Vajjon lesz-e időm, hogy még jóvá tegyem?

Amikor megtértem, vállalkoztam arra,
Hogy leszek Uramnak egy buzgó sáfára.
Kértem talentumot s Ő nem tagadta meg,
Hogy elmenvén, azzal buzgón kereskedjek.
Ámde, óh fájdalom, most látom igazán,
Mily ritkán volt pénzem a váltók asztalán.
Sokszor könnyelműen elástam a földbe,
Vajjon lesz-e időm, hogy ezt jóvá tegyem?

Ide adta az Ur nekem szent igéjét,
Hogy vigyem másoknak az üdv üzenetét
Elküldött, segítsek árvát és beteget
Tettem szent parancsát, csakhogy nem elegend.
Gyakran lankadt erőm, fogyott bátorságom,
Kedvemet rontá a kíséző hatalom
Unalmassá vált a keresztyén életem,
Vajjon lesz-e időm, hogy ezt jóvá tegyem?

Ez elmúlt év is, mint vádló áll előttem . . .
Sokszor az életben izetlen só lettem,
Nem volt mindig erőm megvallni Uramat,
Nem hívtam eléggé szegény barátimat.
Mindenfelől sűrű felhők jönnek felém,
Fáj, hogy hivatásom ily hanyagul tevém.
Nem használtam ki az alkalmat helyesen,
Vajjon lesz-e időm, hogy ezt jóvá tegyem?

Itt az új esztendő, vajjon mit hoz reám,
Áldás-e vagy átok közeledik hozzám?
Szívem megújul-e? szolgálok-e jobban?
Megtartom-e szavát majdan igazabban?
Oh, bár volna bennem sok jó igyekezet,
Töltse be Mesterem lelkével szívemet,
Hogy amit a múltban hibát elkövettem,
Ez új esztendőben azt mind jóvá tegyem.

Hozzád fohászkodom Istenem, jó Atyám,
Íly nagy zavaromban tekints Uram reám.
Bocsásd meg nekem, hogy rossz sáfárod voltam,
Kötelességemet így elhanyagoltam.
Adjál bátorságot, hogy mint jó katona
Lobogtassam zászlódat s vigyem mindenhova.
S ha velem lesz Uram ez új esztendőben,
Sok mulasztásomat s mindet jóvá teszem.

Mit várjunk ?

Itt az ujév, beköszöntött,
Kimondom hát a jövőndöt,
Tudom, kíváncsiak vagytok.
Hogy ez évtől mit várjatok ?

Nagy gyakorlatom van ebben,
Hogy a jövőt felderitsem.
Segítségem nem a kártya,
Hanem az áldott biblia.

Abból meritem a tudást
S az életből tapasztalást.
Egyesítve ezt a kettőt
Magyarázom a jövőndöt.

Tetőled függ, jó barátom,
Hogy ez az év rád mit hozzon,
Mert hogyha te úgy akarod,
Bőséges lesz buzád, borod.

Ha dolgozol szorgalommal,
Nem alszol annyit, mint tavaly :
Életsorsod fordul jóra,
Jut kenyérre, fára, sóra.

S hogy a fehér kenyér mellett
Béke lengjen házad felett :
Kerüld a bünt, imádkozzá,
Istenedhez fohászkodjál.

Szerencsétől ne várj sokat,
Véletlen nincs a nap alatt.
Vetés nélkül nincs aratás,
Szorgalom nélkül haladás.

Istenfélő hogyha leszel,
Megáld téged lelki kincessel.
Enned is lesz, ha dolgozol,
Perelj be — ha csalatkozol.

Nőttél-e gyermekem?

Minden este keblem belsejében
Egy titkos hang egyre kérdi tőlem:
— Van-e áldás mai munkáidban?
Fejlődtél-e az én dolgaimbán?
Esőt küldtem, amely áldást hoz rád,
Segítségem minden nap megy hozzád.
A javadra hüen törekedtem,
Felelj tehát: „Nőttél-e gyermekem?”

Pihenőre fejem ha lehajtom,
Nem jó álmom, pedig úgy óhajtom!
Mert kitérni vágyom e hang elől,
Amely titkon szól e szíven belül.
De hiába, szavát mégis hallom,
Viselnem tán könnyebb, ha megvallom.
Számon kéri dolgom, ha végezem:
— Elmúlt a nap. „Nőttél-e gyermekem?”

Minden hétnek záró-, végestéjén,
A hónapnak és az évnek végén
Megjelenik Uram hü szolgája
S a szívemet számon adni várja.
Ki minden jót mérték nélkül adott,
Számon kéri, hogy hol vannak azok?
— Tudod-e még mindazt, amit tettem
És általuk „nőttél-e gyermekem?”

Kellemetlen volt e kérdés nekem
És felelni reá nem szerettem.
De most már az „igen“-t elmondhatom,
Mert szavát nem félve kell hallanom.
Nyájas hangon szólit, szeretettel
S érzem, hogy Őt hiven követnem kell.
Boldog vagyok, midőn így szól nekem:
— Ma lelkileg „nőttél-e gyermekem?”

Nevekedem hitben, Uram, látod,
Kicsiny hitem nagy lesz, ha megáldod.
Áldd meg szívem s csekély törekvésem,
Koronázza siker minden léptem.
Ha e földön eljön meghalásom,
Könnyű legyen majd a számadásom.
Lásd meg rajtam azt, hogy nevekedtem,
Ha megkérded: „Nőttél-e gyermekem?”

Ujévkor.

Megy az idő, repülnek a napok,
Ilyenkor úgy elmerengek rajtok.
Ismét letűnt egy hosszú esztendő,
Új váltja fel, nem jön többé elő.

Mikor megjött, átkaroltam őtet,
Sokat ígért, szívem reménykedett.
De nem adta meg, óh mennyi mást adott,
Nehéz próbát s milyen sok bánatot.

Szerencsém, hogy hívő szívem mélyén
Jézus, Kiben soh'sem csalódom én,
Ő pótolta sok veszteségemet,
A múlt évben megtartott engemet.

Embertársam, ismered-e Jézust?
Ki tegnap volt és Ki ugyanaz most.
S kinek nem árt soha az enyészet,
Mindörökre ugyanazon lészen.

Ez ujév is olyan, mint a többi,
Feltűnt mostan s így fog le is tűnni.
Ha veszélyt hoz, ki nem kerülheted
S bármilyen jó, ugyanis elhagy téged.

Ez a föld ez elmulás hazája,
Ne bíz ember magadat reája.
Abban bizzál, ki örök s végtelen:
Ez Teremtőd s Megváltód, az Isten!

Ravatalnál.

A mi koszorunk.*

Ismét nagyobb lett a menny serege,
Hazament az Urnak e drága gyermeke.
Megpihent boldogan a kebelén már
Jézusnak, ki reá koronával várt.

(Irénkénk!) te drága, jó leány,
Mint ragyog feletted a szivárvány,
Béke övez s a lelked örül,
Angyalok vesznek tégedet körül.

Mi sirunk, a szemünkből könny ömöl,
Ő hófehér ruhákban tündököl.
Akiről zengett, Akit szeretett,
Örök időkre immár Azé lett.

Jegyes volt, de menyasszony ma már,
Szabad lelke előtt nincs határ,
Közülünk ő átrepült — haza,
Mert vőlegénye: Jézus elhívta.

Legyen áldott köztünk emléke,
Nem felejtünk soha (Irénke) !
Szüleid és testvéreid mellett
Országunk népe ismert és szeretett.

* Darabont Irénke ravatalánál. Nagyvárad, 1924. július 13.

Ifjuságunknak egy kincse voltál,
Nagy veszteség, hogy eltávoztál.
A hegedűd elnémult hirtelen
S megpihentél az égi végzésen.

Boldogabb vagy te minálunknál,
Mi sirunk, te ott a hárfánál
Angyali éneket zengedezel,
Megváltód mellett egész közel.

Ne sirjatok, nem veszítettük őt el,
Isten hozzá minket is felemel.
Közös teher hullott itt mireánk,
Ott is közös lesz majd a koronánk.

Ne sirjatok, nincsen itt halál,
Csak áldott lelke e földről odaszállt...
Elvette az Ur nagy fájdalmaid,
Felnyitotta neki az ég kapuit.

Viszontlátásra! Kedves testvérnő,
Találkozunk majd ott a trón előtt.
Hívő voltál, mi is hívők vagyunk
S hitünk szerint mi mind találkozunk.

Ifjuságunk, a női- s leányegyletek,
Evangéliumi énekes-, zenészek
Bucsut intünk neked, te jó leány
A Jordánnak innenső partján.

Vigasztalódjon minden vérező sziv,
Nemsoká Isten minket is hazahív.
Szeressük egymást, míg itten harcolunk,
S egymás ravatalára
Szeretet virágiból fonjunk koszorut.

PÁRBESZÉDEK
ÉS
TÁRSASJELENETEK.

A babona.

(Párbeszéd.)

Hívő:

Jónapot barátom, régen várok reád,
Igen sürgős szavam volna már tehozzád,
A megtérés szavát olyan régen hallod,
Mi oka, hogy mégis azt el nem fogadod?
En óva intelek: Idők végén állunk,
Ideje, hogy immár Istennek szolgáljunk.

Babonás:

Mily hiábavaló a te aggódásod,
Nem vagyok én pogány, ahogyan gondolod,
Ismerem magamat, ismerem az Istent,
Ismerem e földi változó életet.
Tudom, hogy kísértő is van e világban,
Az jár éjjel erdőn s minden üres várban,
Kopog szobámba is majdnem minden éjjel,
Ilyenkor a párna alá bujok fejjel.
Hogyha rosszul alszok, jobb lábbal kelek fel,
Kéményseprőt látva örül szívem reggel.
Tudom, mit kell tennem, hogy szerencsés legyek,
Ajtómhoz egy talált lópatkót szegezek.
Lyukas régi pénz a zsebem el nem hagyja,
Tudom, hogy a jó pénzt énhozzám ez csalja.
Igy tudom én mindig a kötelességem,
Ha az orrom viszket, bosszuság az nekem.
Ha cseng a jobb fülem, rossz hír kerül hozzám,
De amikor a bal, akkor vidám orcám.
Pénteken nem szabad, tudom, utra kelni,
Az itthonmaradtért nem kell visszajönni.
Ez mind szerencsét ront és most jut eszembe,
Az is, ha üres veder jön velem szembe.
Az is, hogyha reggel, ha ablakot nyitok,
Jobb oldalon papot, balról asszonyt látok.

A 13-as szám, óh, az rettenetes,
Szerencsétlensége igen félelmetes.
Április elseje bolondítás napja,
Ki akkor nem vigyáz, az ugyan megjárja.
Ha kuvik huhog fent a ház tetején,
A halál közeleg olyankor mifelénk.
Hol a só kiömlik, ott perpatvar fakad,
Seperni küszöbötől kifelé nem szabad.
Ha kezem elvágom, arra pókháló kell,
Igy tette az apám s én így tanultam el.
Hogyha álmatlanság kinozott gyakorta,
Egy kis máklevél az álmat meghozta.
Kutyaszórt perzseltem, ha kutya megharapott,
Cigányasszony pedig rögtön ráolvasott.
Belinek mag füstje jó a fogfájásra,
Ügyes varrás kék cérnával jó a pokolvarra.
Ha egy macska vagy nyul utam keresztezi,
Hiába fáradok, szerencsém elveszi.
Tudom, hogy a jósok ismerik a jövőt,
Ha én tudni vágyom, csak hozzájuk jövök.
Szilveszter estéjén az ólmat megöntöm,
A jövőmet látom, ha a vízbe öntöm.
Tévedni nem szoktam, oly biztos a munkám
S ez a nagy tudomány oly nagy áldás reám.
Az ólom árnyéka ha egy kaszát mutat,
A halál vette már énfelem az utat.
Örül szívem, hogyha malomkerék látszik,
Tudom, hogy a gyomrom akkor nem éhezik.
Orvos tudománya előttem mit sem ér,
Nem tudnak segíteni beteg szenvedésén.
Megmondja a kártya, hol van az igazság,
Gyakorlott kéz utján utasítást ez ad.
Igy ismerem én az életnek dolgait,
Csodálom, hogy szavad engem mégis fenyít.
Lásd be, törődök én élettel, halállal,
Hagyj békémet hát a megtérés szavával.

Hivő:

Oh te szegény ember, te elveszett lélek,
Ne gondold, hogy néked ok nélkül beszélek.
A te szived, lelked oda van egészen,
Ha ebben megmaradsz, nagy bukásod leszen.

Te nem vagy istenfélő, nem vagy keresztyén,
Hit dolgában üres a szived és szegény.
Babona a lényed nagyon megrontotta,
Az élő Istentől így elfordította.
Hol szedted így össze ezt a sok szemetet?
Az Uri imánál jobban tudod őket.
Boldogulásodra szerencse kell csupán?
Hát Isten áldása felesleges talán?
Kéményseprő oly nagy örömet hoz néked?
Az meg bosszuságot, ha az orrod viszket?
Nem tudod, hogy szived, nem az orrod gonosz?
Mily veszedelem az, amit tereád hoz.
Majd jön feketébb is, mint a kéményseprő,
Annak is örülhetsz, de az majd érted jó.
Ha nem kell néked az isteni kegyelem,
Majd rád jön egykor az örök veszedelem.
Tel Az Isten Fia kereszten halt érted,
Mégis az átkozott babona kell néked?
Micsoda pipogya, elzüllött keresztyén,
Kinek a Sátán így uralkodik szivén.
Te elmondtál nékem ennyi butaságot,
De a jó Istenről egy kis tanulságot,
Vagy a vallásodról, a hit erejéről.
Talán egy árva szót sem tudsz szólni erről.
Tele van a szived ilyen szemetekkel,
Persze, mert te ott is csak befelé seprel.
Félsz, hogy majd a sok szenny kipusztul belőle,
Már pedig megválni nem akarnál tőle.
Seperjél kifelé én kedves barátom,
Tisztítsd ki azt, ami babona, vagy álom,
Valóságért rajongj Isten országaért!
Sokkal érdekesebb s jobb küzdeni ezért.
A babona métely lelkek betegsége,
Nem lehet ez hívő ember mestersége.
A babona átok tévelygésnek lelke,
Aki ennek rabja, utját tévesztette.
A babona pogány népek találmánya,
Ne majmoljál ilyen, ne járj a nyomába,
Ne haragítsd vele elő Istenedet,
Aki előbb-utóbb kezébe vesz téged.
Öreg cigányasszony jelenti meg néked,
Hogy a holnapi nap mivel fogad téged?

Hát Isten ígését miért nem szereted?
Mely nem csalás, igaz és az üdvre vezet.
Térj meg Istenedhez eme tévelygésből,
Szabadulj a Sátán súlyos köteléből.
Az igaz bölcsesség Ötöle származik,
Keresd Őt s majd lelked Vele találkozik.

Babonás:

Szavaid érintik mélyen a szívemet,
Amióta beszélsz, megnyertél engemet.
Szemem még nem tiszta, homályos a látás,
De talán reám is jön az égből áldás.
Megfontolom szavad, olvasom az ígét
És ha nyerek benne igaz lelki békét,
Régi bölcsességem vesszen a mocsárba,
Csak bejusson lelkem Isten országába.

A kísértő.

(Párbeszéd.)

I. Megnyugvás.

Hivő:

Az életnek örömit elveszthetem,
Keresztviselésből állhat életem,
Próbáltatás jöhet reám mindennap,
Az én Uram elviselni erőt ad.
Semmi öröm ne legyen bár utamon,
Egy panasz szó sem jön ki az ajkamon.

Sűrű felhő borítsa napjaimat,
Éles kövek sebezhetik lábamat,
Felkelésem, lefektem sirás lehet,
E rut világ folyton bánthat engemet,
Vétsen bárki én ellenem — ráhagyom,
Egy panasz szó sem jön ki az ajkamon.

A kísértő

Szövege a 290. oldalon

Sátán az én szívem békén nem hagyja,
Amde az én Uram eztet jól tudja,
Azt is tudja, gyenge vagyok én nagyon,
Nem tenné Ő soha azt, hogy elhagyjon.
Tűrök tehát s az Ő nevét megvallom
S egy panasz szó sem jön ki az ajkamon.

Kisértőre én soha nem hallgatok,
Véle bárhol s bármikor szembeszállok.
Tudom gonosz, azt is tudom mit akar,
Imádkozok s jön a segítség, hamar.
Legyen rövid avagy hosszú futásom,
Egy panasz szó sem jön ki az ajkamon.

Munkálkodom itten hű Jézusomért,
Fáradozok lelkek megmentéseért.
Előljárok a munkában ha lehet,
Célhoz érni Jézus segít engemet.
S ha bármi ér emez egyet megtartom,
Hogy panasz nem jön ki az ajkamon.

II.

(Előáll a Sátán)

Sátán :

Megállj csak te hívő, nem tetszik a szavad,
Nem olyan simán megy, ahogyan gondoltad.
Ilyen dicsekedést már sokat hallottam,
De az ilyesmiket szó nélkül nem hagytam.
Ki vagyok én néked? hogy annyit emlegetsz,
Hogy uton útfélen gunyos szóval illetsz.

Hívő :

Távozz tőlem Sátán, hívők kísértője,
Gonosz vagy te nagyon, rosszak fejedelme.
Méltó arra sem vagy, hogy tárgyaljak veled,
Gonosz régi kigyó, egy szavad sem hiszem.

Sátán:

Gazdag főur vagyok, uralkodó király,
Tiszteletben élő e föld nagyjainál.
Enyém e nagy világ s tied ha akarod,
Csak fogadd tanácsom s ami jót én mondok.
Van egy ellenségem, Názárethből való,
Annak szavaira ne legyél te hajló.
Csak őtet ne kövesd, imaházba ne járj
És, hogy én utánam soha ne kiabálj.

Hivő:

Távozz tőlem Sátán, te nagy veszedelem,
Miért jöttél? Ki hívott? mit akarsz én velem?
Hiába mesterkedsz, én végig hű leszek;
De a furfangodnak egy szavát se hiszem.

Sátán:

Kedves lélek, kérlek, ne szólíts Sátánnak,
Inkább engedj az én igaz szavaimnak,
Mily szép, nézd e világ s az a sok élvezet,
De vajjon mit ad egy hívő gyülekezet?

Hivő:

Távozz tőlem Sátán, te nagy képmutató,
Dorgáljon meg az Ur, nagy csendháborító
Boldogságom Jézus és a gyülekezet,
De a te szavadat soha el nem hiszem.

Sátán:

Vajjon mért nem hinnéd? jól ismersz engemet,
Annyira megveted, tiszta beszédemet?
Azt hiszed, látja ő a te sok bajodat?
Hogy annyira nyelvelsz, szégyeld meg magadat!

Hivő:

Távozz tőlem Sátán, te legnagyobb hazug,
Éppen, mert ismerlek, reád nem hallgatok.
Hogyha bajban vagyok, Ő segít engemet,
De mondásaidból, árva szót sem hiszek.

Sátán :

No, maradj hát meg a gyülekezetteddel,
Miért is vesződtem ilyen értetlennel !
Hogyha úgy szereted, haljál hát meg érte,
Légy te tiszta fehér, én koromfekete.
De tudd meg, hogy téged békében nem hagylak;
Ha előbb nem, utóbb, egyszer csak becsaplak.

(Sátán távozik, hívő imát mond :)

Hozzád fohászkodok, jóságos Istenem,
Oly kicsiny a hitem, el ne hagyjál engem.
Nem panaszkodom, amint előbb mondtam,
De látod, mily hamar megtámad a Sátán.
Tudom, igaz vagy te és hogy ő hazudik,
Nem árthat, ha lelked itt közöttünk lakik.
Segíts hiven élni, megvall'ni Tégedet,
Aztán pedig vegyed magadhoz lelkemet.

Dávid és Góliát.

Góliát :

Góliát vagyok, a filiszteus vezér,
Erőm és hatalmam e világgal felér.
Nem ismerek erőt, amely nagyobb legyen,
Ki ellenem támad, az mind tönkre megyen.
Ha valaki megsért vagy ha énbelém köt :
Felrugom, letiprom, akárcsak egy tücsköt !
Ne gondolja senki, bárki emberfia,
Hogy előttem talpon lehet megállnia.
Magam is szeretném erőm megpróbálni,
De nem akar senki velem sikraszállni.
Meg kell hát nyugodnom, hogy én vagyok csupán
Erős és hatalmas az egész föld hátán.

Hogyha én beszélek, hallgasson mindenki,
Mert haragom elől nem menekszik senki!
Ha én kegyelmezek, úgy élhet az ember,
De hol halált mondok, ottan pusztulni kell!
Minden dicsőségnek dicsősége enyém,
Győzelmi glóriát lengessetek felém.
Reszket a föld népe még a nevemtől is,
Nálam az élete, hát csak reszkessen is!

Dávid:

Mi ez, te csácsogó? Te elvakult pogány!
Cserben hagy nagy erőd nemsokára, megállj!
Hogyha emberedre nem akadtál eddig,
Majd megtanítlak most, örökre még pedig.
Én nem vagyok vitéz, nem vagyok óriás,
Sem híres birkozó, sem egy komédiás.
Amint látod: gyermek, egy kis gyenge plánta; —
Hanem Góliát ur, maga most megjárta...
Hoztam én magammal egy egyszerű fegyvert,
Egy parittyát s benne egynéhány kis követ.
Ez lesz a halálod, mert elhitted magad,
Káromlásod, ne hidd, büntetlen nem marad:
Van Egy nagy hatalom, amiről te nem tudsz...
Eppen ezért mostan az Ő kezébe jutsz.
Annak szent nevében kilövöm kövecském
S pusztulsz, te káromló, a győzelem enyém!

Góliát:

Mit? Mit beszélsz itten, te gagyogó gyerek?
Nem félsz? Haragomban menten elsöpörlek!
Ki az a hatalom? Hol van az az erő?
Ha létezik, akkor rögtön jöjjön elő!
Pogány vagyok, igaz, filiszteus pogány,
Elöttem a meséd értéktelen talány.
Abban, kit emlegetsz, nem hiszek, nem félek,
Minden ily hatalmat csufussággal illetek.
Hol van hát a fegyver, hol azok a kövek?
Menten takarodj el szemem elől velek!
Bottal jössz én reám, úgy, mint ebre szoktak?
Megkeserülöd ezt, csak megharagudjak!

Dávid:

Uram, jó Istenem, halld, e filiszteus
Megkáromolt Téged, bosszuld meg őtet most.
Írányítsd a követ épp a vakszeméhez,
Ha nem látott Téged, legyen a veszte ez.
Kilövöm hát követem, cél a homlokodnak,
„Az istentelenek kárhozatba jutnak.“
Neked termett e kő, neked hoztam ide,
Ha te káromló vagy, szálljon a fejedbe!

Góliát:

Jaj, de nagy a sebem, kiomlik a vérem,
Istentelen voltam, vajjon mi lesz vélem?
De most az Istennek a kezébe estem,
Megöli, megöli a lelkem, a testem.
Filiszteus pogány volt az anyám, apám,
Isteni tudomány soha nem jött hozzám.
Lelki sötétségben neveltek engemet,
Annál az Istennél nem nyerek kegyelmet?!

Dávid:

De igen, add ide a te fegyveredet,
Evvel oltom ki a pogány életedet.
S evvel mutatom meg a kegyelmet neked,
Megbocsátást találsz, megment hű Istened.
Ha ujjászülettél s az Istenben hiszel:
Im e pillanatban üdvösséget veszel.
Igy szól neked az Ur Ó szent írásában:
„Megbocsátok fiam néked ez órában.“

Vágyam.

- A. Ünnepelni vágyom szivből, igazán,
E husvétnak, szent ünnepén,
De nem tapad az öröm hozzám,
Az én lelkem árva és szegény.
Hol van oly hely, vajjon merre van?
Hol a lélek felemelkedik,
Hol közel volna az ég s föld Ura,
Hol az emberrel találkozik?
- B. Ha ezt vágyod, menj Golgothára;
Egy férfi ott keresztet emel,
Nézd, Ő érted ment a halálba,
Ott van Isten tehozzád közel.
- A. Csodát vágynék látni e napon,
De csak várok, nézek, réveteg,
Zsibbadás van szivem' s agyamon,
Gondolatom száll, száll, tévelyeg.
- B. Nem csoda hely-e neked Golgotha?
Nem az-e, mit Megváltónk mivelt?
Ha lélekben elmennél oda,
Tudom, megragadná szivedet.
Hisz emberben nincs oly szeretet,
Hogy halálra adja önmagát,
Másokért áldozzon életet
S te nem látod ezt a nagy csodát?
- A. Vágynék szép tájat is látni,
Hol a szivem gyönyörködhetne,
Kedves beszédeket hallani,
Mely lelkemnek balzsama lenne.

- B. Én csak Golgotháról szólhatok,
 A hívőnek legszebb tája az.
 Eltörpülnek szép hegyek, halmok.
 Legszebb Golgotha, való és igaz.
 S kedves beszéd, halld a Golgothán
 A latorhoz Jézus mit beszél;
 — „Mert te hiszel bennem igazán,
 Még ma velem lész az ég ölen.”
- A. Üde forrást is vágyva-vágyom én,
 Lelkem tikkadt szomját oltani,
 Kedves uton menni menny felé,
 Szenvedés nélkül odajutni.
- B. A forrás is itt a Golgothán,
 Vér patakzik megmentésedül,
 Lemossa bűnöd, üdit igazán,
 Nincs más forrás, csak ez egyedül.
 De utat, mely gyönyörteljes, szép
 És hogy mégis a mennybe vigyen, —
 Olyat nem találsz te semmiképp —
 Az átvisz a Golgotha hegyén.
- A. Ha Mesterem is csak ezen ment,
 Nem tehetek én mást semmikép.
 Az uton hát őtet követem,
 Megyek vele, sietek ismét.
 Nem lesz tán a kereszt oly nehéz,
 Hogy lerogyjam a sulya alatt,
 Tudom jól, hogy ki előre néz:
 A küzdelemben diadalt arat.

Heródes és a bölcsek.

(Karácsonyi jelenet.)

Előadja : Heródes és 3 keleti bölc (4 férfi), lakáj és 4 hadnagy (5 ifju),
3 gyermek, 1 nagy és 1 kis leány.

(Heródes ül a fejedelmi székben, mellette áll egy lakáj. Három keleti bölc eléje járul. Első szól.)

I. Bölc :

Hatalmas Heródest, az ország fejedelmét keressük.

Heródes :

Én vagyok, mi a kívánságotok ?

I. Bölc :

Király! Örökké élj! (Mindhárman meghajolnak.) Hódolunkat jelentjük be neked, dicső uralkodója ez áldott Kánaánnak. Boldog a lelkünk, hogy a Jehova megengedte nekünk ezt, miszerint amely birodalomról annyi szépet hallottunk, most szemeinkkel szemlélhetjük.

Utunk célját legalázatosabban előadom, óh király és kérlek téged, akiről tudjuk, hogy országod minden eseményét jól tudod és előtted rejtve semmi sincs e hon dolgai közül, adj nekünk utasításokat.

Mi, akik mindannyian komoly, vallásos férfiak vagyunk, a Jehova írásának tudósai, amikor sok évszázadok során elődeink és mi vizsgálgattuk az ég járásait s abban kerestük a szent próféciák beteljesedését, nemrégén felfedeztünk egy csillagot, amely teljesen elűt a többitől s amelyre mindannyian ráismertünk, hogy az a születendő Messiásnak, az Izrael örök Királyának a csillaga.

Utra keltünk tehát s a messze keletről bennünket a csillag ide vezérelt a te remek országodba s mint láthatod (felmutat), most is szépen halad előttünk.

(Heródes rémülve néz fel.)

Itt haladván el, illőnek tartottuk betérni palotádba, hogy kifejezzük hódolatunkat s most alázattal kérünk, add tudtunkra, hol van az ujszülött király, hogy elmenvén, adjunk neki tisztességet.

Heródes (idegesen):

Uj király? Itt? No, ez valami. Ti mint bölcsek mutatkoztok be, de amit előadtok, mást árul el felőletek. Miféle álmod láthattatok ti, hogy azon elindulva egy félvilágot átvándoroltok? Kijelentem, hogy itt rajtam kívül más király nincs s amig én élek, nem is lehet. Szegény tévelygők, térjete vissza hazátokba.

II. Bölcs:

Beszédünk alapja nem álom, óh király, mi a legszentebb irások és próféciák tanaira építünk. Megerősíti nézetünket Jehova maga, aki csillagával vezetett heteken keresztül eddig a helyig. Tudjuk, király, hogy körülötted nagyszámu bölcs van, hívjad össze őket s tudakold meg e dolgot tőlük.

Heródes (a lakájhoz):

Összes tudósaim jöjjenek ide!

(Lakáj lefut s vagy 8—10 férfiúnak odasugja:)

A fejedelem parancsára!

(A megszólítottak hónuk alatt könyvvel Heródes elé vonulnak.)

Heródes:

Ezen idegenek valami uj királyról beszélnek, akinek állítólag itt kell születni országom területén. Zsidó király

volna Krisztus néven. Tudom, hogy nem tudtok felőle semmit sem, de az ő kívánságukra hivatalak egybe titeket. Hallottatok-e valamit felőle?

Egy tudós:

(Felolvassa hangosan Mikeás próféta könyve 5. r., 2. versét, amit Heródes megdöbbenve hallgat.)

Heródes:

Köszönöm, elég. Ti tudósok, menjetek el.

(El. Miután elmentek a tudósok, közelebb hívja a három bölcset magához és nagy komolysággal kérdezi tőlük:)

Mondjátok el nekem, hogyan vettétek észre és milyen időben ezt a csillagot?

III. Bölcs:

Gyönyörű szép fényes napon az én tizenkét éves fiam (aki most tanulja éppen a Messiásra vonatkozó írásokat a zsinagógában) észrevette, hogy a ragyogó ég kifeszített kárpitján éppen a fejünk felett egy a napnál fényesebb ótágu csillag áll, csucsával a világrészek irányában. Ezt látva eszébe jutott a próféta írásában jövendölt csillag s határtalan örömmel kiabálta ki a népeket a szabadba. Mi, öreg írástudók azonnal láttuk, hogy ez a várva-várt csillag. Elkészültünk s miután Jehova segítségét kértük, elindultunk e hosszú utra, amelyen mindenütt, úgy nappal, mint éjjel ez a csillag vezetett.

Heródes:

Nem akart az a csillag másfelé menni, csak erre, az én országom felé?

II. Bölcs:

Nem, egyenesen idejött s mi csak azt találtuk igaznak, hogy az Izrael dicső királya itt szülessen Judeában.

Heródes :

Oh mily dicső esemény! Hogy szeretném én is imádni azt a nagy királyt, kiről évezredes irások jönendölnek. Kérlek titeket kedves vendégeim — kik előttem kedvet találtatok — menjeteK gyorsan keressétek meg őt, azután pedig jöjjetek vissza és mondjátok meg nekem a helyet, ahol van, hogy elmenvén én is tisztességet tegyek néki.

I. Bölcs :

Üdvözlégy hatalmas király, ki elismered királyságát az Isten küldöttének, szavaid mélyen áthatják lelkünket. Szavaid amilyen igazak, olyan áldás fog követni téged.

(Egyszerre meghajolnak és el. Heródes aggódva néz utánuk.)

Heródes (magában):

Majd adok én nektek királyt! Csak jönnének hamar vissza. Meglátjuk.

(Az emelvény másik részén megáll egymás mellett a három bölcs sorban és égfelé nézve elmondják az alábbi verseket, melyet Heródes nem hall [nem figyel.])

I. Bölcs :

Aranyat hoztam Tenéked,
Te drága, ujszülött gyermek.
Legnagyobb kincsem az élet,
Azt adom át most itt Néked.
Szivem ha egy arany tömeg,
Olyan drága mégsem tehet,
Hogy most, mikor idehoztam,
Tenéked oda ne adjam.

Arany az én ifjuságom,
Gyémántkő a szilárdságom.
Zafir a keblem melege,
Kiöntöm ide elődbe,
Napkeletre való vagyok,
De a napfény Nálad ragyog.
Itt jött fel a dicső reggel,
Itt találkozunk az éggel.

Mi volna hát olyan drága?
Mit sajnálna most a hála?
Hála, am'ért földre jöttél
S örökre e mienk lettél.
Megtudtad ezt értünk tenni,
Néked sem volt drága semmi.
Nálad csak egy volt a drága,
A népednek boldogsága.

Fogadd el ezt az aranyat,
Amit szolgád örömmel ad,
Az én csekély ajándékom,
De ebben mindenem adom.
Ha ez a kincs nem is tiszta,
Teremtő vagy, ne add vissza,
Olvaszd le a hamist róla,
Legyen jó a koronádba.

II. Bölcs:

Szálljon tiszta imám Hozzád,
Szivem tömjén áldozatát,
Mit felküldök Hozzád hittel,
Messiásunk, fogadjad el.
Megjelentél — várunk régen,
Ott volt neved mindig vélem.
Álmodozott szív és elme
S a lélek titkos sejtelme..

Mit hozhattam volna Néked?
Mint imámat, hiszen kérted.
Igéd írja, hogy előtted
Leborulnak fejedelmek.
Nem szereted az áldozást,
Külsőséget, képmutatást,
De látsz a szivembe, tudom,
Hogy igazán imádkozom,

Imádom az Istenséged
S amit tettél, csodás műved.
Ha a világ nem is fogad,
Utat törtél abban magad.

Imádom az örök Atyát,
Aki küldött és nekünk ad:
Hogy légy áldás, Üdvözítő,
Tegyen naggyá, neveljen Ő.

Szálljon tehát imám Hozzád,
Fogadd szívem áldozatát.
Nem hozhatok én mást ennél,
Jobb illat ez a tömjénnél.
Örvendek, ha rám néz arcod,
De félek, ha elfordítod.
Szeretettel nézz én reám
S mondjad, meghallgattad imám.

III. Bölcs :

Mirha az én ajándékom,
Örömmel néked átadom.
Neked, Kit oly régen várunk
S végre itt, közöttünk látunk.
Ki tudá azt megmondani:
Mi a szívnek Téged birni?
Mivel fogadjunk mi Téged?
Mi szépet, jót adjunk Néked?

Nálad vajh' mi hiányozna?
Arany-e? tömjén vagy mirha?
Nem hiányzik, tudom, semmi,
Veled nem lehet jót tenni.
De hálánkat, azt kívánod,
A szeretetünket várod.
Fogadjad lelkem háláját,
Kiöntöm itt ezt a mirhát.

Hála legyen az Atyának,
Üdvünkre jött szent Fiának.
Hála az Ő Szentlelkének,
Dicsérje Őt ima, ének.
Hála legyen az egekben
S idelent az emberekben.
Dicsőség és hálaének
Örökké legyen Istennek.

Fogadd mirha áldozatom,
Én Krisztusom, én Megváltóm.
Fordulj kegyelemmel felém,
Azt adom én, ami enyém.
S aztán megyünk és hirdetünk,
Néked országot építünk.
Mi hálás népeid vagyunk,
Te legyél a mi királyunk.

(A kar énekli a Karénekes 31. sz. énekét addig, amig helyükön állnak a bölcsek. Mielőtt menne a három bölc Heródes felé, egy leány gyorsan eléjük ugrik és félhangosan figyelmeztetve ezeket mondja:)

Egy leány (A három bölcshöz):

A Ur küldött engemet tihozzátok, hogy figyelmeztesselek, miszerint nehogy Heródes felé menjetek hazamentekben. Az a gonosz róka életére leselkedik a mi drága Megváltónknak s ha hozzá mennétek, el lenne árulva az ő lakhelye. Nem igaz az, hogy ő is tisztességet szeretne tenni az új királynak, ő félti Krisztustól az ő bűnös királyságát. Oly gonosz tervei vannak a Messiás ellen, hogy az Ur már figyelmeztette a gyermek nevelő atyját, Józsefet, hogy meneküljön vele és annak anyjával e gonosz vérengző vad elől. Isten meg fogja menteni szent Fiát, de bosszuja utól fogja érne Heródest, lelke kárhozatba jut, de amint hallottam, testét még életében ellepik a férgek és borzasztó kimulása lesz. Így jár előbb-utóbb mindaz, aki Isten és tervei ellen emeli fel szentségtörő kezét. Mint mondom, ne menjetek vissza amerre jöttetek, hanem válasszatok más irányt.

(Leány el.)

I. Bölc:

Dehogy megyünk, csak várjon. Menjünk erre.

(El.)

(Heródes mindezeket nagyon türelmetlenül várja, kétszer is leküldi a lakájt, hogy nézzen ki nem-e jönnek, az mindég szomorúan jön vissza, hogy nem jönnek. Most megint leküldi s miután az visszajön, elrendeli:)

Heródes (a lakájhoz):

A hadnagyok jöjjenek ide!

(Feljön négy ifju és feszesen megáll Heródes előtt.)

Négy hadnagy:

Király, örökké élj! Parancsolj urunk!

Heródes:

Mivel az a három szerezsenországi lézengő, aki a napokban itt volt nálam becsapott, mert parancsom szerint nem tett, hanem elkerülte palotámat, ezért most véres bosszút állok miattuk Efrata városán, Bethlehemén. Valami újszülött királyról meséltek itt s arra magam is kíváncsi lettem volna. Most majd megkoronázom azt a királyt. Elrendelem: azonnal fegyverbe mind a négy századot, körülvenni Bethlehemet és levágni ott minden két éves és azon aluli gyermeket. Ha megtudom, hogy egyetlen gyermek is megmenekült, úgy titeket, mint embereiteket a római gárda vitézeivel foglak felkoncoltatni.

(El.)

(Miután a hadnagyok elmennek arra a helyre, ahol a három szavalt, kiáll három ügyes fiu s egy-egy versben elsírják halálukat.)

I. Fiu:

Ártatlanság az egész életünk,
Mégis óh, jaj mi történik velünk.
Kivégeznek, suhog már a fegyver,
Igy letörnek ifju életünkkel.

Tiszta szivünk, senkit sem bántottunk
S mily borzalom, mégis hova jutunk.
Ilyen korán gyászos az életünk,
Vajjon erre miért is születünk?

Szomszédunkból már jajgatás hallszik,
Pajtásinknak piros vére ömlik.
Ki végezhet ily kegyetlenséget?
Ki gondolhat bennünk ellenséget?

Bosszuállás rajtunk itélkezik,
Anyánk jajja Rámába hallatszik.
Életünkbe betört a pusztulás,
Mint virágra korai hervadás.

Ti katonák! hogy van ily erőtok?
Kicsinyeket kegyetlenül öltök.
Gyermek szívünk csak szeretni tudott,
Mégis végül gyilkoskézre jutott.

Te bűnös föld! átok ér még téged,
Ha rajtad ez sorsa a kicsiknek.
Ha nincsen itt egy igaz lélek sem,
Ki minket a haláltól megmentsen.

II. Fiu:

Hol irgalom?! hol van a kegyelem?
Kétségbeejt a rémes félelem.
Nincs menekvés e borzalmas sorstól?
Hogy a fegyver ne érhetne utól.

Ne hagyj anyám! ne adj a kezükbe,
Kicsiny testem átkos fegyverükre,
Rejts el, ments meg engem az életnek,
Ne adj oda a kegyetleneknek.

Atyám, erős, jöjj te mentésemre,
Ne add fiad ily nagy szenvedésre,
Ragadd meg a katonának karját,
Hadd ejtse el halált mérő kardját.

Milyen korán irigylik életünk,
Most tűntünk fel és már le is tűnünk.
Alig pirkadt életünk hajnala,
Leszedte a halál a fényt róla.

Jönnek már a vért szomjazó ebek,
Csak néhány perc és én halott leszek,
Gyilkos veszi el az életemet,
Ne feledd el nagy Igazság, eztet.

Vajjon miért? ki tudja, ki érti?
Hogy a létünk kinek szemét sérti?
Ha megmondják okát a halálnak,
Vértanuk is bátran odaállnak.

Itt hirtelen a három fiu elé áll egy leányka és nekik versben ezeket mondja:

Egy leány:

Elmondom én, mi történik itten,
Látja mindezt a hatalmas Isten.
Hallja ő a keserves jajgatást,
De e percben nem küld szabaditást.

Egy kis gyermek született nem régen,
Ki Isten volt odafent az égben.
Meváltóul jött Ő e világra,
Mint Szentlélek testet vett magára.

Ez a gyermek az Isten szent Fia,
Őt keresi Heródes halálra.
S nem találva az áldott gyermeket,
Azért ölet kegyetlenül minket.

Mi meghalunk, ámde az a hitünk,
A megváltás művében segítünk.
Éltünket az Ur feláldozza,
De szent Fiát újra visszahozza.

Ne sirjatok, nem a gonosz, irigy,
Égi Atyánk, Isten akarja így.
Ő akarja, hogy éltünk kioltsák,
Vérünkkel is drágább a mennyország.

Mi a mennyben külön helyet kapunk,
Éneket is ott olyat tanulunk,
Amit senki el nem tanul tőlünk,
Azért bátran! Áldozzuk életünk!

III. Fiu:

Ha így, legyen Isten akaratja,
Legyen Ővé éltünk, ha óhajtja.
Többet ér a mi kis életünknel,
Ha egy lélek békét nyer Istennél.

Mi azt hittük, ember gonoszsága
Tiporja le éltünket a sárba,
De mily öröm, ha Isten munkája,
Mert Ő úgy tesz, ahogy jónak látja.

Nem sajnáljuk ifju életünket,
Ha használni akar az Ur minket.
Bár mostan a kis fákat kitépi,
De mennyben jó lakhelyre ülteti.

Meghalunk, hát legyen akaratja,
Csak gyermekét oltalmazza karja.
Csak Az vigye véghez a terveit
S üdvöztse a nép millióit.

Az Ő szent Fiának születésén,
Üljenek tort testünk temetésén.
De koporsónk a jöttét harsogja
S hogy valakin az Isten haragja.

Kész legyetek, kicsinyek és nagyok,
Ha szól az Ur, mindent elhagyjatok.
Legyen mindegy, ha halunk, vagy élünk,
Krisztus legyen a mi nyereségünk.

Jób élete.

Bibliai társasjelenet. Előadja 17 férfi, u. m. Jób, 7 fia, 4 szolgál, 4 barátja. (Elifáz, Bildád, Sófár és Elihu.)

Egy férfi hang és 4 nő u. m. Jób felesége és 3 leánya.

Jób, a felesége és három leánya az emelvényen ülnek. Jób hét fiai jönnek és hívják a három nővért családi ünnepélyeikre. Jób eleinte nem engedi el őket, végül az asszony biztatására beleegyeznek s azok eltávoznak, Jób pedig imádkozik. Felesége félreül az emelvényen.

Jób (Magában ülve): Uram! Én Hozzád esedezem az én gyermekeimért. Te mindeneket tudsz, tudod azt is, ha ők mulatozásaikban vétkeztek volna. Könyörgöm érettük, legyél hozzájuk irgalmas s bocsásd meg bűneiket.

I. szolgál. Uram, Jób! Kint voltunk szántani a te birtokodban s ime egyszer csak ránk rohantak a sabeusok, elrabolták az összes állatainkat, szolgálodat leölték, csupán én maradtam, hogy hirt hozzak neked.

(El.)

II. szolgál (míg a beszéd alatt érkezik): Uram, Jób! Kint legeltettük a te juhnyájaidat a mezőn s nagy zivatar lett, erős villámlás és hatalmas tüzeső szállt alá az égből, amely az egész nyáját és pásztoraidat megemésztette, csak én egyedül menekültem meg, hogy hirt hozzak.

(El.)

III. szolgál (míg a beszéd alatt érkezik): Uram, Jób! A Káldeusok reánk rohantak, összes tevéidet elrabolták, szolgálodat leölték, csak én egyedül maradtam meg.

(El.)

IV. szolgál (míg a beszéd alatt érkezik): Uram, Jób! A te gyermekeid mind a tizen együtt voltak a te legidősebb fiad házánál, ott javában örvendeztek, amikor egy nagy vihar támadt, amely a házat rombadöntötte, amelyben voltak s

valamennyien ott lelték halálukat, csak egyedül én me-
nekedtem meg, hogy neked hirt hozzak.

(El.)

Jób (mély megindulással meghajtja magát az Ur előtt s előre ki-
terjesztett kezekkel mondja): Meztelen jöttem erre a világra,
ugyan úgy fogok ebből az életből távozni. Az Ur adta
mindem javamat, Ő vette is el, legyen áldott az Ő szent
Neve. (Leül s tovább folytatja): Szegény gyermekeim! Mennyi
próba! Vajjon jön-e még valami? Jób, Jób, szegény Jób.

Jób vagyok én, az Ur embere,
Ő méltatott engem e helyre,
Tőle kaptam a gazdagságot
S páratlan szép kedves családot.
Adott szépséget, sok javakat
S im már el is vette azokat.
Rengeteg kincsem mind oda van,
Koldus vagyok, szegény, hontalan.
Hét szép fiam, három lányom
Nincsen többé, óh mily fájdalom!
Halál! halál! miért ragadtad el?
Hol a szív, mely ily'kint elvisel?
Irigylé a sátán életemet
És átadott az Ur engemet.
Mily nagy próba! segíts meg Uram,
Hogy megálljak, végig kibírom.
Tudtad gonosz, mi fáj majd nekem,
Elraboltad tiz szép gyermekem.
A nagy vagyont soh'sem sajnálom,
De őket míg élek gyászolom.
Boldogságra nem nyitom ajkam,
De mert ily nagy kereszt van rajtam,
Megutáltam saját életem
Átkozott legyen a születésem!
Vajjon az Ur rám mikor tekint?
Soká kell-e viselnem-e kint?
Ember vagyok, nem bírom tovább,
Szabadulás! jöjj mihamarább.
De nem az jön, még sátán közelg,
Vajh' még mivel gyötörhetnél meg?
Tele vagyok rut fekélyekkel,
Megvert engem fájó sebekkel.

Szemétdomb lett már a lakom,
Sebeimet itt vakargatom,
Javamat az Ur adta, vette,
Áldott legyen szent neve ére'te.

Jób felesége (gunnyal) :

Nos, te buzgó s Istent imádó !
Lehettél jámbor, becsületes,
Egyé tetted az éjt és napot,
Hogy minél több nemest, jót tehess.
Ugy-e mondtam, a buzgóságod
Felesleges és haszontalan,
Mostan látod hová jutottál ...
Szegény lettél, beteg, hontalan.
Átkozd Istent, miért adta reád
Ezt a rettenetes szenvedést,
S aztán halj meg, sir, éj borul rád,
Nyujt majd néked csendes pihenést.
Tán lesz eszed, hogy majd ezután
Nem jársz a régi ösvényeken ?
Tovább ne féld soha, ne imádd,
Ki így sujtott, ki ily szívtelen.
Mi voltál te, hired hogy futott ?
S azt gondolád, folyton így megyen ?
Látod, mit ért ? szemétre jutott,
Hogy Jób a nép gunytárgya legyen.
Mennyit emlegetted a nevét ?
Mért nem segít ő most már neked ?
Te mily nagyon szeretted Őtet
S látod milyen könnyen elvetett ?
Átkozott tehát, Ő megátkozott,
Porrá zuzott szava tégedet,
Vesd meg, mert rád ily nagy gyászt hozott,
Halgass engem, feleségedet.

Jób (ingerülten) :

Hogy beszélhetsz így, te hitetlen ?
Mint egy bolond, ki tökéletlen,
Nem rettegsz, hogy hallja ezt az Ur
S nagy haragja érte megbosszul ?
Mennyi jót vettünk el Istentől,
De ha rossz jön, szaladjunk ettől ?

Hagyj békén, ha jót nem tehetsz,
Ily beszéddel hozzám nem férhetsz.
Mérhetetlen csapás, rettenetes az,
De az Ur Isten még mindig igaz,
Te pedig még ártasz énnekem,
Bűnre csábító feleségem.
Nem bántom én soha az Urat,
Ő mutatta nekem ezt utat,
Menj! jöjjenek jóbarátaim,
Enyhítsék ők égő kinjaim.

Három férfi előlép (Elifáz, Bildád és Elihu).

Elifáz :

Ah! Ki lehet ez a szenvedő?
Mily borzasztó látni őt nekem!
Nyögése, kinja milyen rettentő,
Pillanatig sem viselhetem.
Te volnál Jób, a mi barátunk?
Mi eshetett veled ily hamar,
Mint egy koldust, szeméten látunk,
Megrutító fekély, seb takar.
Mit vétettél te az Ur ellen,
Hogy reád ily keresztet adott?
A nagy öröm s boldogság helyett
Szerzett néked ilyen bánatot.
Sirjunk érte mi, barátai,
Öltsük fel a gyászos ruhát,
Mert mind az Ur kezében vagyunk,
Ki bünteti Jób álnokságát.

Jób (Elifázhoz):

Ti sirtok, de meg nem értetek
Engem s bajomat nem érzitek,
Csak én tudom, mi a gyötreme,
Uram! ne hagyj, ne hagyj el engem.
Miért jöttél fel születésnapom?
Ha nem jut más, csak e fájdalom,
Mért nem maradt örök éjszaka?
Amikor én jöttem e világra.
Átkozott már egész életem,
Ez a nap is átokká legyen.

Töröljék a napok sorából,
Soh'se legyen említés arról.
Édesanyám! miért tápláltál,
Beteg voltam, miért sirattál?
Nézd meg fiad, mire nevelted?
Megszakadhat anyai szived.
Az én szívem ily kint el nem bir
És nincs sehol sebemre gyógyir
S barátimtól ez a megvetés,
Ez a legborzasztóbb szenvedés.

Elifáz (Jóbbhoz) :

Mit beszélsz Jób? Te átkozódsz,
Ki vigaszt adtál hajdanán
A testi s lelki betegnek,
Ki nyögött a kinok ágyán,
Felemelted a szenvedőt,
Boldoggá tetted a szegényt.
S most, hogy rajtad a szenvedés,
Elvesztettél hitet, reményt?
Ha tereád jön a próba,
Tűrelmed nincs viselni azt,
Hogy ajkad, mint a gyors patak,
Ugy ontja az átkos panaszt.
Hol a hited? Hol a remény?
Mostan mutass szilárdságot.
Akkor léssz az Ur embere,
Hogyha a próbát kiállod.
Rászolgáltál te, jól tudom,
Erre a nagy büntetésre,
Mert ártatlan embert az Ur
Nem ítél ily szenvedésre.
Az éjjel láttam, hogy szeme
Angyalban is talált hibát,
Hát Jóbot ne itélné meg,
Az ember leggyarlóbb fiát?
Hivj a szentek közül egyet,
Nem fog rajtad segíteni,
Amit bünöddel szereztél,
Azt most mind el kell viselni.
Nyomor és kinra születél,
Hogyan felejtetted el azt?

Merészeltél zugolódni,
Kerestél enyhet és vigaszt,
Halált se kérj, nem halsz te meg,
Az Ur hosszú életet adott,
Rengeteg még a szenvedés,
Vénségedben látsz koporsót.

Jób (Elifázhoz) :

Óh emberek, kemény szívek,
Igazságtalan emberek!
Halljátok kinos nyögésem
S nem értitek szenvedésem?
Mérjétek fonttal e csapást
S eme csekély zugolódást!
A sirásom, a könnyeim
Nem közelitik kinjaim.
De a nyila szívembe ért,
Patakként ontja ki a vért,
A sebet Isten ejtette
S ti gorombán nyultok bele.
Kérlek, édes, jó Istenem,
Szabadíts meg tőlük engem.
Nem igazi jó barátok,
Kárörvendők, rágalmazók.
Majd meglátják, ha meghaltam,
Hogy ártatlan s tiszta voltam.
Meglátják, hogy a türelem
Határtalan volt énbennem.

Bildád (Jóbhoz) :

Olyan a szód, mint a polyva,
Meggondolás nélkül beszélsz,
Rajtad van az Ur ostora
Mindaddig, amig meg nem térsz.
Légy tiszta szívű és igaz,
Isten elveszi rólad ezt,
De ha nem térsz meg igazán,
Reád még több csapást ereszt.
Ne hidd, hogy Ő tévedne most,
Keze méltatlanul büntet,

Rengeteg álnokságodért
Ostoroz. dorgál tégedet.

Jób (Bildádhoz) :

Tudom én jól, amit mondasz,
Megvan az én szivemben az.
Szeretem jó Istenemet
S elviselem keresztemet.
De rátok jön még büntetés,
Mert részvét'etek igen kevés.
Nem osztottok fájdalmamban,
De súlyosbíjátok jobban.
Ismer engem az én Uram,
Ő irányítja az utam.
Nem vétettem én ellene,
Csak próba mindezen műve.

Bildád (Jóbhoz) :

Jób barátom, mit gondolsz te ?
Hogy mngad így igazítod.
Nem félsz, hogy vakmerőséggel
Haragját ismét kihivod ?
Nem látod, hogy pusztá házad,
Oda van az a szép család,
Igaz ember hajlékára
Isten ilyen csapást nem ád.
Gonoszságod gyümölcse ez
S ha tovább is kevély maradsz,
Porrá zuz majd a Jehova,
Mindenek példája maradsz.

Jób (Bildádhoz) :

Meddig bántasz még engemet ?
Te szivtelen, fehér bárány.
Még akkor is, ha vétkeztem,
Van nékem elég, ami fáj.

[Itt ezen éneket nagyon halkan
a kar énekli :]

„Megváltóm él, azt jól tudom,
Értem hullajt Ő drága vért,

Ő majd feltámasztja porom,
Kárpótol szenvedésemért.
Vaspennával írjátok meg,
Hogy tudja minden nemzedék,
Öröm, avagy szenvedésben
Én mindenkor Övé valék.

Bildád (Jóbbhoz):

A szádból ítéllek téged :
Álnok vagy te és nem igaz,
Amig magadat dicséred,
Istentől kegyelmet nem kapsz.
Oly szent Előtte nem lehet,
Aki bátran megállhasson,
Kiben kárhozatos vétket
Szent szeme ne találhasson.
Ne feledd Jób azt az egyet,
Hatalmas és igaz az Ur,
Szavad ellene ne emeld,
Mert egykor mindentmegbosszul,
A seregének száma nincs,
Hatalma mindenre kihat,
Alázkodj meg föld poráig,
Talán megment, talán megtart.
Homály előtte a nap is
S a csillagok milliója,
Nemhogy te volnál ártatlan,
Bűnös föld gyarló lakója.

Jób (Bildádhoz):

Bezzeg, jó tanácsot adtál,
Vajjon ki lelkétől szóltál?
Nekem Őtet magyarázod?
Ki rég fiává fogadott.
Bolondnak tartasz engemet?
Hogy nem becsülöd hitemet,
Szegény ember vagy igazán,
Hogy így segítsz mások baján.
Vagy néki mondod, ki vagyok?
Mert talán ha elhallgatod
Nem ismeri bűnöm az Ur?
Ki mindent lát és mindent tud.

Ne azt vizsgáld — lásd életem.
S mi volt egykor körülöttem,
Mikor simulatok hozzám,
Most hiába hívom szolgám.
Különbek voltak ebeim,
Mint más gazdának juhái.
Ma koldus vagyok és beteg,
Elkerülnek az emberek.
De nem bátnak úgy kinjaim,
Mint ahogy ti, barátaim.
Ez öli meg a lelkemet,
Hogy bántalmaztok engemet.
De rátok én nem hallgatok,
Ártatlan! ártatlan vagyok.

Sófár (Jóbbhoz) :

Tévedsz nagyon, kedves barátunk,
Veled szemben nem hallgathatunk,
Nincs igazad, hazugságot szólnak,
Csufoltassál, te is csufolódsz.
Majd megmutatja az Úr neked,
Milyen ártatlan az életed.
Ismer téged, azért ostoroz,
De te mégsem eszmélsz magadhoz.
Ha ismernéd, milyen bölcs az Úr,
Nem ellenkeznél ily konokul.
Megaláznád a szívet, az ész
S nem várnád meg, amíg megemészt.
Te makacsul ellene szegülsz,
A bűnben még jobban elmerülsz,
Nincsen szemed, amely meglássa,
Hogy mindez a sirod megássa.
Tudom, engem szintén megdorgálsz,
Ugy, mint előbb, most is ellentállsz.
Pedig ez lesz végső bukásod,
Önmagadat igazolásod.
Jób barátunk, te így veszve vagy,
Az Úr végleg önmagadra hagy.
Lásd be, mindent azért vesztettél,
Mert hamisan, gonoszul tettél.
Tegyél úgy, mint társaim mondták,
Ők az igaz utat mutatták.

Bár az Ur ezt mind méltán teszi,
Ha megtérsz, úgy rólad elveszi.

Jób (Sófárhoz):

A legszörnyűbb sors jutott nekem,
Az emberek kezébe estem.
Nem is ellenség, aki rám tört,
Barátim döfik belém a tört.
Csak ti vagytok talán emberek?
Bölcs, tudósok, tökéletesek.
Más tudatlan, tévelygő és vak,
Kit elvesztenek a bűnös vágyak.
Jól tudom én, hogy az Ur büntet,
De Ő angyalban is talál vétket.
Próbára tesz, emel, földre sujt,
Majd megbocsát, segélykezet nyújt.
Ti örültök az én vesztemen,
Csufolódtok szenvedésemen.
Mért teszitek? Nincsen szívetek?
Óh barátim, hova lettetek?
Ne védjétek ti a jó Istent,
Aki mindent a legjobban tett,
De engem se öljetek meg, ha
Rám nehezült sujtó ostora.
Nem vet Ő el engem teljesen,
Mert hü leszek a szenvedésben,
Elhalványult lázas két szemem,
Meglátja Őt egykor odafenn. .

Elihu (Jóbhoz):

Elihu vagyok, a Barakiel fia,
Az élő Istennek állok a pártjára.
Álnoksággal van a Jób elméje tele
S ti oly gyávák vagytok szembeszállni vele.
Vártam, mert fiatal, kicsiny gyermek vagyok,
Az idősebbeknek időt, teret hagyok.
De most ti az Urat oly gyengén véditek,
Felgerjedt haragom, most majd beszélek.
Figyelj csak ide Jób, hogyan merészeled
Ily zugolódással sérteni Istened?

S mert gonoszságod nem tűrhette tovább,
Csak úgy öntöd felé a lázadás szavát.
Nem félsz, hogy életed az ő kezében van?
Ki sohasem téved s nem igazságtalan
S most, hogy büntet keze, te vakmerő ember,
Még mered mondani, hogy ártatlanul ver?
Üssél a szádra, amely imént átkozódott
S köszönd meg az Urnak, hogy így ostromozott.
Hogy meg nem ölt téged egy pillanat alatt.
Ha megbánod a bűnt, talán kegyelmet ad.
Hiszen, hogy magadat igaznak hirdeted,
Már ez oly hamissá és tévelygővé tett.
Az meg, hogy az Urnak itéled munkáját,
Rád háritja, meglásd, bosszuló haragját.
Inkább mondd, hogy e példátlan szenvedés
Oly sok bűneidért mind semmi, mind kevés.
Es tetézted azzal, hogy versengesz velünk,
Kik a Jehovának védelmére kelünk.
Nem sajnálunk téged, mert gonosz a szived,
Ez a sok szenvedés mind kellett már neked.
Talán majd belátod az Ur igazságát,
Akkor megismered az irgalmasságát.

Egy hang: Jó b! ki fülem hallására vetekedtél barát-
taiddal, most nekem felelj: Hol voltál te, mikor én a föl-
det teremtettem s létrehoztam tengert, völgyet, hegyet?
Belátsz-e te a természet rejtekébe, az élet és halál tit-
kaiba? A rengeteg vadállatok, szárnyasok milliárdjait is-
mered-e? A nap, hold és a csillagtenger nem titok-e te
előtted s mégis magad is felette dicsekedel. Övezd fel
magad mint egy vitéz és szállj perbe velem is. Ha me-
részteltél az én munkámba beleszólni s azt megítélni s
méltatlankodni, jöjj most és védelmezd magad velem
szemben is.

Jób (töredelmesen): Oktalanság volna a Mindenhatóval
feddődni. Én hitvány por vagyok, a számra teszem a ke-
zemet s bár egyszer szoltam, többet nem fogok szólni.

Egy hang (erélyesen): Elifáz! Sófár! Bildád és Elihu!
Az én hangom felgerjéd ti ellenetek, mert az én szolgám,
Jóbhoz ti kegyetlenek voltatok. Most azonnal kérjétek
meg Jóbot és kérjétek, hogy imádkozzon ti érettetek,
mert különben megbüntetlek titeket.

Jób barátai megkérik őtet s távoznak, Jób pedig ég felé emeli a szemeit s imádkozik barátaiért:

„Örök irgalom, Isten, bocsáss meg nekik.“

Végül Jób elé sorakoznak az összes előbbi szereplők s örömmel üdvözlik őtet. Közösen éneklük:

„Habár ugy is látszik néha . . .“ (Ev. Zsolt. 524.)

Pünkösdi párbeszéd.

— Két személy részére. —

A. Az egész emberiség nagy pompával ünnepel ma. Én azonban olyan nagy tájékoztatlanságban vagyok ezzel. Nem tudom, hogy pld. ez a pünkösdi ünnepe vajjon mit jelenthet. Van-e valami komoly jelentősége, vagy csak a papok találták ki?

B. Szoktad-e olvasni a bibliát?

A. Nem igen szoktam én, az igazat megvallva.

B. Akkor nem csodálkozok, ha olyan tájékoztatlan vagy az ünnepek jelentősége felől. A biblia felel meg arra a kérdésedre is, hogy mi a pünkösdi jelentősége. Abban olvassuk, hogy a jeruzsálemi első gyülekezet egy ilyen ünnepen nyerte meg a Szentlélek ajándékát: az Atya és a Megváltó ígértét. A keresztyénség részére azóta ünnep a pünkösdi.

A. Köszönöm értelmes magyarázatodat. de most már arra is kíváncsi volnék, hogy vajjon a pünkösdi ünnepe csak megemlékezés-e, vagy némelyekre nézve több annál?

B. A keresztyén társadalom legnagyobb tömegei részére csak hagyományos megemlékezés (sokaknak még az se). Nagyon sok embernél az ünnep csak mulatozást, dorbézolást, vagy henyélést jelent. Van azonban egy csoport, az istenfélő lelkek, a gyakorlati keresztyének csoportja, ahol a pünkösdi nagy lelki hatásai vannak

s ennek oka abban rejlik, hogy ezek a Szentlélek ajándékát birják.

A. Eszerint a pünkösöd csak az Istenfélő népek ünnepe. A többinek nincs köze az ünnephez egyáltalán?

B. A hitetlen embert érintetlenül hagyja az ünnep. Amaz első pünkösdkor sem ünnepelt mindenki, csak az a kis gyülekezet, amely az ígéretet várta és el is nyerte.

A. Én magamat nem érzem hívőnek, eszerint nekem sincs semmi közöm az ünnephez. Nekem nem szabad egy kicsit mulatni, jobbat enni, vagy kipiheni magamat? Ebben már nem értünk egyet.

B. Szó sincs róla, hogy nem. Éppen az előbb mondtam, hogy vannak emberek — s amint látom, te is azok közé tartozol — akik mulatozás, evés, alvásnál egyéb jelentőséget nem ismernek az ünnepnek, de az nem pünkösöd. Te pedig a pünkösöd felől érdeklődtél nálam. Evés, ivás, alvás, mulatozáshoz nem kell ünnep, azt akármilyen napon megetheted.

A. Nem tehetem, mert ha én máskor csapnék olyan ebédet, mint ma, vagy kelnék fel 10—11 órakor, mindenki naplopónak és pazarlónak nevezne, így fel se tűnik senkinek.

B. Ebben igazad van s belőle láthatod, hogy barátaiddal együtt milyen borzasztó nagy lelki szegénységben színlódtok, nálatok ezek az ünnepek, melyek rendesen, vagy isteni adományozásoknak az emlékei csak pusztá szokások s arra valók, hogy több bűnre adjanak alkalmat.

A. Már hogy volnék én szegény?

B. Mindenki, akit a pünkösöd ünnepe csak egy kis jobb étellel, itallal vagy henyéléssel ajándékoz meg, de Szentlélekkel nem — az szegény ember. Ott az első pünkösdkor Isten az Ő Lelkét osztogatta, a hív tanítványok pedig elosztották minden vagyonukat.

A. Most értem, miért van ma annyi szegény. Mert a mai keresztyének nem osztják el vagyonukat a szegények között. Pedig az ilyen magamfajta szegény emberen jól fogna egy kis vagyonka.

B. Dehogyan is érted. Itt lelki adományokról van szó, nem földi vagyonról.

A. Igen, igen. De a Szentlélek azokra lett kitöltve, akik mindenüket elosztották.

B. Éppen fordítva volt. Azok osztották el vagyonukat, akik Szentlelket nyertek.

A. Már pedig én ebben látnék nagy hitet s úgy gondolom, úgy megerősödnék, ha azt mondaná nekem az a gazdag hívő, hogy: „Gyere elvtárs, válassz magadnak egyet a házaim közül, meg annyi földet, amennyi kell, eleget dolgoztál már, ezután csak sétálj s élj urasan.” Ez olyan jó hatással volna reám. Ilyesmit nagyon régen várok, de úgy látom, hiába.

B. Hiszen azt tudom én, hogy vagytok ti ilyen ábrándozó atyafiak, de Jézus arra tanít, hogy keressétek először az Istenországát és annak igazságát s a többiek megadatnak néktek.

A. Bár ezt hinni tudnám.

B. A hitetlenség a Szentlélek hiányának legerősebb bizonyítéka.

A. De hát hogyan nyerhetném én is meg a Szentlélek ajándékát?

B. A jeruzsálemi hívő csoport imával várta és kérte ezt a nagy adományt s így nyerte meg. Te is csak így jutsz hozzá. Mindent meg kell azonban előzőn a bűnbánat, megtérés, újjászületés.

A. Szüntelen imádkozni, ezt nem lehet kibírni, meg azt hiszem, a jó Isten sem kívánja azt, hogy az ember örökké azt csinálja, mint ti.

B. Hát ne tégy úgy, mint mi. Ne imádkozz örökké, csak olyankor adjál hálát, amikor a jó Isten ad valamit, mikor nem ad, akkor te se adj.

A. Nem lehet, kérlek. Hiszen akkor soha a térdemről fel nem állhatnék, mert hiszen minden lépés, mozgás, lélekzetvétel, napi kenyér stb. mind az Ő adománya, Ő szüntelen ad.

B. Nos, látod? Ő számtalan javaival elhalmoz szüntelen, de te nem vagy hajlandó Neki szüntelen hálás lenni, csak néha-néha.

A. De igen. A legcsunyább bűn a hálátlanság. Mi gyermekeinktől elvárjuk, hogy szüntelen tiszteljenek és szeressenek bennünket. Nekünk is tisztelnünk s imádnunk kell a Mennyei Atyát s e pillanatban szent hála tölti el keblemet. Úgy érzem, én az övé vagyok, szívem megujult s egy sohasem érzett öröm töltötte meg. Nem is tudom, mi van velem, de nagyon, nagyon boldog vagyok.

B. A Szentlélek adománya ez. Most jutott el hozzád az ígélet s tudom, érted most már a pünkösdi jelentőségét. Sziyból örülsz a te megmentéseden. Tartson meg az Úr az Övéi között mindörökké.

[Mindketten egyszerre mondják: Ámen.]

Lelki munka.

(Párbeszéd 2 személyre)

A. Kedves barátom! Sokat hallok közöttetek emlegetni a lelki munkát, lelki munkást, de nem vagyok ezekkel tisztában, legyél szives adjál nekem erről némi felvilágosítást.

B. A szentírásban olvassuk, hogy a Megváltó az Ő feltámadása után elküldötte tanítványait az egész világra, hogy prédikálják az üdvösség evangéliumát, hívják az embereket a megtérésre. A bűnben élő embereket hithez és megtéréshez hozni, a megtérteket megkeresztelni, azután pedig lelkipásztorkodás által őket az Úr gyülekezetében nevelni, ápolni ez a lelki munka.

A. Nagyon szép és kedves munka lehet, de mondd csak ki lehet a ilyen munkás és ki nevezi ki erre a hivatásra?

B. Minden férfi vagy nő, kinek lényét az Úr Jézus uralja, ki példás hívő életet él és a bűnben szenvedő emberiség sorsát szíven viseli, érette nagy áldozatokra képes. Az ilyen egyének lehetnek a lelki munkások. Megválasztani a keresztyén gyülekezet szokta, segítségül kérve az Úr Szentlelkét.

A. Mi a lelkimunkás szorosán vett kötelessége?

B. Kötelessége magát például adva kifogás alá nem eső lelkiéletet élni, Uráért élni és ha kell meghalni is. Az üdv szent tanait hirdetni alkalmas és alkalmatlan időben.

A. És ezen nagy és nehéz hivatásért mi a jutalom?

B. Idelent az életben nyomorúság, fáradság okkal és ok nélkül nyert sebek, lenézés, guny és gyalázat. A

halál után odafent a mennyben megdicsőülés, üdv és az örökélet koronája.

A. Ehez az emberfeletti munkához honnan nyeri a munkás az erőt?

B. Jézustól, ki megígérte munkásainak, hogy velük lesz a világ végéig minden körülmények között.

A. Meddig tart a lelkimunkás kötelessége?

B. A parancs ez: „Légy hív mindhalálig és néked adom az életnek koronáját“.

A. Én ismerek lelki munkásokat, akik nem tették ezt mindhalálig, mi oka ennek?

B. Oka különféle lehet, u. m. erkölcsi tudás vagy elfáradtak a türésben, rosszindulatu nyelvek befolyása alá kerültek stb., szóval gyávák lettek s összeestek, nem viselkedtek vitézül a szolgálatban.

A. Mi fog történni az ilyen munkásokkal, kik egy ideig haszos munkát végeztek, azután pedig összeestek?

B. Munkájuk s annak eredménye megmarad; az általuk megnyert lelkek ha hüek lesznek üdvöt nyernek, ők pedig mint hűtlen szolgák menthetetlenül elvesznek.

(Itt egy jó quartett, esetleg a kar pianon énekelje a Hithangjai 662. sz. ének 4-ik versét.)

A. Óh, milyen bájos szép dallam s mily sokatmondó szavak: „Munkád után a jutalom következik, azért légy készen, hogy ama napon tied legyen a bér“. Honnan jön e szó és kihez van intézve?

B. Az Ur szava, ez s intézi mindenkihez, ki bármilyen beosztással az Ő munkájában áll.

A. Áldottak az üdv hírnökei, áldott a hű munkás!

B. Szebb és dicsőbb hivatás sem mennyen sem földön nem lehet, mint a tévelygő lelkek megmentése. Minden, minden elvész, letűnik örökre, csak egy marad meg, amit az Ur Jézusért tettünk.

A. Ah! Én égek a vágytól valamit tenni az én Megmentőm szent nevében és a bűnösök megtérítéséért, de oly végtelen gyengének érzem magamat. Nem merem binni sem azt, hogy én tudnék tűrni, szenvedni, a mások baján osztozni. Talán fiatal is vagyok én még ehhez, azért nincs erőm?

B. Elsősorban ifjakra van az Urnak szüksége. Ifju volt Mózes, Dániel és társai, ifju volt Jézus is és tanítványait is az ifjuságból választotta ki. Ami a gyengeséget

illeti ez nem akadály, mert az Ur csak azokban lehet erős, akik magukat egyengének érzik. Az erőseket Ő nem használhatja nagy tervének véghezvitelére.

A. Ha így van, akkor én mátol kezdve az Ő szent ügyének szolgálatába ajánlom magamat. Imádkozom, hogy Ő fogadjon el, szenteljen meg és adjon erőt, hogy mindvégig hű legyek.

B. Örömmel üdvözöllek új munkatárs. Imádkozom érte, hogy miután áldást nyersz, légy te is áldás mások részére. Legyél hű és fáradhatatlan lelki munkás.

Karének : 257.

Uccai iratmisszió.

— Társasjelenet 10 személy részére. —

A. (Egy ifju az uccasarkon, karján nagy csomó vallásos irattal, osztogat.)

B. (Egy férfi közeledik.)

A. Illedelmesen megszólítja: Tessék elfogadni tőlem egy kis jó olvasni valót s egyben szeretettel meghivom ma délután 6 órára a mi kápolnánkba, ahol istentisztelet és ifjúsági ünnepély lesz.

B. (Gyanusan forgatja az iratot.) Ma színházba megyek, nem fogadhatom el a meghívást. [El.]

A. Akkor kérem, majd máskor tessék eljönni, rajta van a meghívónk és sorrendünk, tessék elolvasni.

C. [Ismét egy férfi. Sebes léptekkel halad.]

A. Jó napot kívánok! [Megáll.] Egy nagyon jó olvasmány . . .

C. Ha jó, olvassa el! [Elsiet.]

D. [Egy házaspár sétálva közeledik.]

A. Jó napot kívánok! Tessék elfogadni tőlem ezt a jó olvasnivalót és szeretettel meghivom önöket ma délután 6 órára Csillag-utca 4. szám alatti kápolnánkba, ahol nagy vallásos ünnepélyünk lesz szép előadásokkal.

A nő: Igen, Jenő, menjünk el. Én már egyszer voltam, olyan szépen énekelnek és prédikálnak. Akkor éppen arról beszéltek, hogyan kell a férfiaknak bánni a feleségükkel.

A férfi: Ma este miről prédikálnak?

A. Az üdvözítő Jézusról.

A férfi: [El.] Ma nem megyünk el. Majd máskor. Majd akkor, mikor arról beszélnek, hogyan kell a nőknek tisztelni férjüket és milyen hüek legyenek.

E. [Két fiatal leány közeleg pajzánkodva.]

A. Kisasszonyok kérem, fogadják el tőlem ezt a jó iratot és olvassák el. Fiatal leányoknak való, arról beszél, hogyan lehetnek boldogok.

I. Leány: Nem kell, nem érdekel, én boldog vagyok.

II. Leány: Én nem vagyok boldog, de nagyon szeretnék az lenni. Mondja, mit ajánl ez az irás?

A. Az Ur Jézust, ki által mindenki boldog lehet.

I. Leány [elhuzza]: Jöjj, menjünk, ne hidd.

F. [Két-három gyermek jön.]

A. Tessék, tessék, kis gyermekek, olvassák el, hogy szerette az Ur Jézus a gyermekeket.

Egyik gyermek: Még ráérünk megtanulni, ha nagyok leszünk. Most megyünk futballozni.

G. [Egy nagyon öreg férfi közeleg.]

A. Tessék elfogadni tőlem egy hasznos olvasmányt, mely arra figyelmeztet, hogy keressük Isten kegyelmét, mert ma-holnap az Ő ítélőszéke elé kell állni.

G. [El.] Már minden késő!

H. [Három férfi és három nő jön A. felé. Csendben beszélgetnek:] Errefelé hallottuk, hogy van, de ki tudja, melyik házban lehet?

A. Jó napot kívánok! Tessék elfogadni egy kis jó olvasnivalót és szeretettel meghívom mindannyiukat a mi kápolnánkba, félóra múlva kezdődik az istentisztelet.

[Az egész társaság nagyon megörül s kérdezik:] Merre van? Mert mi is éppen azt keressük.

A. Itt mindjárt az első sarok. Tessék csak erre menni, ott az ajtóban már várják a vendégeket szívélyes ifjak. Szabad a bemenet.

I. [Egy gögös ur sétál pálcával]

A. Tessék egy jó olv...

I. [Kikapja kezéből, összegyüri, eldobja s elmegy.]

A. [Felveszi, kisimitja s türelmesen vár tovább.]

I. (Egy katona és egy civil jön.)

A. Tessék kérem, katonáknak és civileknek való.

I. (A katona olvassa, amint mennek :) „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és Istennek azt, ami Istené.” No, ez érdekes. Hát ugyan mivel tartozhatik az ember Istennek?

A. A jó Istentől nyertük életünket s nyerjük naponként mindazt, ami az életet fenntartja, ezért Neki hála jár. Szokott-e ön imádkozni?

J. No még az nézne jól ki, imádkozni egy katona (nevet).

A. Nem is látott, vagy hallott még ön olyat, hogy katona imádkozzon?

J. De igen, éppen velem egy századnál is van egy olyan katonapajtás, aki mindennap többször imádkozik, de mulatnak is rajta sokat a többiek.

A. És tessék mondani kérem, rosszabb ember az mint a többi?

J. Dehogy rosszabb. Nagyon jóra való fiu, kedves, szeretetreméltó bajtárs, pontos katona. Nem jár sohasem rossz helyekre, csak az imaházba. Sőt minket is mindig hív. Szokott hozni olvasnivalókat nekünk. Nemrégén egy csomó Ébresztőt osztogatott szét köztünk, amelyben a Krisztus átszegezett keze volt s egy kérdés, hogy „Még nem elég”? Meghívó is volt azon az iraton, hogy a Csillag-utca 4. szám alatt szép előadások vannak. El is megyek egyszer oda, elhatároztam.

A. Eppen én is oda hívom önöket, tessék most eljönni, mindjárt énekelnek. (El. — A kar énekel. Ev. Kar. 220.)

A. felmegy az emelvényre, leül s magában mondogatja. De borzasztó mit kell kiállani az emberektől. És milyen kevés eredménye van a munkának. Még kint állottam, legalább huszan jöttek arra, mindet meghívtam s nem tudom elment-e belőle kettő: Őh jó Istenem, ne adj nekik nyugtot, míg el nem jöttek a mi imaházunkba s meg nem térnek hozzád. Nekem pedig engedd meg, akár itt, akár majd odaát a mennyben, hogy meglássam csekély munkám eredményét. De mi az oka, hogy ma ilyen későn jönnek a testvérek? Talán azért, mert kijelentettem, hogy ma mindenkinek el kell beszélni a megtérését. Szép csendben előregyülekeznek mindazok, kik a társasjelenetben eddig szerepeltek s helyet foglalnak olyan sorrendben ahogy előbb A. B. C. stb. szerint.

A. mint a gyülekezet prédikátora üdvözlí a megjelenteket: Kedves testvérek! Örömmel üdvözlök itt mindenkit s mint már legutóbb kijelentettem, most itt azzal tölt-

jük el az estét, hogy mindenki beszélje el röviden meg-
térése történetét. Kérem B. testvér kezdje meg.

B. Jó néhány éve egy vasárnap éppen színházba mentem, mikor az utcán egy jómodu fiatalember hirtelen elém állott, kezembe adott egy kis traktátust, „Ébresztő” volt a címe. Meg is hívott az imaházba, de én akkor szabadkoztam, mert a színházjegy a zsebemben volt. Mindég nagyon szerettem a színházat, de ezen az estén nem éreztem ott jól magam. Nyugtalanodásom közben elővettem zsebemből a kis traktátust. Első oldalán a cikk címe: „Jézus vár téged” nagyon megilletett. Ujra elrejtettem az iratot, nehogy más meglássa, de attól a pillanattól se nem láttam, se hallottam mi történik ott. Szívemben fülemben folyton csengett: „Jézus vár téged”.

A színházi előadás végén nagy lelki gyötrelmek közt mentem haza s egy heti kétségbeejtő tusa után a következő vasárnap eljöttem az imaházba s Jézus tényleg várt már ott engem, elfogadott s azóta én az övé vagyok.

A. Nagyon megható történet. Kérem C. testvért.

C. Lóversenyre rohantam egy nyári vasárnapon s egy fiatalember nekem is egy iratkát adott a kezembe, hogy ez jó olvasnivaló. Engem bosszantott, hogy késleltet, eldobtam s ha jól emlékszem azt mondtam, hogy olvassa el ha jó. Azon a versenyen egy fogadáson minden pénzemet elvesztettem. Szegény sorsra jutván egy gyárban nyertem elhelyezést, ahol egy hívő is dolgozott, aki mindenkit hívott az imaházban csak tőlem vonakodott, valószínűleg gőgös modorom miatt. Én azonban megemlékeztem, az engem meghívóval kínáló fiatalemberről s úgy éreztem az ő emlékének tartozom azzal, hogy én is elmenjek egyszer az imaházba. Az előbb említett hívőnek félajánlottam, hogy én is elmegyek. Ő nagy örömmel vette kijelentésemet, elvezetett engem s amikor beléptem az imaterembe, a szónok a mennyei kincsekről beszélt. Mélyen meghatott az ige, még azon estén megtértem. Lelkem meggyógyult és szorgalmas munkám után vagyoniilag is helyreálltam.

A. Kérem D. testvért.

D. (Férj és feleség) Mi egyszerre tértünk meg. Szintén az iratmisszió hozott az Urhoz. Feleségemmel sétáltunk egy nyári délután s az uccán s egy „Ébresztőt” kaptunk, címe ez volt: „Kerestetnek rossz emberek jó helyre”. Feleségem — kivel nem a legszebb házaseletet éltük —

mindjárt mondta, hogy az a rossz ember én vagyok s ahova hívnak, az tényleg jó hely, ő már volt az imaházban s hallott róla. Én természetesen nem hagytam magam, ezen nagyon összevesztünk s el is váltunk. Feleségem azután megtért s érettem, ki külföldön voltam, szüntelen imádkozott. Egy szép napon uccai evangélizálás volt a városban, ahol laktam s az Ige szivembe hult, én is hithez jöttem. Első dolgom volt feleségem után érdeklődni, kit szintén hitben találtam, újra elfogadtam s azóta kegyelemben és teljes békében élünk.

A. Igazán megható esetek. Én azt hiszem, mindnyájunk részére tanulságosak ezek. De mivel az idő már nagyon elhaladt, most befejezzük, majd másik ifj. órán folytatjuk. Minthogy azonban az eddigiek, amint hallottam, mind az iratmisszió által jöttek az Úrhoz, mielőtt abba hagynánk a társalgást, arra kérem a testvéreket, hogy mindazok, kik az iratmisszió eszköze által jöttek Jézushoz, emeljék fel a jobbkezüket. (Mindenki felemeli.)

A. Csodálatos! Mindannyian? Most még azt kérem, sziveskedjenek megmondani, mikor jutott a kezükhöz valamely misszióirat?

Mindannyian mondják:

Ezelőtt 15 évvel egy augusztusi nap délutánján.

A. Nos, drága testvéreim, én meg most egy nagy titkot árulok el. Mély hálával az én mennyei Atyám iránt boldogam jelentem ki, hogy az az ifju, aki akkor az uccasarkon Ébresztőt osztogatott, az én voltam.

(Itt mindannyian rárohannak, üdvözlik s meghatottan mondanak köszönetet. Végül mindannyian énekelik Év. Kar. 77. éneket.)

Kóródi csángó gazda hitvitája Világbölc s lelkésszel.

Kóródi gazda: Jónapot kívánok, lelkész ur!

Világbölc s lelkész: Jónapot gazduram, mi jót hozott nekünk?

K. Nem hoztam én semmit, vinni akarok, még pedig egy tagot a lelkész ur nyájából.

V. Ugyan ki volna az s mi okból?

K. Én magam vagyok a távozó, az ok a megtérésem és kijelentem, hogy a mai naptól kezdve nem tartozom a lelkész ur seregéhez.

V. Nagyon meglep a kijelentése. Üljön már le, gyujtsunk rá egy kicsit és beszéljünk bővebben a lelki dolgokról. Mi oka lehet, hogy legbuzgóbb hiveim egyike elhagyja egyházamat?

K. Köszönöm lelkész ur. Istennek hála, már tul vagyok azon, hogy ilyen oktalan gyerekséggel foglalkozzam s testemet, mely ma már Isten Szentlelkének temploma, befüstöljem. Ellenben leülök s ha óhajtja szívesen vitatkozom lelki dolgok felett, csak arra kérem kedves lelkész urat, tegye le addig azt a hosszuszáru tajték butaságot s vegye elő a bibliát, mert arra szükség lesz.

V. Jól van no urambátyám, ha ugy kívánja hát leteszem, de oszt mondja ám szaporán, mi történt magával, hogy ennyire megváltozott? Más a beszéde, a viselkedése, eddigi borzas haja most szépen fésült, ruhája, csizmája kitakarítva, külsőleg, belsőleg egész más ember lett, ezt nem tudom megérteni.

K. Elmondom. Az utóbbi hetekben nagy dolog történt életemben. Isten ígéje és megmentő kegyelme szívemhez ért, bűnálmomból felrázott. Felismertem bűnös voltomat s a kárhozat borzalmait, mely reám vár, ha meg nem térek. Ezen félelem, de méginkább felismerése azon határtalan szeretetnek, mellyel Krisztus engemet megváltott, arra indított fel, hogy Néki adjam át magamat teljesen. Én tehát e világnak, világi barátaimnak, elvilágiasodott

lelkészemnek és egyházamnak meghaltam s élek Krisztusnak és az ő hívő gyülekezetének, melyről meggyőződtem, hogy nemcsak szájjal, hanem cselekedettel tanítványai Jézusnak.

V. Nincsen mindenben igaza Kóródi gazda. Igaz, hogy vannak hibák, bajok az egyházban, de azért, ha a tagok rosszak is, az egyház csak Istené, azt elhagyni nagy bűn, ugyanugy szent a templom, csak hitehagyottak tudnak megválni tőle. Szeretettel kérem jó szomszéd, maradjon meg abban a vallásban, amiben született.

K. Szóval, ha a nép hitetlen, gonosz, istenkáromló s parázna is, az egyház csak Istené? De hát miből áll az egyház, ha nem a tagokból? Állítom, hogy az az egyház, melyet lelkész ur véd, nem létezik. Amint összeomlott az istentisztelet oltára a tagok szívében, megszűntek az Ur anyaszentegyháza lenni, a sátán, a bűn, a világ foglalta el lényüket. Valótlant állít lelkész ur akkor is, mikor azt mondja, hogy a templom szent, mert Isten háza. Hiszen meg van írva, hogy a menny és a föld Ura kézzel csinált templomokban nem lakik. Ha szent életű nép lakik benne, akkor szent hely, egyébként nem az. Hol Isten megszentelt gyermekei járnak, ott szent a lakóház, műhely és mező is.

V. Ne okoskodják kend annyira szomszéd, mondom maradjon meg amibe született.

K. Nagy tájékozatlanságot árul el azzal is lelkész ur, hogy azt mondja, maradjak meg vallásomban, melyben születtem. Hát nem tudja ön, hogy vallásba senki sem születik, azután viszik bele, még pedig tudta és akaratán kívül? Ez is lábbal tiprása a szentírás tanainak és Jézus rendelkezésének, ki a keresztséget csak megtért hívőknek engedélyezi. Bizonyos értelemben jó lett volna megmaradni amiben születtem, az ártatlanságban, de erről már nem gondoskodott sem egyházam, sem keresztszülőim, kik viz alá tartottak. De nem is az volt a fontos, hanem, hogy odakapcsoljanak az egyházhoz s annak utánam anyagi haszna legyen; az életem mellékes.

V. Alaposan kitanitották magát azok az ujhitűek, már pedig nem áll jól egy földművesnek papi dolgokkal foglalkozni. De meg tudom én, mi a maguk bajuk, szökni akarnak attól a kis egyházi és iskolaadótól, azért térnek át. Fösvények, fukarok.

K. Lelkész uram! Mi hívők, ez a 8—10 család többet adunk, mint az ön egyházközsége összesen. Mi 30 tagot számlálunk és kápolnát építettünk, azonkívül árva-házat, menházat, prédikátoriskolát tartunk fenn. Önök 1500-an nem képesek a templomot kimeszeltetni sem. Azt kérdezem, melyik nép a fősvény? Éppen lelkész ur panaszkodott emiatt nemrég a gyűlésen s hívei hogy megharagudtak. Nálunk, igaz, nincsen kiszabva az adó, mert az bibliaellenes, hanem szabad akarat szerint, jókedvűből ad mindenki. Ez bibliaszerű adakozás. A fősvényekre a hívőknél semmi szükség nincsen, azokat, mint bálványimádókat, kizárják közösségükből. Az iskolát tovább is támogatjuk, mi a kulturát nem vetjük meg, írni, olvasni nem tudó közlünk nincs, aki így jön közénk, az is hamar megtanul (ha öreg is) mert ellenállhatatlan vágy szállja meg a szentírás és szép énekeink olvasására.

V. Álljon el szándékától kedves szomszéd, ne hagyjon magamra eközött a sok istentelen között. Maradjon itt, imádkozhatik, amennyi jól esik. De meg nem kívánja azt a jó Isten, hogy olyan komolyan vegyűk.

K. Engedelmet kérek. Az Ur szolgálata nem tréfa, ezt senki bebizonyítani nem tudja. Jézus azt mondja: „Aki velem nem takar, tékozló az.” Tehát vagy, vagy. Vagy Istennek élünk, vagy a világnak, itt közép út nincsen.

V. Számolt-e azzal, hogy mint hitehagyottat az egyház átka fogja sujtani?

K. Egyáltalán nem, nem is számolok. Megvagyok róla teljesen győződve, hogy az élettelen egyház, mely áldani képtelen,átkozni sem tud, ha kárt tehet, csak önmagának teheti, mert a rossz szándék fejére hull annak, aki elkövette azt.

V. Komoly szavai, erős elhatározása meglep engem. Kénytelen vagyok belátni igazát és szerencsét kívánni új törekvésehez. Boldog embernek tartom magát Kórodi gazda és boldog nép az, melynek ilyen hite van. Én csak mint az egyház szolgálja bróbáltam visszahívni az egyházhoz, de többé nem teszem. Isten áldását kívánom utaira, mely egyetlen út az Istenhez és dicső országához. Törölöm nevét az egyház anyakönyvéből, engedjen a parancsnak, mely azt mondja: „Menjetek ki ő közülük.”

K. Várjon, lelkész ur! Mielőtt törölné nevemet, feleljen meg egy kérdésemre: Meg van-e győződve arról, amit

előbb mondott, hogy ez az egyetlen út a megtérés útja, mely Istenhez vezet?

V. Határozottan megvagyok. Én, ki egész életemben tanultam, rengeteg bölcseségre tettem szert, méltán kaptam a „Világbölcst” nevet, de most mint tudatlan kis gyermek porba hullok s meghajtom magamat a legnagyobb tudomány, a „hit” előtt. Csak ez tehet boldoggá itt és odaát.

K. Nos, ha meg van erről győződve, lelkész ur, akkor a saját nevét is törölje ki s ne tartozzon tovább egy néphez, mely ennek ellenkezőjét vallja.

V. Nem tehetem drága Kóródi bácsi, oda volna a megélhetésem, ez a kenyerem családom fentartására.

K. Aki az égi madarakat táplálja s a mezők liliomát ruházza, gondot visel megváltott gyermekeiről.

V. Tudom, így van írva. Eddig nem értettem meg az ígéket sem. E pillanatban betöltötte keblemet. Adja kezét kedves testvér, bizonyosága az Ur, hogy mától övé vagyok. Szívembe költözött égi világossága. Sorsomat s enyéimet Őreá bízom, tudom jó kezekben leszünk. Fájlalom eddigi életemet s a sok tanulást, mely így kárba vész.

K. A bölcsesség, tudomány, ha a hit vezérlése alá kerül, kitűnően fog érvényesülni. Meg is van írva, hogy a hit mellé ragasztani kell tudományt. Igaz, hogy kár az elveszett idő, de hála a kegyelemért, hogy ma is megmentette lelkét. Azt hiszem, már is van öröme e felett?

V. Örömöm leirhatatlan. Imádkozzunk.

K. Uram, áldd meg őt. Áldd meg a hazatérő bűnöst. Mosd el szent véreddel a bűnt s szenteld meg a szívet. Áldd meg életét, mert akit te áldasz, az meg van áldva örökké.

V. Két nevet törölök ma ki a holtak könyvéből s kettőt felírnak odafent az élet könyvébe. Áldott légy Jézus, isteni Bárány, kinek üdvözítő szeretete így ment meg minden Benned hívőt, kiben testvérként egyesül tudós, tudatlan, gazdag vagy szegény, nagy és kicsiny. „Áldunk oh Isten, mert Fiadat adád.”

A munka és áldás.

Emberé a munka, Istené az áldás,
Dolgoznunk kell, itt az aratás.
Lelkek megmentése oly sürgős dolog,
Legszebb erény a szófogadás;
Emberé a munka, Istené az áldás.

Az Ur Jézus hiv erre minket,
Sok a tévelygő, keressük őket,
Mil'jó a hullámba már elmerül,
Ha gyors segély hozzá nem kerül.
Tegyed hüen és ne nézzél mást,
Tied a munka — Övé az áldás.

Nincs szebb munka, mint az Ur ügye
S a jutalom mily dicső — ugye?
Harc után a béke olajág,
Amily rossz itt, olyan jó odaát.
Megszünik majd a bántalmazás,
Miénk a munka — Övé az áldás.

Nem röpke álom, de örökélet,
Amit az Ur ígért tenéked,
A mentésben ma buzgó lelkek,
Odafent, mint csillag fénylenek.
Szebb jutalom kinél lenne más?
Mienk a munka — Övé az áldás.

Itt is a sziv jutalomra vágy,
De nem oly'ra, mint e világ ád,
Azt óhajtja, mit az Ur ígért:
Munka után a mennyei bért.
Mert amig tart itt a vándorlás,
Emberé a munka, Istené az áldás.

A gyengéket hiven hordozni,
Aki nem szeret, azt is szeretni.
Megnyerni az ellenség szívét,
Az Ur ezekre neveli gyermekét.
Ebben kövess minket s téged kövessen más:
Emberé a munka, Istené az áldás.

Gedeonok győzelme.

— Előljáró jubileumára. —

Sok szenvedés, nyomorban élt a nép,
Izráelnek üldözött serege,
Remény nélkül, midiánok kezén,
Rabságban él, barlang helye.
De egy napon imé angyal szól:
Gedeon kelj fel, téged hív az Ur!

Oh mit tegyek? Uram, nem tudom.
Hisz oly rettentő a bánatom.
Ily megtört nép nincs e föld színén,
Mint Izráel, Izráel, szegény.
En itt birónak gyenge vagyok,
Lángelme kell ide s acélkarok.

De szól az Ur drága küldötte:
„Ne félj semmit, félelmed elmul.”
Gedeonért le nyul a földre:
„Az Ur veled, erős férfiu!
Szívet nyersz, amely sohse fél,
Csak paramcsom szerint cselekedjél!”

És Gedeonnak vére áthévül,
Erőt érez, frisset, meleget.
„Óh, én Uram, hiszek már szentül,
Csak bizonytságot adjál még egyet.
Elédbe hust, kenyeret hozok,
Adj tüzet, én néked áldozok.”

S az angyal vár. Gedeon örül,
Hozza a hust és a kenyeret,
Az áldozatra kecskefiat öl
S oltárára helyezi őket.
A bizonytság is megjött legott,
Mert a kőszikla tüzet adott.

S monda az Ur: „Békesség néked!”
Ne félj semmit, én derék szolgám,
Láttál engem, azért nem halsz meg,
Csak tedd szavam hiven, igazán
S im az ellenzék futva menekül
A hős vezér, Gedeon elől.

Kedves ünnepelt előjárónk!
Nem Ő hívott-e el téged is?
Hogy nevelj és légy vigasztalónk,
Hogy ki Övé, legyen tiéd is.
De igen, Ő küldé angyalát,
Hogy a munkát azonnal vedd át.

Üdv neked, aki (10—20) éven át
E hivatást eddig viselted.
Te vess magadba most számadást,
Hogy hiven vagy hanyagul tetted.
Ne fáradjon szived-lelked el,
Ábrahám, Isten gondot visel.

Tegyed, mit Ő mondj továbbra is.
Szerencséd lesz, a jutalom vár,
Ahol nehéz, ott majd Ő segít,
Bubánatra jön az öröm-ár.
Munkás legyél, hiven dolgozó,
A kapun állj, éber, vigyázó.

Ne magasra törj, lent van a baj,
Szenvedő lelkek nagy serege.
Igy tett a Mester; nyomain haladj,
Töröljed a fájó könnyeket.
S ha üldözött lélek hozzád megyen,
Erős kebleden helye legyen.

S mit az angyal Gedeonnak is
Mondott, mondom én most neked:
Állj meg dicső pályádon végig,
Nem halsz meg, az Ur lesz teveled.
Erőt kívánunk itt s majd odaát
Csillagos, fényes életkoronát.

A jó Pásztor

Szövege a 337. oldalon

A jó Pásztor.

Egy kedves hang jutott szívemhez,
Mely oly nyájasan hív:
„Jöjj énhozzám édes gyermekem,
Fogadd meg szavaim.”
Kié e hang? Figyelmes lettem én
S ime, mit hall szívem?
A Megváltó kiáltott felém:
„Légy enyém, gyermekem.”

Kié legyek? Ki vagy, te drága hang?
Kérdém kételkedőn.
Jézus vagyok, — felelte édesen,
Éretted szenvedő,
Én vagyok a lelkek hű Pásztora,
Menny felé vezetlek,
Ha éhezel, vagy ha megtört az út,
Táplálalak — üditlek.

Drága Jézus! Lelkem jó Pásztora,
Fogadj hát, itt vagyok.
Tétováztam, de tovább nem teszem,
Érted mindent hagyok.
Tied voltam én eddig is titkon,
Eztán nyíltan teszem.
Óh, adjad hát édes kegyelmedet,
Nagy örömmel veszem.

* * *

Igy beszéltem én a jó Pásztorral
S megegyezett szavunk,
Azóta már nyomdokain járok,
Közös lett az utunk.
Nem jó nekem sehol e világon,
Csak Pásztorom mellett,
Ő adta meg a békét, üdvtudatot,
Mely lelkemnek kellett.

Óh jöjjetek emberek Őhozzá,
Ma is hiv szüntelen,
Szeretettel emel kebelére,
Jósága végtelen.
Szent életét adta juhaiért
S gyűjti völgyön-hegyen,
Hogy majd egykor a mennyben egy nagy nyáj
És egy Pásztor legyen.

Szeretem a virágot.

Szeretem én a virágot,
Az ég mosolyg benne,
Beszélget hozzám, édesen,
Mintha lelke lenne.
Szelidebb lesz, mikor látom
És tisztább a szívem,
De nem tudom, a legjobban
Melyiket szeretem.

Kora reggel, hogyha nézem,
A kelyhébe könny van,
Majd, napsüti és ez ragyog
Brilliánsnál jobban.
Mikor felszikkad a harmat:
Kinyitja a keblét,
S átadja a méhecskének,
Édes nektár nedvét.

Milyen szép s hasznos a virág,
Hogy is ne szeretném?
Benne az Örök Alkotó
Szeretve szól felém.
Virág nélkül e nagy világ
Zord temető lenne,
Igy, mily dicső a természet,
Hogy sok a virág benne.

A virág örök ajándék
S ha gyöngéd a szívünk,
Szeretetteinknek egy csokor
Szép virágot viszünk.

Ajándéka Istennek is
A természet bája,
Komor földünket disziti
Ékes koronája.

Figyeld csak meg azt az embert,
Ki virágot szeret,
Jószivű az, finom lelkű,
Maga is szeretett.
De ha olyt láatsz, ki gyűlöli
A drága virágot,
Kerüld el, az durva lelkű,
Megrontja világod.

Leborulok én a földre,
Kint, virágos réten,
Nyitott szemmel imádlak ott:
Atyám, örök Isten!
Csodálom az eget, földet,
Dicső munkáidat,
Mind szeretem s különösen
A szép virágokat.

Szeressétek a virágot,
Legyen minden házban,
Asztalon, biblia mellett,
Vizben és pohárban.
Imaházban, a szószéken,
Vagy gyermek avatásán,
S az elköltözött hű testvér
Néma koporsóján.

Eben Haezer*

Ünnepi ruhádat öltsd fel magadra,
Föld nagy határán, minden baptista!
E szent vasárnapon imaházba lépj,
Buzgóbban mint máskor, örülj, sirj, beszélj.

* A baptisták Világszövetsége ünnepére. 1926. II. 7.

Kicsinyesség vesszen s gyáva gyengeség,
A kebled betöltse hit, mely lánggal ég.
Harmincmillió lélek ünnepel most veled,
Ma február 7. Világfrigy-kötés
Aldott napja! Testvér, add kezed!

A krisztusi hit jámbor követői,
A megtért lelkek megkeresztelői,
A baptizmus bátor, megtért népe
Krisztus óta kiált a népek elébe.
A reformáció is máglyával üldözte,
E nép elleneit Krisztussal legyőzte,
S hosszú küzdés, rémes vihar után
Most először egy percre megáll,
Diadalünnepet ül a föld minden táján.

Óh, szent szövetség, Krisztus drága vére!
Ez a nép már a szenvedésed bére.
Ez a láthatlan, mégis nagy összetartozás,
Törvény nélküli szeretni akarás.
Testvér! Barát! ki már vagy s aki leszel,
Olvadj össze e sok millió vitézzel,
Vesszen bu, baj, a sebed feledd,
Örülj, örülj s majd érezed,
Hogy a menny népe is örül ma veled.

Óh, a Hit s a szent Ige mit mivelt?
A mustármag nagy terebélyes fa lett.
Azt hordtuk széjjel Európa táján,
Afrika, Ázsia és Ausztrálián.
Hittérítőink ellepték a földet,
S a pogányok, vadak megismerték Istent.
És e nagy vasárnapon
Világszövetségi ünnepet ül
Amennyi népfaj csak van a világon.
Szorítsd szivedhez s csókold a bibliát!
Mert az hozta létre e nagy csodát,
Nézz az égre, a hit fény szemével,
S imádd az Istent, lelked félelmével.
Aldd meg Isten a Szövetségünket,
Vezetőit s az egész közösséget.
Lássad, összeforr ma
Testvéri szent egységbe
Megváltott néped óriás tábora.

Magas zászló leng a tábor élén,
„Isten szeretet” — ragyog vérbetűjén,
Csak most suhan le egy pillanatra,
A király Krisztus előtt hódolatra.
Aztán újra fel! Hadsereg, indulj!!
A cél még messze — tovább elő nyomulj!
S majd odaát aztán,
Örök jubileumot ülünk a Vezérrel,
Az Isten, Ember, menny és föld szövetsége örök vasárnapján.

Dicséret.

Terólad zeng boldog énekem,
Kinek köszönhetem életem.
Drága Jézus, én boldogságom,
Legszebbem az egész világon.
Ifju szivem ujjong örömében,
Megváltottál, legyen Tiéd életem.

Tehozzád száll az imádságom,
Felajánlom szép ifjuságom.
Te is ifjan haltál érettem,
Nagy műved eddig nem értettem.
Ah! értem már s áldom kegyelmedet,
Fogadd Uram hívő gyermekedet.

Terólad én sokat beszélek,
A magányban el-elmélkedek.
Örömömben dicsőít ajkam,
Oh emelj fel, könyörülj rajtam.
Minden időben Te vagy mindenem,
Hü Megváltóm, drága Mesterem.

Legyen áldva Neved, Jézusom,
Hogy nyájad közt én is mondhatom:
Enyém lettél, én Tied vagyok,
Itt fogadom, az is maradok.
Világ — mehetsz, nem kellesz már nekem,
Neked meghaltam Tied az életem.

Te hoztál üdvöt a mi házunkba,
Óh mily öröm, hogy nem hiába.
Megértettük drága szavadat,
Elfogadtuk a hívásodat.
Pecsételj el minket is hát újra
S örökké dicsérünk: Hallelujah!

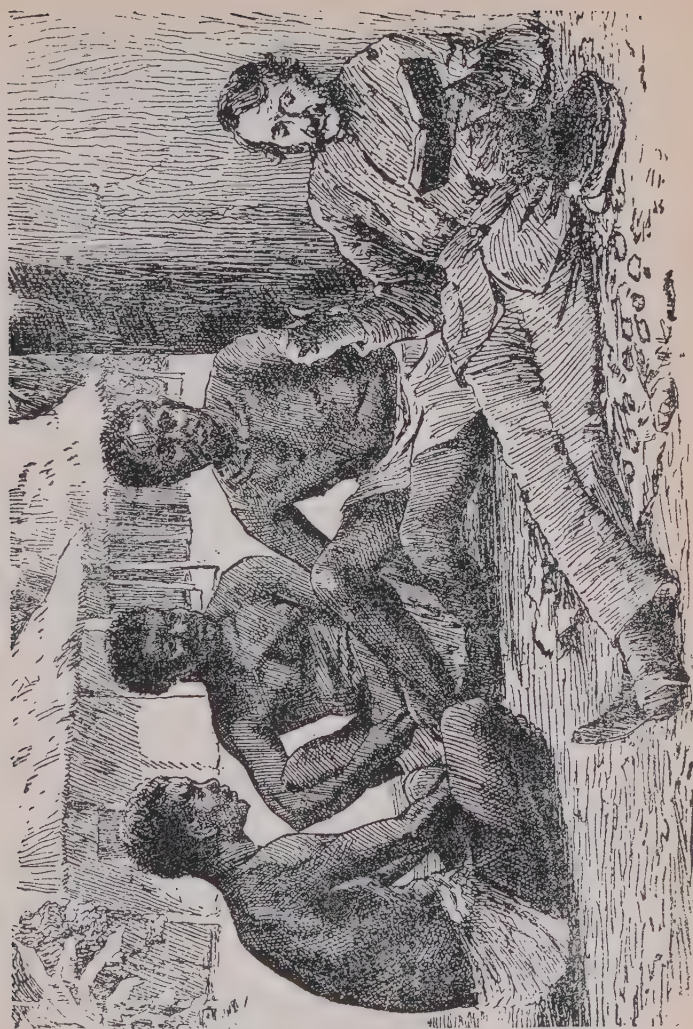
Én elmegyek...

Hallám Uram hívó szózatodat,
Hogy munkás kell Neked,
E tévelygő bűnös világban
Hirdetni szent Neved.
Tudok arról is, mint fájlalod,
Hogy ilyenek nincsenek,
Uram! Figyelj! ha senki, soha,
Én magam elmegyek.

Megyek Uram, ha bárhova küldesz,
Nem kérdem: rám mi vár?
Olyan mindegy, vajjon élnem kell-e
Vagy halnom érted már.
Ha nagyváros bűnsodomába,
Ha pusztába visz kezed,
Legyen meg Uram szent akaratod,
Én szívesen megyek.

Mikor elhívtál is Pásztorom,
Azonnal jöttem én,
Örömmel engedtem szavadnak,
Mihelyt hangzott felém.
S talán most, amikor elküldesz
Aggódnék, mit tegyek?
Dehogy teszem! egy szavam nincs hozzá;
Mint hü szolga, megyek.

Küldj el, ki a nyomortanyákra,
Hol ég a proletár-pokol,
Vagy a fényűzők palotáiba,
Mikor a bűn tombol.
Zárass be a börtönök mélyébe,
Hogy ott is hirdesselek.
Vagy add nekem a kórházakat,
Elet-halál, — megyek.

En elmegvek ...

Hitetlenek vad, gonosz tábora
Lesz otthonom nekem,
Minden koldus az édes apám,
Az árva gyermekem,
Bűnös családok mentéséért
Hagyom az enyéimet,
Csak vendég leszek az otthonomban,
A más javáért megyek.

Ezer feltétel, égi Atyám,
Ezer legyen a Tied.
De bocsásd meg, ha most még egyet
Én kérek, gyermeked:
Ha én így feláldozom magamat,
Hogy a mártírod legyek,
Legyél enyém, nagy nyereségem,
Akárhová megyek.

S legyél helyettem az egyeimnek
Hű, gondviselő Atyja,
Ki óvja őket minden napon,
Álmukban ringatja.
Engem pedig tanácsolj szüntelen,
Hogy mindent jól tegyek,
Szólj most Uram, mutasd az utat,
Én imádkozok s megyek.

Megujult élet.*

Hová Jézus belép, ott mul a gyász,
Öröm lesz ott, hol a bánat tanyáz,
Drága arca örömnapot ragyog,
Fényesebben, mint égi csillagok.

Hová Jézus belép, ott béke lesz.
Ő csendre int, szavai a szívhez
Ugy hatnak, mint nagy isteni szózat,
Elül a zaj, csend lak szívet, házat.

*) Szavaltta Kardos Lajoska szülei kereszttségén, Temesvár, 1926. pünkösdkor.

Hová Jézus belép, ott gyógyulás,
Elmulik a betegség, jajgatás.
Balzsamot hoz, igéje balzsamát,
Eltünteti a lélek nagy baját.

Hová Jézus belép, ott szeretet,
Hü vonzalom tölti a sziveket,
A gyűlölség, harag örökre vész,
Egymásért az ember meghalni kész.

Hová Jézus belép, remény fakad,
Kétség helyett a szív bizva halad.
Kitartóvá lesz az, ki gyáva volt,
Folyton hallja: „Bizzál!” e szózatot.

* * *

Soká gyászolt a mi családunk is,
Szenvedtük a bánat fájdalmait.
S egy szép napon vendég jött mihozzánk,
Örömünk lett, felderült az orcánk.

Háboruság lakta a mi házunk,
A béke oly ritka volt minálunk,
Mert a világ nem kimélt meg minket,
Uj vendégünk parancsolt s béke lett.

Mindannyian betegek voltunk mi,
Nemcsak test, a lélek betegei.
Orvos nem volt, aki segítsen ott,
De vendégünk minket meggyógyított.

Szeretet nem élte szivünket,
Hideg közöny gyötörte lelkünket,
S óh, mily öröm, ez is megérkezett,
Uj vendégünk maga a Szeretet.

Reményünk is teljesen elveszett,
A haláltól vártunk menedéket.
Életet és hitet megvetettünk
S ki hozzánk jött, reményt adott nekünk.

Jézus ez, a mi drága vendégünk,
Ő mentett meg s az övéi lettünk,
Visszaadta nekem jó apámat
S megmentette szenvedő anyámat.

Halál torkán voltunk mind a hárman,
Odajött el Jézus irgalmában.
Kiragadott, könnyünk letörülte,
Bűnt bocsátott, legyen áldva érte.

Leborulva imádlak megmentő Jézusom,
Hogy ránk néztél, örök, szent irgalom.
A szüleim hófehér ruhája
S boldog szívünk a jószágod áldja.

Tarts meg minket, szeretett Pásztorunk,
Drága vendég maradj, maradj nálunk.
Térdenállva imádkozom s kérlek
S csókolgatom megmentő igédet.

Tüzes nyelvek.

Szólaljatok meg tüzes nyelvek,
Kiket a hit lángja hevít.
Csodás erővel kiáltsátok
Isten csodás, nagy tetteit.
Tanuk kel'nek ma, hűek, bátrak,
Kik élnek-halnak az ügyért,
Sohsem csüggedve sikra szállnak
A Krisztus szent országáért.

Üdvkatonák! Ti szent vitézek,
Avatott nyelvű Ifjuság!
Elő! elő! mind ki a gátra,
Éljen, győzzön a Szabadság!
Elég volt a lélek rabigája,
Porba a bűnt és gyávaságot.
Elszánt hitvalló légy testvérem,
Bátran tegyél tanuságot.

Nézd, hogy várja e sötét világ
Az igazság tiszta fényét,
Hallgatók milliója kéri
A Krisztusnak szent Igéjét.
Nem jönne-e te is emelni
Az örökélet Fáklyáját?
Nem hirdetné-e szerte-széjjel
Krisztus Evangéliumát?

Törj elő ifju! Lelkesülj leány!
Megszentelt szived s ajakid
Tüzes igéi hangozzanak
Mindenütt, hol ember lakik.
Ez a pünkösöd legyen újra az,
Ami kétezer éve volt,
Boruljanak ezek az oltárra,
Mint mikor Péter ajka szólt.

Viszhangozza szavad, ifjuság,
Erdély érchege s minden völgy,
Tavaszi édes virágillat,
Madár dala, fenyves és tölgy.
Zsufolt kápolnák s ucca népe
Fülébe zugja égi szél,
Hogy ma üdvőről hívő ifjuság
Megszentelt tűznyelve beszél.

Beteljesedett.

Évszázadok ígéretét várván
Sóhajtott az emberiség árván,
S az időknek a teljességében
Be is teljesedett minden szépen.

A Messiás, Krisztus megérkezett,
Élt, tanított, majd sokat szenvedett,
A kereszten fejezte be művét
S megszerezte e világnak üdvét.

De mielőtt eltávozott innét,
Ő is megújítá ígétét,
Vigasztaló Szentlelkét ígérte,
Mint Jóelnél, rég megjelentette.

Ujra vár a hívők társasága,
Tudták: napfény, szava igazsága,
Csak nem tudták a napját, idejét,
Mikor nyerik beteljesedését.

Imádkoztak, percig se csüggedve,
A Mester parancsának engedve,
Ki megmondta: legyenek reményben
És várjanak ott, Jeruzsálemben.

Jött a pünkösöd s alászáll a Vigasz,
Nem értette a világ, hogy mi az,
De tudta a jámbor gyülekezet:
Az Ur ígérete beteljesedett.

Kedves lélek, nálad betelt-e már?
Vagy ellenállsz? meddig még a határ?
Jöjj Jézushoz, vegyed ígétét,
Töltsd rád is mennyei Szentlelkét.

Keresztség és Szentlélek.

Mikor Jézus a keresztség után
Megállott a Jordán füves partján,
Mennyből galamb szállott szent fejére
S az Ur szava hangzott feléje.

„Én fiam vagy“, az ég Ura monda,
Ki a világ bűnét elvállalá,
S a keresztség drága szent pecsétje
Övéinek utját megjelölte.

A keresztség s a víz keresztsége
Övéinek ma is szövetsége,
Melyet kötnek ők a Megváltóval,
„Én fiam vagy“ égi szép szózáttal.

Aki megtér s bűneit elhagyja,
Az Ur Jézust követni akarja,
Megnyeri a Szentlélek galambját
S meghallja az Atya szép szövegét.

Óh jöjj te is Hozzá, drága lélek,
Báncd bűneid s új életet kezdj meg,
Ő megszentel s gyermekévé fogad
A menny felé irányítja utad.

Hagyd el ezt a csalfa rossz világot,
Mely mulandó s okoz sok bánatot,
Jézus mellett béke s öröm lakik,
Tőled a bu örökre távozik.

S ha Szentlelke mint galamb reád száll,
Szeliddé tesz akármilyen voltál,
Feléd hangzik majdan édes szava:
„Enyém vagy te, nem hagylak el soha.“

A várt Lélek.

Megigérte Őt még a Mester
Szomorkodó kis népének,
S azok várták remegő szívvvel,
Hittek szent ígérétének.
A gyűlés várt és imádkozott,
A menny felé nézett szemük
És pünkösdi reggelére kelve
Megérezték — ott van velük.

Vigasztalót küldött az Isten,
Meg is vigasztalódtak mind,
Remegő szívük félelme mulik,
Az Isten Lelke tette int.
S előállnak ők mint hős tanuk
A Názáreti nevében,
Mindegyik egy-egy reformátor,
Nagy, szent tűz égett szívükben.

Tanító Lelket ígért Jézus
S az őket megtanította,
Hogy adják tovább a kegyelmet
Ugy, mint az Ur nekik adta.
Tudatlan és homályos hitü
Tanítványból apostol lett,
S biztos tudással, szent erővel
Hirdették az örök Istent.

Jöjjön ma is mindaz Jézushoz,
Aki keres vigasztalást,
Tudatlanság éjjéből vágyik
Megnyerni az örök tudást.
Csak a Szentlélek adja ezt meg,
Ő vigasztal, tanít, gyógyít,
Ő töltse meg örök kegyével
Mindnyájunk szívét, lelkét itt.

Szentlélek.

Óh jöjj, te égi harmat,
Jöjj hozzánk Szentlélek,
Az áldásodat várja
Ez a gyülekezet.
Jöjj úgy, mint akkor jöttél
A rád várókhoz el
S megtöltötted a keblük
Mennyei örömmel.

A pünkösöd napja áldott
Lelki emlékezet,
Virul mostan a lelkünk,
Mint künn a természet.
De nemcsak emlékét várjuk,
Magát a Lelket is,
Óh jöjj, Te égi harmat,
Töltsd be a helyet itt.

Gonosz lelkét a bűnnek
Üzd tőlünk messze el,
Parancsolj tiszta keblet
A Jézus nevével.
A világ ármányszellem
Oly végtelen veszély,
Oh jöjj, Te égi harmat
S kegyelemről beszélj.

Ha Te itt léssz közöttünk,
Oly boldogok leszünk,
Ment lesz bűn és bánattól
A gyülekezetünk.
Szár az itt minden kebel,
Tenélküled nem él,
Oh jöjj, Te égi harmat
S mindent megöntözzél.

Idegenben.

Kifeküdt négy ember a mezőre,
Saarovi fenyőerdő szélire.
Süldő módra Molnár mellett Darabont,
Lakatos meg Papp teszik a másik sort.

Mit keresnek itt ezek a magyarok,
Hol a völgyben német vonat kanyarog?
A nagy Berlin pángermános vidékén
Épp úgy alszik, mint a Maros környékén.

Ugy történt az eset a vándorokkal,
Hogy haladva a stockholmi útjukban:
Berlinben egy pár napra megakadtak,
Hol nagyszámu hittestvérré akadtak.

Embereink baptisták s ezt tudnunk kell,
Ki otthon van bárhol, ahol testvért lel
S hogy sokezer gyült most ide,
Vándoraink is beálltak körükbe.

Adjuk kissé át a szót valamelyiknek,
Mondják el, hogy milyen emléket tudnak.
Vágynak-e a régi otthont meglátni?
Avagy inkább jobb volna itt maradni.

Darabottnak legderesebb a feje,
Mondja ő el, mi a szive belseje.
Mulatott-e jól idáig s itten is,
Gondolkozik-e ha majd kell menni is?

Elmondom én pajtás, hogyha kívánod,
Amit mondok, ablakodba nem rakod.
Ez az élet, mit itt neveznek annak,
Nem való ez barátom a magyarnak.

Cukortalan kávétok, a rongy konyha,
Gyomrát, kedvét legelőször elrontja.
Adhatsz ennek kakaót vagy más pancsot,
Füstölt kolbászt keres ez vagy tyukcombót.

Kormos, magas palotái Berlinnek
S a szűk udvar hidd el nem élet ennek.
Földszintes ház, jó nagy udvar, tágas kert,
Ezt ismerjük mi barátom életnek.

Szép ez a táj, kincsben gazdag a vidék
S kik közt vagyok Istenemé ez a nép.
Amit látok, Uramat áldom érte,
De ha adnád, nekem ugyan nem kéne.

Ugy van! pislog nagy komolyan Lakatos,
Érmelléken van az élet aranyos.
Ér locsolja a malmomnak a falát,
Feleségem meg zsirral a placsintát.

Delevári szagos nedve többet ér,
Német sógor limonádés cibrédnél.
Nem adom én krumplidért a kenyeret,
Kakaódért kávémat, a tejeset.

Én Istenem teremtettt titeket is,
Ami itt van, hegyet-völgyet, folyót is.
Ő áldjon meg mindannyian titeket,
Maradjatok, én pedig haza megyek.

Halljuk Pappnak oly rezignált szavait,
Szontyorogva kesereg, hogy nem jó itt.
Szamos folyó kolozsvári hazája
Az én szívem boldog földi tanyája.

Nem értem az incig-hancig beszédet,
Mást gondolok, hogyha velem beszéltek.
Azt gondolom, jó volna már bucsuzni
S majd a mennyben odafenn találkozni.

Német komám, ha bajod van én velem,
Ott van Molnár, neki mondd el, nem nekem.
Nála a pénz, mindnyájunkért ő fizet,
Engem ne bánts, én se bántok senkit se.

Molnár volna negyedik, a poéta,
Ő bazsalyog s mindezeket felírja.
Nagy fejében kalimpálnak a rimek,
Verset farag s felolvassa a népnek.

S alszunk egyet itt az idegen földön,
Együnk sonkát, jó hazait — és töltsünk
Hegyből folyó delevárit minekünk,
S aztán menjünk az utunkat folytatni.

Szabó bácsi, ki szállodában horhol,
Onnan lesi nem e látszik még Stockholnm.
Hogy a vonat visszafelé induljon,
Mert itt is jó, de mégis legjobb otthon.

Hajón a magyar.

A nevedben, szent ügyedért Istenünk,
Svédországba öt férfiut küldöttünk.
Hegyen-völgyön, erdön-mezőn, tengeren
Utazgatnak országokon s vizeken.

Sok-sok minden történik egy ily uton,
Kisérjük hát el őket egy darabon.
Nézzük meg a hajón, hogy mit csinálnak,
Nem-e árt meg a tenger a magyarnak?

Darabont és Papp Károly fedélzeten
Gyönyörködnek az isteni műveken.
Hideg szél fuj, fülíg huzva sapkájok,
Majd megfagynak, még se áll be a szájok.

Mutogatnak, magyaráznak, bámulnak,
Van itten mit, furcsa ez a magyarnak.
S ki a kalász-tengereken nagy legény,
Megszeppen az itt, a hajó tetején.

Éppen mondom: nagyot sikít Papp Károly,
Nézzük már meg, mit jelentsen e sikoly.
Fülíg lucskos, csurom-vizes emberünk,
Lelocsolta oly háborgó tengerünk,

„Soh'se történt Kolozsváron ez velem,
Pedig álmomban ott is jártam tengeren.
Megjárnám, ha a víz zsiros volna,
Öreg Karcsi odahaza szórulna.“

Szabó bácsi a perronon jegyezget,
Nem akarván elfeledni ezeket.
Éánatos a szíve — tán a honvágytól?
Mégis furcsa ily messze az otthontól.

Megszülettem (ugymond) smegnőtt a hasam,
De a föld még így nem mozgott alattam.
Csak még egyszer meneküljek ép bőrrel,
Nem lesz nekem több bajom a tengerrel.

Lakatost, azt nehéz volna leírni,
Nem győzi az ember szemmel követni.
Hol lent fitet a hajó legfenekén,
Majd ott ugrál az árbócok tetején.

Bekandikál a bársonyos fülkébe
És Molnárral szundikálnak egyikbe'.
De kalauz kitette a szűrüket,
Jobb népeknek készítették ezeket.

A két fiu megy a kávéivóba,
Tegyünk — ugymond — valamit a gyomorba.
De jól laknak kávé nélkül szeribe,
Hatvanezer márka — sugják fülünkbe.

Kávé helyett kiül Molnár a padra,
Papirt fektet az egyszerű asztalra.
Verset farag, abban leli örömét,
Sirálysereg adja hozzá a zenét.

Vigyed, hajó, vigyed őket messzire,
Svédországnak a kellő közepébe.
Aztán hozza vissza mennél hamarabb
S ami a fő: mindegyiket épkézláb.

András hitetlen.

A falu népes piacán
Kiabál a komédiás:
„Tessék, tessék besétálni,
Kezdődik az előadás.
Látható itt sok szörnyűség,
Amit ember el se képzel:
Lábával varr a művésznő,
Ügyesebben, mint más kézzel.

Mutatunk egy serdülő leányt,
Két méter a széle-hossza.
A Kinizsi malomkövét
Kalap helyett fején hozza.
Egy másik nő a mellével
— Alig hozva rá egy ráncot —
Sóhajtás közben elszakít
Akármilyen erős láncot.

Kardot nyel a Vitéz János
És lángot fuj, mint egy kályha,
Megiszik egy hordó vizet
S nevetés nélkül kiállja.
Hableányunk is van három,
Félig hal, de félig leány,
Olyan szépen énekelnek
S ragyognak, mint a szivárvány.

Van beszélő kis madarunk,
Pici törpénk százesztendős.
S van egy csacsink, amely toppant
Lábával, amennyi esztendős.
Van majmunk, amely hegedül,
Pávánk, az meg fészülködik,
Emberfejű pókunk jósol,
A hangyánkat rudon viszik.

Mind látható e sok csoda,
S ne feledjem — van egy asszony,
Kinek soh'se kell mondani
Vagy inteni, hogy hallgasson,
Csak ha muszáj, akkor beszél.
S egy ember, ki mindig fecseg.
Ne sajnálják tehát a pénzt,
Jöjjenek s tekintgessenek.“

Ámulva hallgatja a nép,
Csendben mormog András gazda :
„Amitó ez, ne higgyétek,
A pénzünket csalná oda.
A szavában hazugságot
Vettem észre, hogyha mondom,
Mert én a beszélőket
Szóról-szóra meghallgatom.

Hiszem, hogy van lábbalvarró
S kétméteres ifjú leány,
Malomkőkalapot visel,
Meg láncot tépi a boszorkány.
Kardot nyel, lángot fuj János?
Hordó vizet iszik? — Lehet.
Félig hal és félig leány? —
Hiszem, bár nem láttam ilyet.

Nem sorolom őket tovább,
Amint mondám, mind meglehet.
S ha meg nem fogom szavában,
Tán be is csábít engemet.
De föllentett egy dologban:
Hogy van csendesnyelvű asszony,
Aki, mikor nem muszáj is
Csendben üljön és hallgasson.“

Az irgalom példái.

(Lukács ev. 10, 25—37).

Jerikhói utnak hangos a környéke,
Keserves jajoktól megterhelt a lége,
Sebektől boritva szenved ott egy ember,
Irgalomért kiált megrázó kéréssel.
S amint a vidék e sok jajt visszhangozza,
Egy kegyetlen világ gonoszságát hozza.
Nem járatlan az ut, sokan mennek rajta,
A szenvedő őket mindhiába hívja.

Arra megy egy lelkész, szeretet himnöke,
Ki népét a jóság tanára nevelte,
De most nem könyörül a szegény szenvedőn,
Tovább megy gőgösen, emberhez nem illőn.
Lévita is közelg éppen arrafelé
S amint a jajgatót jobban észrevév,
Nyomban elfordítja másfelé orcáját,
Messze elkerülte szenvedő barátját.

Az irgalom példái

Szövege a 356. oldalon

Jön Samariából egy szegényes vándor,
Szamáron utazva hallja már jó távol,
Hogy valaki kiált segítséget kérve, —
Allatját nógatja a hang felé térve.
Megtalálja ott a szenvedőt vérében
S irgalom, szeretet jelenik szívében.
Bekötözi sebét, felüditi szomját
És a fogadóban bérel neki szobát.

Igy beszélte Jézus. Vele felmutatja,
Ki lehet egymásnak hü felebarátja.
Nem mind, aki *Uram* s *testvér* szókat használ,
Hanem, ki egymásnak szeretettel szolgál.
Amely nép közt koldus, nyomorultak vannak,
Annak a tagjai hamis atyafiak.
Jézus irgalmas és mást is arra tanít,
Övéi teszik is ezer örömmel itt.

*

Egy maroknyi tábor, erdélyi baptisták
Menedék- s árvaház nagy szükségét látják.
Sok a szegény, özvegy, árva, agg és rokkant,
Törődni kell velük, gondozni azokat.
Nincs pénz építeni, de ez nem akadály,
Akarat s hit bőven és az Ur a pártján,
Előlegnek elég, — kezdik a törlesztést,
„Adós minden hívő“ — küldik az idézést.

Viszi a „Szeretet“ mindenfelé a hirt
És akik olvassák, megértik, amit írt.
„Menedékház épül, testvér jöjj és segíts,
Jó példával mást is irgalomra taníts.“
A diakónusok s a sok prédikátor
Most mind szegényeknek fogadott prókátor.
Hívő szív mélyéből a szeretet mondja
S a sok jó adományt minden vonat hordja.

*

Aradon a hívő gyermekek mit tesznek?
Édes kávé helyett most keserűt esznek.
Három kocka helyett egy jön a bögrébe,
Kettő pedig a kis árvák ételébe.

S mily csoda! a kávé így sokkal édesebb,
Dacára, hogy benne a cukor kevesebb. —
A szeretet mindig megédesíti ott,
Hol a szív másokért hoz ily áldozatot.

Erdélyországban a muzsnai határon
Döcög egy kis szekér szerdai nap, nyáron.
Rajta ül két ember, forrón süti a nap,
A nagy hőség miatt levegőt alig kap.
Az egyik — aki hajt — neve Kinda István,
Ismert székely gazda sok falu határán.
Mellette ül Molnár, az aradi fiu,
Várja őt örömmel erre minden falu.

A „hitszónok urnak“, akit visz fogatja,
Két tele zsákból áll formátlan csomagja.
A derzsi testvérek kedves ajándéka, —
Így szállítja őket Kinda két csikaja.
A zsákban lepedő, abrosz, törülköző,
Szalmazsák, szalvéta, minden vászonnemű.
Ugy kérték, úgy adták Ur Jézus nevében,
Adta a székely szív nagy szeretetében.

*

Valkói hegyeknek kalászos oldalán
Egy sereg gyors leány dolgozik szaporán.
Az Örömhirmondó vidám szava mellett
Jókedv és eredmény volt, amennyi kellett.
Ki gondolná, hogy a szorgalmas leányok
Az árvák javára szednek most virágot?
Szedik a gyógynövényt, Isten adományát,
Árával segítik a szegények házáat.

*

Sok jó, ügyes asszony a Kalotaszegen
Megnézik, hány ruha állládában s szegen.
Elvesznek belőle szegények számára,
Jézustól eltanult „Irgalom házá“-ra.
Kiskapuson nyilik a szív nagy kapuja,
Csakugy roskadozik az Ambrus fogatja.
Hozza Hunyad felé a sok jó adományt,
A zsirt, babot, krumplit és a füstös sonkát.

Egész Kalotaszeg s Kolozsvár környéke,
Székelyföld, Érmellék sok gyülekezete,
Szatmár, Arad, Brassó, Bukarest, Temesvár
Vidékivel együtt csak alkalomra vár.
Váradot nem mondom, azt tudja mindenki,
Hogy őt és vidékét le nem főzi senki.
Pedig versenyezik Amerika véle
S a kis Mezőfalva buzgó hívő népe.

A tárkányi körzet áldozatkész nyája,
Körösvölgyön élő Oroszlán-csoportja,
Lupény, Vulkán, Hunyad, Mihályfalva, Csatár,
Menháznak gyűjt város, megye, falu, határ.
Diószeg, Székelyhid, Kóly és Félegyháza,
Ki az, aki őket mind elmagyarázza?
Olyan sokan vannak, nem sorolom tovább,
Elég az hozzá, hogy bárki szívesen ád.

*

Gyűjtőívet kérnek. — Megtelt? Visszaküldik.
Testvériség mellett barátink is teszik.
Van azonban oly is (szó köztünk maradjon),
Akit fősvénysége nem enged, hogy adjon.
Az ilyet nem bántjuk, nyugodjon békében,
Csak a rim kedvéért írom ide: „szégyen“.
S ideírom azt is, ők nagyon megjárják,
Ha zsugori szívvél a Mammont imádják.

*

Igy hordották össze azt a sok anyagot,
Minden egészséges és buzgó tag adott.
Hoztak kicsiny téglát, „egy leit“, százat, kettőt
S háromezer dollárt a Paducz-pár küldött.
És csodák csodája, áldott az Ur érte,
Imánk meghallgatta, mert mindenki kérte.
Maga a kérő is egy jó nagyot nézett,
Hamarább mint hitte, meglelt az intézet.

*

Nagyvárad városnak Kálvin János-utján
Érdekes felirat egy palota frontján:
„Baptista Mendék-, Irgalmas Árvaház“,
Az olvasó rajta ugyancsak elméláz.

„A hit emelte fel“, ugy van odairva,
Hogy lakója legyen az agg és az árva.
Hogy itt az életnek megtépett vándora
Találjon kellemes, békés fogadóra.

*

Igy történt. Megérténk az Ur Jézus szavát,
Azért emeltük fel a szegények házát.
Meghajlunk Előtte, mert Ővé a hála,
Ő áldott meg minket s jutalmunk is Nála.
Megnyitjuk ma házát az Ő szent Nevében,
Vagyon nélkül, de az ima reményében.
Aki az ötezret táplálta semmiből,
Legyen Az gondozónk áldott kegyelméből.

*

Mikor dicsérettel imádjuk szent Nevét,
Illesse tisztelet az Ő drága népét.
Köszönet mindazon irgalmas szíveknek,
Kik oly megértéssel szavunkra figyelnek.
Isten is segített, ember is segített,
Igy a szenvedőknek oltalom, lakás lett.
Boldog, aki adott, de ezután is jó . . .
Adtál-e? eztán adsz? Mondd, nyájas *Olvasó!*

Gyarló vagyok . . .

„Gyarló vagyok“, így szól a gyáva,
Bűnnel nem küzdő lágymeleg,
S hogy mindennap vétkezik ujra
E sóhajtással éri meg.
Bólint fejével, mint egy bábu,
Vállait vonva csak pislog,
Szánom, bánom a bűneimet,
De ha olyan gyarló vagyok.

„Gyarló vagyok“, mondja a tolvaj,
Másét kívánó telhetlen,
Még bánom én mindég, de mégis:
Mit szemem lát, — viszi kezem.
Pedig oly szégyen lopásból élni,
Keserű e kenyér nagyon,
De mit tegyek, ha nem megy máskép
S hozzá olyan gyarló vagyok.

„Gyarló vagyok“, pityerg a nyelvét
Fékezni nem tudó asszony,
Ki naponként a pletykasarkon
Fecseg, hogy sebet fakasszon.
S ha kérdőre vonja őt ezért,
Törvény, pap, vagy a panaszos,
Jajveszékel a bocsánatért
S minden szava: „gyarló vagyok“.

„Gyarló vagyok“, szól a fajtalan,
Erkölcseben bukott bűnös,
Irul-pirul és szégyenkezik,
De a büntanyán ott nagy hős,
Vádolja Isten, vádolja ember,
E jellemtelen félállatot.
Nem tehetek én róla — mondja —
Esendő és gyarló vagyok.

Hazug, csaló, a káromkodó,
Kártyás, csavargó és lusta
Köpenyegül gyászalakjára
Mind a gyarlóságot huzta.
Ha a kísértő támadja ezt meg,
Enged annak, nem áll ellent
S ha ráfizet oly gyakran érte,
„Gyarló vagyok“, egyet billent.

Te nagy gyarló, figyelj csak ide!
Mentséged helyét nem áldja,
Mikor az Ur ítél meg téged
S pokolra sujt igaz vádja.
Ő rég megmondta — „Állj ellene!
S ha nehéz lesz — hívj, segíték.
A bűn sikos, meredek utról
Elvezetlek s veled leszek“.

Te nem küzdesz a bűnök ellen,
Mert magad is vágyol bele,
Nemhogy kerülnéd, sőt — keresed,
Nem telik be szíved vele.
Térj meg ember s nelégy te gyarló,
Erős az, akivel Isten
Legyőz mindent és a gyarlóság,
Nem lesz köpenyege itten.

Harcolj csak a kívánság ellen,
Taposd meg a kigyó fejét
Es ha alkalom kínálkozik,
Mutasd meg hited erejét.
Ne légy gyáva s ne hátrálj soha,
Kisértőid ha bármily nagyok,
Mert egykor az ítélet napján
Nem mondhatod: „gyarló vagyok“.

A hívő vak leány.

Én nem látom az áldott napvilágot,
Nekem e lét csak éjszakát adott,
Vak szemem a szépet nem ismerte,
Egy színem van: a sötét fekete.

Én csak hallom, hogy vannak csillagok,
Uszó felhők s arany szép sugárok.
Hogy milyenek? el sem képzelhetem,
Óh, bár egyszer láthatná meg szemem.

Nem tudom, hogy ki mosolyog reám,
Ki hamisan s ki szeret igazán.
S tá'n kárpótlás — azt se látja szemem,
Hol nyilvánul megvetés ellenem.

Azt se tudom, mi mindent nem látok,
De higgyétek, sorsom nemcsak átok,
Mert hallok én sok bűnt emlegetni,
Amelyeket nem szeretnék látni.

Hallom, hogy az ucca bűnök árja
A lányokat tárt karokkal várja.
Engem nem csal — s ha vezet valaki
Tisztán tudok ott is elhaladni.

Nem látom a mérges, gonosz embert,
A részegest s aki gyilkolni mert,
A hiuság kirakott vásárát,
Képmutatók ravasz ábrázatát.

Látok én mást hívő szívem mélyén :
Megváltómat. Vele társalgok én.
S hitszememmel látom az országot,
A menny honát, mit nekem Ő adott.

Nem vagyok én vak, óh ne higgyétek,
Vak szeméből nem folynak a könnyek.
Meggyógyított engem a jó Mester :
Többet látok, mint sok más, jó szemmel,

Megnyugodva viszem a keresztet,
Amit rám tett Uram, áldott kezed.
S ha sir lelkem, vigaszt mondok neki :
Mennybe megyek, hol nem lesz vak senki.

Mi fáklyát hordozunk.

Mi fáklyát hordozunk, a hitnek fáklyáját,
Lángoló tűzével üzzük az éjszakát.
Hitlen sötét világ rémes éjszakája
Oszlik — s fény derül ott, hova ér e fáklya.
Hirdetjük a hitet s annak áldott hasznát,
A kételkedőknek a Krisztus vigaszát.

Mi fáklyát hordozunk, a remény fáklyáját,
Oszlatjuk a kétség, csüggedés homályát.
Reménytelen lelkek ha mivelünk jönnek,
Életkedvet frisset és kitartást nyernek.
Hirdetjük a reményt, a jövő zálogát,
Reménykedő lelkek jelen boldogságát.

Mi fáklyát hordozunk, szeretet fáklyáját,
Amellyel leküldte Istenünk szent Fiát.
Szeretetnélküli a mai föld népe,
Azért oly szenvedő a világnak képe.
Hirdetjük, van erős és örök szeretet,
Mely megment és megtart, mindörökké éltet.

Mi fáklyát hordozunk, a béke fáklyáját,
Száműzzük vele, a harag indulatját,
A békétlenség csak gyötrelem és pokol,
De boldog élet ott, hol a béke honol.
Hirdetjük: békülj meg ember Alkotóddal
S élj szent békességben felebarátoddal.

Mi fáklyát hordozunk, az élet fáklyáját,
Fényével üzzük a halál éjszakáját.
Élet csak a lelki, lelkek támadjatok!
Életura Jézus, Vele haladjatok.
Hirdetjük, mi ifjak, kik igazán élünk,
Aki élni akar, az mind jöjjön velünk.

Mi fáklyát hordozunk, az öröm fáklyáját,
Közöttünk feledi ki-ki buját, baját.
Az Ur Jézus népe örvendező tábor,
Ő mentett ki minket, a bánat átkából.
Hirdetjük, az öröm evangéliumát,
S hogy örök öröm vár mireánk odaát.

Mi fáklyát hordozunk, az Ige fáklyáját,
Szórjuk áldott fényét e nagy világon át.
Örökélet szava, ne hangozz hiába,
Hatolj be a lelkek fásult világába.
Prédikáljuk szóval, tettel s aki hallja,
Boldog lesz, üdvöt nyer, ha azt meg is tartja.

Mi fáklyát hordozunk, a Krisztus fáklyáját,
Hordozzuk keresztfjét s töviskoronáját,
A hívő ifjuság az Ő drága népe,
Lelkes hadserege, élünk-halunk Érte.
Ragadj te is fáklyát s hordozd völgyön s hegyen,
Mihamar e világ Megváltónké legyen.

Huszonöt év.

Mindeddig megsegített az Ur
És vezérelt áldott karja,
Ki népének boldogságát,
Üdvét és javát akarja.
Az Ő karja árnyékában,
Áldott keze oltalmában
Bárki mentve van veszélyből
E zajos, bűnös világban.

A mi drága szüleinket,
Huszonöt év hosszú utján,
Szintén az Ő nagy kegyelme
Vezette át, sok viharán.
Mi, gyermekek, hálás szívvél
Borulunk le az Ur előtt,
Imádkozunk s köszönjük ezt,
Szeretettel szolgáljuk Őt.

Legyél áldva égi Atyánk,
Hogy Te minket így szerettél,
Mellénk gondos s ilyen kedves
Hívő szülőket rendeltél.
Köszönjük, hogy mind e napig
Éltetted jó szüleinket,
Akik hittel, szeretettel
Csak jóra neveltek minket.

Atyánk józan, becsületes,
Anyánk jámbor, istenfélő.
Hívő lelkü mind a kettő,
Isten és családnak élő.
Sok más szülők kegyetlenek,
Ostorai a családnak,
De mi oly boldogok vagyunk,
Hogy ily jó szüleink vannak.

Tartsd meg őket égi Atyánk,
Hogy éljenek soká nekünk.
Neveljenek, megóvjanak
És imádkozzanak velünk.
Atyánkat, a ház oszlopát
S angyalunkat: a jó anyát,
Oh, őrizd meg jó Istenünk,
Hallgasd meg e forró imát.

És ti édes, jó szüleink,
Üdvözlő szavunk halljátok:
Gyermekitek szeretetét
S hódolatát fogadjátok.
Boldog szívvel, könnyes szemmel
Borulunk a kebletekre,
Nézzetek ránk: imádkozó
S örvendező gyermekekre.

Mi vagyunk legboldogabbak,
De ti is legyetek velünk.
Itt fogadjuk: mátol csupán
Az örömtökre élünk.
S aki mindeddig segített,
Ezután is hűen vezessen
S mikor ismét üdvözöllek:
Versem címe „50” legyen.

Maradj velünk.

Maradj velünk, óh feltámadott Hős,
Lelkünk drága s rég várt Vendége.
Nézd, itt állunk szent színed előtt,
Tieid vagyunk örök időkre.
Jelenléted hasza át lényünk,
Nyilvánuljon szent akaratom
S úgy általunk — még inkább — bennünk
Épülni fog Istenországod.

Maradj velünk, kik Te éretted
Elhagytuk a bűnt, el a világot.
És ezeket soh'sem sajnáljuk,
Találtunk Nálad örök országot.
Gazdagits szüntelen, óh hü Urunk,
Vezérelj vándor tanítványidat
S e kis seregben — Te megteheted —
Dicsőítsd meg, Jézus, magadat.

Maradj velünk, velünk senki sincs már,
Mert aki volt, azt mi üztük el.
Csak Te lehetsz javunk, életünk,
Csak Veled nem árthat az ellen.
Alkonyodik, nézd, sötétül nagyon,
Maradj velünk, égi világosság,
„Enyéimet soha el nem hagyom“,
Ez ajkadról elhangzott bizonyosság.

Testvérek! ha köztünk van az Ur,
Ne hagyjuk Őt távozni sohasem.
Házunk, szívünk és egész lényünk
Kedves, kellemes lakhelye legyen.
Emmausiak szerint kérjük mi is Őt:
„Hova mennél, Mester? Itt az éj“.
Megalázkodva színed előtt,
Kérünk, ne menj, maradj itt s beszélj.

Maradj velünk s maradjon igéd is,
Mit rendeltél vigaszul nekünk,
Hogy segítsen s szépitse meg itt
Éretted élt hívő életünk.
Könyörgünk imában és énekelve:
Hallgasd meg ezt, óh kegyelmesen:
S „Maradj kegyeddel velünk,
Ur Jézus, szüntelen,
Hogy a gonosz minékünk
Ne ártson sohasem.“

Csodálatos.

Csodálatos a Te neved,
Ki egykor születél,
Betlehem istállójában,
Fényben megjelentél.
A próféta így írta meg,
Rólad az igében.

Csodálatos lesz a neved,
Földön és az égben
Immanuel a Te neved,
Az Isten mivelünk,
Nem kell félnünk a gonosztól,
Ki lehet ellenünk?

Csodálatos születésed
S minden amit tettél,
Legyen áldott drága Neved,
Hogy a miénk lettél.
Édes megváltó Jézusunk,
Ugy örül a szivünk,
Hogy Imanuelnek hívnak,
Hogy Isten van velünk.

Tanácsos.

Tanácsosnak jelzett
A szentírás Téged,
Hogy majd a tévelygőt
Jóutra vezeted.
Te a szegény bűnösnek
Legjobb tanácsot adsz,
Annak, ki eltévedett,

Lelkünk tanácsosának
Tekintünk Tégedet,
Arra kérünk, a szívünkben
Foglalj Urunk helyet.
Tanács nélkül, ha állunk,
Tévelygő utakon,
Legyél közel, tanácsolj,
Vezess a jó uton.

Tanácsolj másokat is,
Akik tévelyegnek,
Fáradt és megterhelt szívvel
Nyugalmat keresnek.
Ha érezi a lelkünk,
Hogy tanácsod velünk,
Nem árt így semmi veszély,
Elég lesz ez nekünk.

Békekirály.

Azt írta meg Éσαιás,
Béke Ura Te vagy,
Rajtad kívül nem lehet más,
Békét nekünk Te adj.
Oly békére vágyik szívünk,
Amely szent és örök,
Azért buzgó imádsággal
Én is Hozzád jövök.

Add meg nekem s testvérimnek
A Te békességed,
Membékülünk az Atyával
S megbékülünk Véled.
Drága Jézus, hisszük, hogy a
Békekirály Te vagy,
Kérünk, — a háborúságban
Önmagunkra ne hagyj.

Oly nagy öröm, mikor a szív
Csendben, békében él,
Ha szeliden viselkedik,
Amint Igéd beszél,
De mert itt a teljes békét
Szív hiába várja,
Vezess hozzád a mennybe — hol
A béke hazája.

Tisztogatás.

A szívemben szellőztetni kellene,
A levegő nagyon régi már benne.
Ki nyitja fel elhanyagolt ajtaját?
Ki szünteti, ki gyógyítja sok baját?

A szívemben tisztogatni kellene,
Sok van még ott, ami nem való bele.
Ki tudja a szívet megtisztítani?
Jobb életre, jobb célra tanítani?

A szívemben bajok vannak, úgy érzem,
Be is vallom igazán és merészen.
Boldog volnék, ha segítne valaki,
Meggyógyitná s javulást hozna neki.

Közeleg már, érzem, a legjobb Barát,
Egyedül Ő ismeri a szív baját.
Jézus Krisztus az én áldott Orvosom,
Megigérte, meg is teszi szorgosan.

Jövel, Uram, várlak, vágylak tégedet.
Tisztits, gyógyíts, adjad békességedet,
S ha tiszta lesz, boldog s vidám a szívem,
Mindörökké dicsőítlek, Mesterem.

Jöjj hozzám.

Hogyha szárnyam volna	Ne tagadd meg az én
Jézusom,	Óhajom,
Sokszor ott volnék én	Hallgasd imámat és
Jobbodon.	Sóhajom.
De mert nem mehetek	Tanitványoddá tégy
Fel, Hozzád,	Engemet,
Téged hivlak ide	Hogy hirdessem áldott
Le, hozzám.	Nevedet.

Segítsél, ha segélyed
Kérem,
El nem hagylak soha! —
Igérem.
Én még sokszor hivlak
Tégedet,
Te egyszer szólj s ott leszek
Veled.

A tékozló fiu.

(Párbeszéd 4 személyre. 1. Apa. 2. I. fiu, 3. II. fiu, 4. Szolga).

II. Fiu:

Én dolgozok éjjel és nappal,
Pedig gazdag az édesapám,
Hajnalban kelek és olyan sokszor
Késő este végzem a munkám.
Lótok-futok tiz szolga helyett,
A hűségem tiszta és igaz
S mily borzasztó, hogy mindezt ingyen —
Ez szívemben keservet fakaszt.

Szolgák hevernek, én dolgozom,
Elfáradnom sohasem szabad,
Az iga szüntelen vállamon,
Szememből is sokszor könny fakad.
És ami még olyan nagyon bánt,
Az a ferde, téves gondolat,
Mutatnak engem a gazda fiát
És irigylik az én sorsomat.

Nem! nem birom én ezt az igát,
Mától fogva nem is viselem,
Kérlek atyám bocsásd bűnömet,
De örökségem add ki most nekem.
Legyek én is ur az életben,
Ne rabszolga, üldözött szegény,
Igen atyám, ezt követelem,
És hogy így lesz, megmutatom én.

Rászorgáltam biztosan tudom,
A vagyonod legszebb részére,
Nagy hűségem és a szorgalom,
Fizesd meg most nekem örökre.
Vigság legyen mától életem,
Étel, ital s a kéjek árja,
Dolog többé sohsem kell nekem,
Fizess atyám, fiad szavára.

Apa :

Édes fiam vérzik a szivem,
Hogy elhagyni készülsz most engem.
Ez idegen, hibás gondolat,
Ugy megtölté hajló agyadat.
Adok én pénzt, adok én vagyont,
De gyermek vagy s ezért bánt a gond.
Az étellel nem tudsz bánni te,
Hamar eljutsz gyászos végére.

II. Fiu :

Ha eljutok, mi gondod vele?
Hozzád kenyérért nem fordulok,
Férfi vagyok élek hát vele,
Nyugodt lehetsz sohsem koldulok.

Apa :

Nem tudod te édes gyermekem,
Mi az élet, fogadj szót nekem.
Mint jó atyád adok tanácsot,
De ha nem kell, itt a vagyonod.

II. Fiu :

Nem kell tanács, csak pénz kell nekem,
Szivem tanácsod meglegelé,
Adjad hamar, örömrja hiv,
Eresz atyám, merüljek belé.

(Fiu távozik, az atya leül busan és énekeli Ev. Kar. 264. éneket. Az ének végén a tékozló fiu rejtek helyről a köv. mondja).

II. Fiu :

Ah mit tettem én szerencsétlen,
Hogy kerültem e gyászos sorsra ?
Mi lett belőlem az idegenben,
Dusgazdagból disznók pásztora.
Éhes vagyok, rongyos a ruhám,
Nem ragyog már a nap sem felém,
Az átok rémes nagy igáját
Megtaláltam amint keresém.
Mi lesz belőlem ? itt pusztulok el,
E vadonban mint egy hontalan.
Mért is élek ? mért nem jön a vég,
Ha életem ily vigasztalan.
De nem ! Félre sötét gondolat,
Egy jó ember van még a földön.

(Lassan közeledve).

Az én atyámnál nem tudok jobbat,
Nem hiszem, hogy elfelejtett ő.
Atyám ! Atyám ! Édes jó Atyám !
Vétkem terhe nyomja lelkemet.
Az ég ellen s ellened hibám,
Nem kívánom, hogy feledd nekem.

(A kar piánon énekli Ev. Kar. 94., a fiu azután folytatja).

Nem kérem, hogy fiadnak fogadj,
Arra soha méltó nem vagyok,
Béresid közt olyan helyet adj,
Hol tudom, hogy éhen nem halok.
Bocsáss meg ég! Bocsáss meg atyám,
Ne ölj meg bűn okozta bánat,
Óh emelj fel, ha van jóságos
Szivedben még egy csepp bocsánat.

Apa :

Édes fiam! Nagy a te bűnöd,
De csak gyere szegény üldözött.
Nem sujtalak, megbocsát szivem,
Jöjj keblemre, édes gyermekem.
Új ruhát kapsz, sarut a lábra,
Amely elvitt oly messze tájra.
Az örömöm óh! végtelen nagy,
Elvesztél te, de ismét megvagy.
Üres még a szivemben helyed,
A hely, amely örökké tied.
Lakomához üljön a család,
Üdvözljük a ház elveszett,
De megkerült fiát.

(Az apa megcsókolja fiát s az egész gyülekezet énekli: „Öröm van a mennyben” c. éneklet. Az ének után megszólal az ajtóban az I. Fiu.)

I. Fiu :

Miféle zaj? milyen multság?
A házunknál vajjon mi lehet?
Ma reggel, amikor elmentem,
Nem látszott még semmi készüllet.
Talán atyám ünnepet rendez?
Hogy meghívta jóbarátait
Vagy nagy bánatnak a jele ez?
Nem érthetem, hogy mi lehet itt.

Szolga:

A te öcséd, az a tékozló,
Ki már olyan régen elveszett,
Az jött meg a messze tájakról
S atyád neki lakomát szerzett.

Tulkot vágtunk s ily nagy vacsora,
Nem tudom, volt-e már a házban.
Uj ruha s nézd, gyűrű az ujján,
Ott ül a legfőbbek sorában.

I. Fiu :

Hogy lehet ez ? Én nem érthetem,
Azí a haszontalan tévelygőt
Hogy méltatja atyám ennyire ?
Én még látni sem akarom őt.
Nem megyek be, itt künn maradok,
Igazságtalan az én atyám,
Milyen hüen szolgálom én őt,
Soha ennyit mégse költött rám.

Szolga :

De csak látnád az ő örömét,
Hogy ölelte s csókolta soká,
Mily boldogság tölté meg szívét,
Hogy e fiát viszontláthatá,
Meghívta régi jó barátait,
Csodájára jön most mindenki,
Pedig oly rongyos és olyan hitvány,
Csak szégyenére lesz majd neki.

I. Fiu :

Mért vagyok én ily szerencsétlen ?
Nekem soha ily öröm nem jár,
Bár szolgálok, mióta élek,
Hüségemben soh'sem volt határ.
Nem tulkot, de egy kecskefiat
Sem érdemeltem az atyámtól meg,
Most megjött ez a haszontalan
S szerzett neki ily nagy örömet.

Szolga :

Rongyos volt és elszegényedett,
Méltatlan egy ily ünnepségre.
De atyád azért örvendezett,
Hogy viszontlátta jó egészségbe'.

A házatok most egy vigadó,
Csordultig van az örömpohár
S te itt állsz, mint egy buslakodó. —
De ime, jön atyád érted már.

(Az apa odamegy nagyobbik fiához és kérleli.)

Apa :

Jöjj be fiam, mért maradnál kint ?
Miért volna lelked szomorú ?
Nézd, testvéred, aki elveszett,
Ujra itt van, muljék minden bú.
Örülj te is, drága gyermekem,
A jó Isten visszaadta őt,
Nem gyászoljuk tovább, mert kegye
Megmentette szegény szenvedőt.

I. Fiu :

Dehogy megyek közétek, atyám,
Amit teszel, mélyen háborít.
Én szolgállak oly rég s igazán,
Viselem az élet terheit.
Mégsem adtál soha alkalmat,
Barátimmal egy lakomára
S erre minden vagyonod adnád,
Ki oly szégyent hozott a házra.

Apa :

Édes fiam, igazat mondasz,
Hűn szolgálsz és régen engemet,
De hiszen itt minden vagyon,
Amit csak látsz, minden a tied.
Te mindenkor énvelem lakol,
De e tévedt tékozló fiu
Nélkülözött, nyomorgott szegény
S most megtérve hozta el az Ur.

(Együtt jönnek előre).

Örüljünk hát, hogy az elveszett
Megkerült és újra mienk lett,
Kit a sátán annyit kinozott, az itt
Jézus előtt most imádkozik.

(Ének : Ev. Kar. 201. „Haza vágyom . . .“)

Apa :

Igy vár az Ur, a legjobb Atya
Téged, bűnös, siess, jöjj haza.
Vétkeidet szemedre nem veti,
Édesen hiv, engedj ma neki.

A bethániai család.

Bibliai társasjelenet 2 férfi, 2 nő és az énekkar részére. — 1. Lázár.
2. Egy rejtett hang. 3. Mária. 4. Márta és a karaván.

Lázár (Nagy könyvhalmaz előtt ülve): Olyan sok a dolgom, hogy borzasztó. Az ókori szentírásokat fordítom le népünk mai nyelvére és rendezgetem, hogy könnyen érthető legyen. Szeretnék legalább a Messiásra vonatkozó résszel kész lenni, mire a Mester megérkezik, mert úgy el-elgyönyörködök bennük s ellátja magyarázatokkal, hogy élvezet Őt hallgatni.

Márta: Én is igyekszem dolgaimmal. Szépen rendbe hozom lakásunkat, sütök friss kenyeret s előkészülök mindennel a konyhán, hogy szeretett vendégünket, a názáreti Prófétát mennél kedvesebben fogad hassuk. Óh, milyen boldog leszek, ha kiszolgálhatom Őt és ha azt látom, hogy körünkben jól érzi magát.

Mária: Én csak szívemet készítem Neki. Ha megérkezik a drága vendég, el nem mozdulok mellőle, mert sokat üldözött lelkem az Ur multkori ittléte óta a bűnbocsánat édes reményét tapasztalja s ez a boldogság engem kimondhatatlan hálára kötelez.

Márta (Máriához): Mária! Te nem jársz el helyesen, ha engem magamra akarsz hagyni rengeteg dolgommal.

Tudod, hogy magam is a Mester érdekében dolgozom, hogy körünkbe kipihenhesse fáradalmait. Hiszen Ő oly sokat fárad és valószínűleg nélkülöz is. Ha tehát iránta hálás akarsz lenni, azt legjobban azzal fejezheted ki, ha segítsz nekem, hogy Őt megvendégeljük. Azt is tudod, hogy én egyedül képtelen vagyok azt a sok dolgot elvégezni, azért a legkomolyabban kérlek, jöjj és segíts!

Mária: Drága Mártám! Jól értlek téged, hogy a Mestert meg akarod vendégelni, de bocsáss meg, nem tehetek máskép. Meghalnék a bánattól, ha szívem, lelkem nem volna rendben, mikor Ő itt lesz. Hetek óta titkos bűnbánatot tartok és nagyon sokat imádkozok. Teljes békét vágyik a lelkem és úgy érzem, hogy ezt csak akkor érem el, ha — mire Ő jön — rendben leszek magammal és csendben ülve Őt hallgathatom.

Lázár (békítőleg Máriához): Ugy, ugy, kedves Mária, menj és segíts szegény Mártának, mert Mesterünk és családunk érdekében fárad s egyedül képtelen mindent elvégezni. Ketten hamarabb készen lesztek s aztán milyen jó lesz együtt időznünk Jézussal.

(A két nővér kimegy s halkán énekelgetve dolgoznak. „Várjad, óh én lelkem . . .” Ev. Kar. 84. Lázár a bibliából hangosan olvassa Ésaías 40. rész, 1—2. és 9—11. verseit és jegyezget. Mária óvatosan bejön, Lázár háta mögött leül s elmélkedik.)

Lázár (Máriához): Nos, készen vagytok dolgaikkal, Mária?

Mária: Még nem vagyunk egészen kész, de majd elvégzi Márta, tudod, milyen szorgalmas és jó testvér. Nagyon nyugtalan vagyok, mert úgy gondolom, hogy a Mester minden percben megérkezhet s én a szívemmel nem vagyok rendben. De meg valami karavánokkal is találkoztam kis falunk uccáján, akik azt mondták, hogy látták a Mestert Bethánia felé közeledni. Mondják, hogy nagyon fáradtnak, törődöttnek látszott. Óh bár jönne hamar!

Lázár: Bár jönne hamar! (Könyveit rendezgeti.)

Márta (Szomorúan s kissé ingerülten bejön a konyhából s mondja): Mária! Hát miért hagytál engem magamra sok dolgaiban? Tudod, hogy a Mester nemsokára itt lesz s én még sehogysem állok a vacsorával. Kérlek, jöjj azonnal és segíts nekem!

Mária (Átöleli Mártát és könyörög): Édes, jó Mártám! Ne neheztelj rám s ne kívánd tőlem, hogy veled menjek

a konyhába, mert semmiképpen sem tehetem azt, hogy hogy most, az utolsó pillanatban mással foglalkozzam, mint szívemmel, hogy azt elkészítsem a Mester szavának befogadására. Ezenkívül, drágám, még másra is elhatároztam magam. Készíteni akarok a legfinomabb nárdusból drágakenetet, illatszereket s Neki akarom ajándékozni. Bűnbánó könnyeimmel meg akarom mosogatni drága lábait, melyek annyit fáradnak a bűnösökért s aztán sok illatszeremet, melyet eddig a magam szépítésére használtam, ráöntöm az Ő sebes lábaira. Bár tudom, hogy nem volna szabad ezt tennem, mert nagyon bűnös vagyok, de én Őt kimondhatatlan jónak ismerem s hiszem, hogy szeretettel fogadja el tőlem. Oh, Jehova, bocsáss meg nekem és bocsásson meg Ő is, a bűnösök Barátja!

Márta (Sirva): Oh, édes, jó Istenem! Hát rajtam senki sem segít. Csak én nem lehetek rendben soha a dolgaimmel s nem fogadhatom drága vendégünket úgy, ahogy szeretném. És ami a legborzasztóbb, mikor Ő itt lesz, akkor sem lehetek közelében, akkor is dolgoznom kell. Mit fog rólam gondolni?

Lázár: Ugyan ne perlekedjete már annyit. Az ember megunja hallgatni. Mire való ez? Egy kis konyhai munkát nem tudtok egymás közt megosztani. Hiszen mind a ketten jót akartok. Jót akar Márta, ha megakarja vendégelni Jézust s te is jót akarsz Mária ha Őtet akarod hallgatni, hát hogy nem lehet ezt szépen megosztani? Én nem tudok köztetek igazságot tenni, mert egyiket sem akarom megsérteni, hanem volna egy ajánlatom: Huzzatok sorsot s aztán amit az mutat abban meg kell nyugodni. Jó lesz?

Mária és Márta együtt: Jó lesz, jó lesz.

(*Lázár* egy kalapba két cédulát helyez s a két nő felváltva kétszer sorsot huz. *Lázár* a *Mária* huzását mindég úgy olvassa, hogy „*Jézust hallgatni*“, a *Márta* huzását pedig mindég „*Szorgalmaskodni*“. *Mária* nagyon megöriül s leül, *Márta* pedig szomorúan távozik s mondogatja: „Ez az én sorsom“).

Lázár (Magában): Csakhogy már egyszer csend van itt. De érdekes ez a két nő. Mind a kettő jót akar, de vajjon melyik akar jobbat a két jó közül? Nem tudom megállapítani. *Márta* szerető, kedves, szívélyes. Azt akarja, hogy a Mester jól találja magát nálunk. *Mária* ragaszkodó, bűnbánó, alázatos. Az Ur beszédeért él, hal. Vajjon a kettő közül melyik lesz kedvesebb?

Egy hang (Rejtek helyről): Békesség tinektek!

Lázár és Mária (Felállva): Légy üdvözölve, drága Mester. Régen várunk, boldog szívvel borulunk eléd. Térj be kis otthonunkba s maradj örökké velünk.

A hang: Mivel foglalkoztok édes gyermekeim?

Lázár: Én az ókori szentírásokat fordítom le népünk mai nyelvére. Mester, ma éppen érkeztem az írásban egy olyan helyre, ahol a próféciákban az Izrael megvigasztalásáról, a Messiásról s jó Pásztorról van szó. Mily nagy áldás az ránk, hogy mi ezen ígék beteljesedésének idején élünk. Csak most értem multkori szavaidat, hogy „sok próféták kívánták látni, amelyeket ti láttok, de nem láthatták”.

A hang: Munkád áldásnak munkája, csak végezd szorgalmasan, mert millióknak lesz az élete és üdve.

Mária: Mester! drága Mester! én is téged várlak a lelkem legkészségbeejtőbb várakozásával. Óh boldogíts, óh nyugtass meg. Csak Tőled remélem azt, hogy bűneim végleg megbocsáttatnak. Ne üzz el magadtól, Te szent s igaz. Engedd meg, hogy közeledben letelepedhessek a föld porára s az is édes lesz nekem. Engedd meg, hogy poros, sebes lábaidat csókolgassam és millió könnyemmel mosogassam. S ha kisirom magam és bűnbánó szívem nedvével ha megmosogattam áldott lábaidat, óh engedd meg édes Megváltom, hogy megkenjelek ajándék-olajjal. S végül engedd meg nekem, hogy örökre közeledben lehessenek, kövessenek mint boldog szolgálóleányod. Hogy szüntelen hallgassam édesen kellemes hangodat. Ne üzz el engem magadtól, ne parancsolj olyat, amit nem a közeledben kellene teljesítenem, amit pedig melletted kell átélnem az mennyei üdv lesz nekem még akkor is, ha szenvedésnek nevezik. Óh könyörülj és ints, hogy maradhatok.

A hang: Bizzál leányom. A te hited téged megtartott. Légy hű mindhalálig s többé ne vétkezzél. De hol van Márta?

(Lázár kisiet, behívja Mártát, beszélgetve jönnek.)

Lázár: Mit tudsz annyit ülni azon a konyhán?

Márta: Nem ülök én, de ha annyi a dolgom. (A hang felé fordulva): Üdvözöllek én is, drága Mester. Tudom, mint mindig, úgy most is áldásteljes a Te jelenléted. Tudom, hogy testvéreim már sok kegyes szavadat hallot-

ták, de édes Messiásom, Te nem gondolsz azzal, hogy nekem mennyi sok dolgom van és a nővérem nem segít nekem, kérlek parancsolj neki, hogy jöjjön és segítsen.

A hang: Márta! Te nagyon szorgalmas és kedves vagy, sok jóra igyekezel. Vendégszereteted messze földön páratlan. Munkád, melyet végezel, határozottan dicséretet érdemel, de hidd el Mária választotta a jobbik részt, amely soha, soha el nem vétetik tőle. A te szorgalmad, szép munkád egykor megsemmisül, elmúlik még az emléke is, de Máriától az én üdvöszömet soha senki el nem veheti, ez örökké megmarad. Te jót tettél, Mária pedig a legjobbat.

Márta: Értem már drága Mester. Első a Te szavad, első a lélek s az Isten országa, minden más csak aztán jön. Mindent elhagyok hát és követlek Tégedet. Nem gondolkozok a holnapi nap felől, hiszen gondot visel az Ur. Legfőbb gondom leend mától kezdve lelkem üdvé s ahol Te leszel, ott lesz az én lakom, ahol csendben, békén szavaidat hallgatom.

A hang (Előjön rejtett helyéről s ezeket mondja): A családi és napközi életben gyakran fordulnak elő hasonló esetek. Életünkben is sok és hasznos munka van, de kedveseim egyik se legyen előbbrevaló az Ige hallgatásánál. Bármilyen és bármennyi munka legyen is, Jézus szavaiért mindig félre kell tenni mindent, mert ez a lélek élete.

Családok! Családtagok! Ne vitatkozzatok ezen, mint Márta tette, hanem mint Mária, válasszátok a jobb részt, mely örökké megmarad.

(A szereplők s esetleg az énekkar együtt éneklik Ev. Kar. 40. sz. éneket).

Tartalomjegyzék.

	Oldal		Oldal
A bethániai család (párb.)	377	A szegények karácsonya	182
A babona	287	A tékozló fiu (párbeszéd)	371
A dőzsölökhöz	135	A tél	76
A drótos és az ablakos	55	A tizenkét óra	63
A gondolat	52	A várt Lélek	348
A hit	124	A vőlegényhez	262
A hívő vak leány	362	Az apostol	49
A hiuság	157	Az alkoholista éneke	38
A haldokló gyermek	58	Az evangélium virágai	128
A jászolnál	181	Az „enyém”-nek	266
A jó Pásztor	337	Az én anyám	46
A jó keresztyén	54	Az ifjúsághoz	87
A ker. nőegyletekhez	136	Az ígélet ünnepe	245
A kísértő	290	Az irgalom példái	356
A legszebb anya	43	Az ősz	75
A lelkiismeret	134	Az Ur és én	131
A megváltás	223	Az Ur és szava	95
A menyasszonyhoz	263	Az Ur hiv	145
A munka és áldás	334	Az üdv hona	104
A mi Bethániánk	270	Az üdv szava	61
A mi koszorunk	282	Áldás	159
Angyali szolgálat	86	Áldott, aki jött	179
András hitetlen	354	B ethesda	143
A pásztorok	175	Beteljesedett	346
Aratás	77	Betelt az idő	189
Aratási öröm	162	Bethlehemi mezők felett	194
Arany ABC	20	Békesség	14
A szent pohár	39	Békekirály	369
A szeretet	126		

Béke-Bethánia	122
Buzditás	36
Bucsuszó	258

C sak felfelé	140
Csak Te Jézusom	159
Csak te szeress	167
Csendben	166
Csodálatos	368

D ávid és Góliát (párb.)	293
Dicséret	232
Dicséret	341

E ben Haézer	339
Effata	5
Egy csokor	259
Egy szó az árvához	164
Egy héttel ezelőtt	225
Egy sir	214
Emlékül	156
Este	166
Evangélium	71
Ezüstmenyegzőre	252
Ébresztő	173
Ébresztő és Szeretet	102
Ébredjetek	154
Ébredés	111
Égi üzenet	60
Én elmegyek	342

F elfelé	166
Feltámadás	219
Fohász	146
Földi és mennyei ház	30

G alambok	239
Gedeonok győzelme	335
Golgota	23
Gyarló vagyok	360

H alál	29
Hajón a magyar	353
Harci zaj	35
Haragszik Heródes	201
Haza vágyom	168
Heródes és a bölcsek (pb.)	298
Hivő félelem	19
Hívásom	243
Hiába	233
Hódolat	207
Honvág	17
Hol van Isten	160
Husvét	219
Husvétkor	233
Husvétli hozsánna	206
Husvétli megnyitó	205
Huszonöt év	151
Huszonöt év	365
Hála Jézusnak	112
Három kereszt a Golgotán	229

I degenben	350
Igaz szeretet	11
Igaz öröm	163
Ima	163
Ismered-e	12
Isten	6
Isten hatalma	80
Isten háza	107
Isten háza	271
Isten dicsősége	139
Isten nevének	268

J elenj meg nekem	149
Jézus	24
Jézusom	67
Jézus a gyermekek között	148
Jézus és a gyermekek	34
Jézus könnyei	67
Jézus szavai	230

	Oldal
Jézus menyasszonya	87
Jób élete (párbeszéd)	309
Jöjj hozzám	371
Jöjj közzénk	197
Jövendőt mondok	276
Jubileum	140
Judás	228

K arácsonyi megnyitó	172
Karácsonyi szeretet	177
Karácsonyi merengés	188
Karácsonyi gondolatok	190
Karácsonyfa	202
Keleti csillag	185
Keresztviselés	94
Keresztség és Szentlélek	347
Kevélység	157
Késő bánat	120
Ki vagy?	101
Ki vagyok én	160
Kivánság	202
Kivánság	158
Kié a győzelem?	220
Kis bűnök	158
Kórodi csángó gazda hitvitája	330
Köszöntlek karácsony	171
Krisztus számol a ke- resztényekkel	70

L átlak, Istenem	130
Látásaim	108
Leányokhoz	26
Legszebb fa	178
Legszebb szó	165
Legyen köztünk	192
Lelki vágy	31
Lelki pásztorság	50
Lelki munka (párbeszéd)	323
Leszámolás az év végén	277

	Oldal
M agányban	96
Maradj velünk	366
Mária menyasszony	251
Május	72
Megváltó	7
Megtérés	13
Meghívás	133
Megnyugvás	164
Megnyitó	137
Megnyitó szavak	47
Megujult élet	343
Menyegzői ajándékok	255
Merengés	92
Mi az élet?	105
Miért jöttél?	186
Mi fáklyát hordozunk	363
Mit gondoltam?	223
Mit várunk?	279
Muló és örök tavasz	208

N agy elődök, korcs utódok	82
Nagy idők jelei	99
Nagyok — kicsők	84
Nagypéntek	211
Nain kapujánál	45
Názáreti Jézus	68
Ne csufolódj	161
Népek hajnala	127
Nők Jézus körül	62
Nőttél-e gyermekem?	280
Nyár	74

O dafent	25
Óra — idő	165
Ő megkeresett	147
Öndicséret	200
Örök ábrándom	9
Örök csodám	16
Örök tavasz	195

P ilátus	212	Tisztogatás	370
Pünkösöd	237	Tüzes nyelvek	345
Pünkösöd	247		
Pünkösdkor	246	U ccai iratmisszió	325
Pünkösdi párbeszéd	320	Uj élet	232
Pünkösdi rózsa	247	Ujévkor	281
Pünkösdi tűz	240	Ujévi köszöntő	275
Pünkösöd ünnepén	244	Ujra él az Ur	215
		Uj próbában régi Éva	89
R ajongás	216	Utaidon	142
Remény	125	Utat Jézusnak	224
		Üdvözlés (karácsonyra)	198
S ion leányai	226	Üdvözlés (menyegzőre)	256
Szebb jövő	113	Ünnep	247
Szentlélek	349	Ünnepi hang	193
Szeretnék megnőni	167	Ünnepi ima	222
Szeretem a virágot	338	Ünnepi szó	199
Sziwtelen emberek	118		
Szövetség	32	V alódi és hamis népség	41
Születésnapra	264	Van hely	201
		Vágyam	296
T alpra hívő	25	Vers magamról	116
Tanácsos	368	Vészharang	99
Tavaszi	73	Vidámak legyetek	158
Tavaszi öröm	162	Virág, mosoly, remény	254
Te és én	115		
Testvér segitek	129	Z árszó	155

Betűsoros tárgymutató.

	Oldal		Oldal
Vallásos, ifjúsági misszió- alkalmakra.		Az ifjúsághoz	87
A bethániai család (pár.b.)	377	Az ősz	75
A babona (párbeszéd)	287	Az Ur és szava	92
A drótos és az ablakos	55	Az Ur és én	131
A dőzsölőkhöz	135	Az Ur hiv	145
A gondolat	52	Az üdv szava	61
A hit	124	Az üdv hona	104
A hívő vak leány	362	Áldás	159
A hiuság	157	Bethesda	143
A haldokló gyermek	58	Békesség	14
A jó Pásztor	337	Béke Bethánia	122
A jó keresztyén	54	Buzditás	36
A ker. nőegyletekhez	136	Csak te szeress	167
A kísértő (párbeszéd)	290	Csak te Jézusom	159
A legszebb anya	43	Csak felfelé	140
A lelkiismeret	134	Csendben	166
A megváltás	223	Dávid és Góliát (pár.b.)	293
A munka és áldás	334	Dicséret	341
Angyali szolgálat	86	Egy szó az árvához	164
Aratás	77	Emlékül	156
Aratási öröm	162	Este	166
Arany ABC.	20	Evangélium	71
A szent pohár	39	Ébresztő és Szeretet	102
A szeretet	126	Ébredjetek	154
A tizenkét óra	63	Ébredés	111
A tékozló fiu (párbeszéd)	371	Égi üzenet	60
A tél	76	Én elmegyek	342
Az apostol	49	Felfelé	166
Az alkoholista éneke	38	Fohász	146
Az evangélium virágai	128	Földi és mennyei ház	30
		Gyarló vagyok	360

	Oldal		Oldal
Halát	29	Lelki munka	323
Harci zaj	35	Lelki pásztorság	50
Haza vágyom	163	Lelki vágy	31
Hivő félelem	19	Magányban	96
Hívásom	243	Maradj velünk	366
Honvág	17	Május	72
Hol van Isten?	160	Megváltó	7
Hála Jézusnak	112	Megtérés	13
Három kereszt a Golgotán	229	Meghívás	133
Igaz szeretet	11	Megnyugvás	164
Igaz öröm	163	Megnyitó	137
Ima	163	Megnyitó szavak	47
Ismered-e?	12	Kegujult élet	343
Isten	6	Merengés	92
Isten hatalma	80	Mi az élet?	105
Isten dicsősége	139	Mi fátylát hordozunk	363
Jelenj meg nekem	149	Nagy elődök, korcs utódok	82
Jézus	24	Nagy idők jelei	99
Jézusom	67	Nagyok, dicsők	84
Jézus a gyermekek között	148	Nain kapujánál	45
Jézus és a gyermekek	34	Názáreti Jézus	68
Jézus könnyei	67	Ne csufolódj	161
Jézus szavai	230	Népek hajnala	127
Jézus menyasszonya	87	Nőttél-e gyermekem?	280
Jób élete	309	Nyár	74
Jöjj hozzám	371	Odafent	25
Keresztviselés	94	Óra — idő	165
Kevélység	147	Ő megkeresett	147
Késő bánat	120	Örök ábrándom	9
Ki vagy?	101	Örök csodám	16
Ki vagyok én?	160	Rajongás	216
Kivánság	158	Remény	125
Kié a győzelem?	220	Szebb jövő	113
Kis bűnök	158	Szeretnék megnőni	167
Kóródi csángó gazda.		Szeretem a virágot	338
hitvitája	330	Sziwtelen emberek	118
Krisztus számol a ke-		Szövetség	32
resztjénekkel	70	Talpra, hívő!	25
Látlak, Istenem	130	Tavas	73
Látásaim	108	Tavaszi öröm	162
Leányokhoz	26	Te és én	115
Legszebb szó	165	Tesfvér, segíték	129

	Oldal		Oldal
Tisztogatás	370	Ünnepi szó	199
Uccai iratmisszió	325	Van hely	201
Új élet	232		
Új próbában régi Éva	89	Nagypénteki versek.	
Utaidon	142	Egy héttel ezelőtt	225
Valódi és hamis szépség	41	Golgota	23
Vágyam	296	Három kereszt a Golgotán	229
Vers magamról	116	Jézus szavai	230
Vészharang	99	Judás	228
Vidámak legyetek	158	Megváltó	7
Zárszó	155	Nagypéntek	211
		Örök csodám	16
Karácsonyi versek		Pilátus	212
és párbeszédek.		Sion leányai	226
A jászolnál	181		
A pásztorok	175	Husvétí versek.	
A szegények karácsonya	182	A megváltás	223
Áldott aki jött	179	Dicséret	232
Betelt az idő	189	Egy sir	214
Bethlehemi mezők felett	194	Feltámadás	219
Békekirály	369	Golgota	23
Csodálatos	368	Hiába	233
Ébresztő	173	Hódolat	207
Ébredés	112	Husvét	219
Haragszik Heródes	201	Husvétkor	233
Heródes és a bölcsek (pár)	298	Husvétí megnyitó	205
Jöjj közénk	197	Husvétí hozsána	206
Karácsonyi megnyitó	172	Három kereszt a Golgotán	229
Karácsonyi szeretet	177	Kié a győzelem?	220
Karácsonyi merengés	188	Maradj velünk	366
Karácsonyi gondolatok	190	Mit gondoltam?	223
Karácsonyfa	202	Muló és örök tavasz	208
Keleti csillag	185	Rajongás	216
Kivánság	202	Ujra él az Ur	215
Köszöntlek karácsony	171	Utat Jézusnak	224
Legszebb fa	178	Ünnepi ima	222
Legyen köztünk	192		
Miért jöttél?	186	Pünkösdi versek.	
Öndicséret	200	A várt Lélek	348
Tanácsos	368	Az ígéret ünnepe	245
Üdvözlés	198		
Ünnepi hang	193		

Beteljesedett	396
Galambok	239
Keresztség és Szentlélek	347
Pünkösöd	237
Pünkösöd	247
Pünkösdkor	246
Pünkösdi párbeszéd	320
Pünkösdi rózsa	247
Pünkösdi tűz	240
Pünkösöd ünnepén	244
Szentlélek	349
Tüzes nyelvek	345
Ünnep	247

Újévi versek

Leszámolás az év végén (Szilveszter)	277
Jövendőt mondok	276
Mit várjunk?	279
Nőttél-e gyermekem?	280
Óra — idő	165
Újévi köszöntő	275
Újévkor	281

Menyegzői versek.

A menyasszonyhoz	263
A vőlegényhez	262
Bucsuszó	258
Egy csokor	259
Mária menyasszony	251
Menyegzői ajándékok	255
Üdvözlés	256
Virág, mosoly, remény	254

Családi ünnepélyekre.

A bethániai család	377
A legszebb anya	43
Az én anyám	46
Béke-Bethánia	122

Lelki munka (Előljáró jubileumára)	232
Eben Haezer (Bapt. Vil. Szöv.)	339
Ezüst menyegzőre	252
A munka és áldás (Előlj.)	334
Az apostol (Előlj.)	49
Gedeonok győzelme	335
Huszonöt év (Előlj.)	151
Huszonöt év	365
Jubileum (gyülekezeti)	140
Születésnapra	264

Női misszió.

A keresztyén négyletekhez	136
Angyali szolgálat	86
Leányokhoz	26
Nők Jézus körül	62
Sion leányai	226

Jótekonysági ünnepélyekre.

Az irgalom példái	356
Egy szó az árvához	164
Angyali szolgálat	86
Testvér, segítők	129

Alkoholelles ünnepélyekre.

A drótos és az ablakos	55
A dőzsölőkhöz	135
A szent pohár	39
Az alkoholista éneke	38
Szívteien emberek	118

Kápolnanyitáshoz.

A mi Bethániánk	270
-----------------	-----

Isten nevének
Isten háza
Isten háza

Ravatalra

A mi koszorunk

Oldal	Nem előadásra szánt versek	Oldal
268		
107		
271	András hitetlen	354
	Az „enyém“-nek	266
	Effata	5
	Hajón a magyar	353
283	Idegenben	350

PRINTED IN ROUMANIA

THE MASTER'S COLLEGE

3 3540 00023 3507